

UDKAST

Forslag

til

Lov om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester¹

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Loven finder anvendelse på følgende produkter:

- 1) Forbrugerorienterede computerhardwaresystemer og -operativsystemer til generelle formål med henblik på de pågældende hardwaresystemer.
- 2) Betalingsterminaler.
- 3) Følgende selvbetjeningsterminaler, som er beregnet til levering af de tjenester, der er omfattet af denne lov:
 - a) Pengeautomater.
 - b) Billetautomater.
 - c) Selvbetjeningsautomater til check-in.
 - d) Interaktive selvbetjeningsterminaler, der leverer oplysninger, bortset fra terminaler, der er installeret som en integreret del af køretøjer, luftfartøjer, skibe eller rullende materiel.
- 4) Forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til elektroniske kommunikationstjenester.
- 5) Forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester.
- 6) E-læsere.

Stk. 2. Loven finder endvidere anvendelse på følgende tjenester:

- 1) Elektroniske kommunikationstjenester, bortset fra transmissionstjenester, der anvendes til kommunikation mellem maskiner.
- 2) Tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester.
- 3) Følgende elementer af personbefordring med fly, bus, tog og skib, bortset fra transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester, for hvilke det kun er elementerne i litra e, der finder anvendelse:
 - a) Websteder.
 - b) Tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer.
 - c) Elektroniske billetter og elektroniske billettjenester.
 - d) Levering af information om transporttjenester, herunder rejseinformation i realtid; dette begrænses for så vidt angår informations-skærme til interaktive skærme på Den Europæiske Unions område.

¹ Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/882/EU af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester, EU-Tidende 2019, nr. L 151, side 70.

UDKAST

- e) Interaktive selvbetjeningsterminaler på Den Europæiske Unions område, undtagen dem, som er installeret som integrerede dele af køretøjer, luftfartøjer, skibe og rullende materiel, der anvendes til levering af enhver del af denne personbefordring.
- 4) Forbrugerorienterede banktjenester.
- 5) E-bøger og dedikeret software.
- 6) E-handelstjenester.

§ 2. Loven finder ikke anvendelse på følgende indhold af websteder og mobilapplikationer:

- 1) Forhåndsindspillede tidsafhængige medier, der er offentliggjort inden den 28. juni 2025.
- 2) Dokumentformater, der er offentliggjort inden 28. juni 2025.
- 3) Onlinekort og kortlægningstjenester, når væsentlige oplysninger gives på en tilgængelig digital måde for så vidt angår kort, der er bestemt til navigationsbrug.
- 4) Tredjepartsindhold, der hverken er finansieret eller udviklet af eller er under kontrol af den pågældende erhvervsdrivende.
- 5) Indhold på websteder og i applikationer til mobile enheder, der kvalificeres som arkiver, hvilket betyder, at de kun har indhold, der ikke er opdateret eller redigeret efter den 28. juni 2025.

§ 3. I denne lov forstås ved:

- 1) Personer med handicap: Personer med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som i samspil med forskellige barrierer kan hæmme dem i fuldt og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre.
- 2) Produkt: Et stof, præparat eller en vare, der produceres ved en fremstillingsproces, bortset fra fødevarer, foder, levende planter og dyr, produkter af menneskelig oprindelse og produkter af planter og dyr, som er direkte forbundet med fremtidig reproduktion af dem.
- 3) Tjeneste: Enhver selvstændig erhvervsvirksomhed, der normalt udføres mod betaling.
- 4) Tjenesteyder: En fysisk eller juridisk person, som leverer en tjeneste på EU-markedet, eller som tilbyder at levere en sådan tjeneste til forbrugere i Den Europæiske Union.
- 5) Audiovisuelle medietjenester: Tjenester som defineret i artikel 1, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU.
- 6) Tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester: Tjenester, der sendes via elektroniske kommunikationsnet, og som anvendes til at identificere, vælge, modtage oplysninger om og konsultere audiovisuelle

UDKAST

medietjenester og alle funktionaliteter, der stilles til rådighed, såsom undertekster til døve og hørehæmmede personer, lydbeskrivelse, talende undertekster og tegnsprogstolkning, og som er en følge af gennemførelsen af foranstaltninger for at gøre tjenester tilgængelige som omhandlet i artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU, og omfatter elektroniske programguider (EPG'er).

- 7) Forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester: Udstyr, hvis hovedformål er at give adgang til audiovisuelle medietjenester.
- 8) Elektronisk kommunikationstjeneste: Elektronisk kommunikationstjeneste og nummerafhængig interpersonel kommunikationstjeneste som defineret i § 2, nr. 9 og nr. 20, i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.
- 9) Total konversationstjeneste: Multimediekonversationstjeneste i realtid, som leverer symmetrisk tovejsoverførsel i realtid af video, tekst i realtid og tale mellem brugere på to eller flere steder.
- 10) Tekst i realtid: En slags tekstkonversation i punkt-til-punkt-situationer eller i multipunktkonference, hvor den tekst, der indtastes, sendes på en sådan måde, at brugeren opfatter kommunikationen som værende kontinuerlig på et tegn-for-tegn-grundlag.
- 11) Gøre tilgængelig på markedet: Levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag.
- 12) Bringe i omsætning: Første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet.
- 13) Fabrikant: Enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt designet eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke.
- 14) Bemyndiget repræsentant: Enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra en fabrikant til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver.
- 15) Importør: Enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet.
- 16) Distributør: Enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør et produkt tilgængeligt på markedet.
- 17) Erhvervsdrivende: Fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren eller tjenesteyderen.

UDKAST

- 18) Forbruger: Enhver fysisk person, der ikke køber det pågældende produkt eller modtager den pågældende tjeneste som led i sit erhverv.
- 19) Mikrovirksomhed: En virksomhed, som beskæftiger under 10 personer, og med en årlig omsætning, der ikke overstiger 2 mio. EUR eller med en samlet årlig balance, der ikke overstiger 2 mio. EUR.
- 20) Små og mellemstore virksomheder: Kategorien af virksomheder, som beskæftiger under 250 personer, og som har en årlig omsætning på højst 50 mio. EUR og/eller en samlet årlig balance på højst 43 mio. EUR, bortset fra mikrovirksomheder.
- 21) Harmoniseret standard: En europæisk standard, der er vedtaget på grundlag af en anmodning fra Kommissionen med henblik på gennemførelse af EU-harmoniseringslovgivning.
- 22) Teknisk specifikation: En teknisk specifikation, som defineret i artikel 2, nr. 4, i forordning (EU) nr. 1025/2012, der giver mulighed for at opfylde de tilgængelighedskrav, der finder anvendelse på et produkt eller en tjeneste.
- 23) Tilbagetrækning: Enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at et produkt i forsyningskæden gøres tilgængeligt på markedet.
- 24) Forbrugerorienterede banktjenester: Levering af banktjenester og finansielle tjenester til forbrugere, der omfatter
 - a) kreditaftaler som omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU
 - b) tjenester som defineret i afsnit A, punkt 1, 2, 4 og 5, og afsnit B, punkt 1, 2, 4 og 5, i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU,
 - c) betalings-tjenester som defineret i artikel 4, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366,
 - d) tjenester, der er knyttet til betalingskontoen som defineret i artikel 2, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU, og
 - e) elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF.
- 25) Betalingsterminal: Et apparat, hvis hovedformål er at give mulighed for at foretage betalinger ved at anvende betalingsinstrumenter, som defineret i artikel 4, nr. 14, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366, på et fysisk salgssted, men ikke i et virtuelt miljø.
- 26) E-handelstjenester: Tjenester, der teleformidles ad elektronisk vej via websteder og tjenester til mobile enheder og efter individuel anmodning fra en forbruger med henblik på at indgå en forbrugeraftale.
- 27) Personbefordring med fly: Kommerciel passagerflyvning som defineret i artikel 2, litra l, i forordning (EF) nr. 1107/2006 ved afrejse fra, transit gennem eller ankomst til en lufthavn, når lufthavnen er beliggende på

UDKAST

- en medlemsstats område, herunder flyvninger fra en lufthavn beliggende i et tredjeland til en lufthavn beliggende på en medlemsstats område, når disse flyvninger opereres af EU-luftfartsselskaber.
- 28) Personbefordring med bus: Tjenester, der er omfattet af artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning (EU) nr. 181/2011.
 - 29) Personbefordring med tog: Alle jernbanetjenester som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1371/2007 bortset fra tjenester omhandlet i nævnte forordnings artikel 2, stk. 2.
 - 30) Personbefordring med skib: Passagerbefordring, der er omfattet af artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1177/2010, med undtagelse af tjenester, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, i nævnte forordning.
 - 31) Transporttjenester i byer og forstæder: Transporttjenester i byer og forstæder, som defineret i artikel 3, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU, men med henblik på denne lov omfatter det kun følgende transportformer: tog, bus, metro, sporvogn og trolleybus.
 - 32) Regionale transporttjenester: Regionale transporttjenester, som defineret i artikel 3, nr. 7, i direktiv 2012/34/EU, men med henblik på denne lov omfatter det kun følgende transportformer: tog, bus, metro, sporvogn og trolleybus.
 - 33) Kompenserende teknologi: Alle genstande, udstyrsdele, tjenester eller produktsystemer, herunder software, der bruges til at øge, bevare, erstatte eller forbedre funktionsmulighederne for personer med handicap eller til lindring af og kompensation for funktionsnedsættelser, aktivitetsbegrænsninger eller deltagelsesbegrænsninger.
 - 34) Operativsystem: Software, der bl.a. håndterer grænsefladen til periferiudstyr, planlægger opgaver, tildeler lagerplads og viser brugeren en standardgrænseflade, når alle programmer er lukket, herunder en grafisk brugergrænseflade, uanset om denne software er en integrerende del af en forbrugerorienteret computerhardware til generelle formål eller udgør fritstående software, der skal køre på forbrugerorienteret computerhardware til generelle formål. Det omfatter ikke et operativsystems indlæsningsenhed, basic input-output system eller anden firmware, der er nødvendig ved boottid eller ved installation af operativsystemet.
 - 35) Forbrugerorienteret computerhardwaresystem til generelle formål: Kombination af hardware, der udgør en hel computer, der er kendetegnet ved sin multifunktionelle karakter og sin evne til med den rette software at udføre de mest almindelige computeropgaver, som forbrugerne efterspørger, og er beregnet til at skulle betjenes af forbrugerne, herunder PC'er, navnlig stationære computere, bærbare computere, smartphones og tablets.

UDKAST

- 36) Interaktiv databehandlingskapacitet: En funktionalitet, der støtter samspillet mellem bruger og enhed, og som muliggør behandling og transmission af data, tale eller video eller en kombination heraf.
- 37) E-bog og dedikeret software: En tjeneste, der består af levering af digitale filer, der indeholder en elektronisk udgave af en bog, som brugeren kan få adgang til, navigere i, læse og bruge, og den dedikerede software, herunder tjenester til mobile enheder, f.eks. mobilapplikationer, der anvendes til at få adgang til, navigere i, læse og bruge de pågældende digitale filer, men ikke software, der er omfattet af definitionen i nr. 38.
- 38) E-læser: Dedikeret udstyr, herunder både hardware og software, som anvendes til at få adgang til, navigere i, læse og bruge e-bogsfiler.
- 39) Elektroniske billetter: Et system, hvor rejsehjemmel i form af en eller flere billetter, abonnementer eller kredit lagres elektronisk på et fysisk transportkort eller anden anordning i stedet for at blive udskrevet på en papirbillet.
- 40) Elektroniske billettjenester: Et system, hvor billetter til personbefordring købes, herunder online ved hjælp af en anordning med interaktiv databehandlingskapacitet og leveres til køberen i elektronisk form, således at de kan udskrives på papir eller fremvises under rejsen på en mobil enhed med interaktiv databehandlingskapacitet.

Kapitel 2

Tilgængelighedskrav

§ 4. Produkter og tjenester må kun bringes i omsætning eller leveres, hvis de opfylder de relevante tilgængelighedskrav i bilag 1, jf. §§ 5 og 6.

§ 5. Produkter skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 1 og 2 i bilag 1, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Selvbetjeningsterminaler skal alene opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 1 i bilag 1.

§ 6. Tjenester skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 3 og 4 i bilag 1, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester skal alene opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 4 i bilag 1.

Stk. 3. Tjenester, der tilbydes af mikrovirksomheder, er undtaget fra at opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 3 og 4 i bilag 1.

§ 7. §§ 4, 5 og 6, stk. 1 og 2, finder kun anvendelse i det omfang, at overholdelse af tilgængelighedskravene

UDKAST

1) ikke kræver en væsentlig ændring af et produkt eller en tjeneste, der medfører en grundlæggende ændring af produktets eller tjenestens grundegenskab eller

2) ikke medfører en uforholdsmæssig stor byrde for den pågældende erhvervsdrivende.

Stk. 2. En erhvervsdrivende, der ikke udelukkende anvender egne midler til at forbedre tilgængeligheden ved et produkt eller en tjeneste, kan ikke påberåbe sig § 7, stk. 1, nr. 2.

§ 8. Det påhviler den erhvervsdrivende at foretage vurderingen af, om overholdelsen af tilgængelighedskravene i §§ 4, 5 og 6, stk. 1 og 2, vil indebære en grundlæggende ændring af produktet eller tjenesten eller vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde ud fra kriterierne i bilag 5.

Stk. 2. Den erhvervsdrivende skal dokumentere sin vurdering efter stk. 1, jf. dog § 9.

Stk. 3. Den erhvervsdrivende skal opbevare dokumentationen mindst 5 år efter den seneste tilgængeliggørelse af et produkt på markedet eller den seneste levering af en tjeneste.

Stk. 4. Den erhvervsdrivende skal efter anmodning fra kontrolmyndigheden forelægge en kopi af dokumentationen til kontrolmyndigheden.

§ 9. Mikrovirksomheder, der handler med produkter, er undtaget fra kravet om at dokumentere vurderingen om undtagelse fra tilgængelighedskrav efter § 8, stk. 2.

Stk. 2. En mikrovirksomhed, der handler med produkter og påberåber sig § 7, skal efter anmodning fra kontrolmyndigheden give de oplysninger, der er relevante for vurderingen om undtagelse fra tilgængelighedskrav i § 8, stk. 1.

§ 10. En tjenesteyder, der påberåber sig § 7, stk. 1, nr. 2, skal for den enkelte kategori eller type af tjeneste forny sin vurdering af, om byrden ved at opfylde tilgængelighedskravene er uforholdsmæssig stor, jf. § 8, stk. 1, når

- 1) tjenesten ændres, eller
- 2) kontrolmyndigheden anmoder herom.

Stk. 2. Uanset kravene til fornyet vurdering i stk. 1, skal der foretages en ny vurdering mindst hvert 5. år.

§ 11. En erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller leverer en tjeneste og påberåber sig § 7 for produktet eller tjenesten, skal sende oplysningerne herom til den relevante kontrolmyndighed, jf. dog stk. 2.

UDKAST

Stk. 2. Mikrovirksomheder er undtaget fra kravet i stk. 1.

§ 12. Erhvervsministeren kan efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af delegerede retsakter, som er vedtaget af Kommissionen i henhold til artikel 14, stk. 7, i direktiv 2019/882/EU.

Kapitel 3

Harmoniserede standarder og tekniske specifikationer for produkter og tjenester

§ 13. Produkter og tjenester, som er i overensstemmelse med hele eller dele af harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende, anses for at være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, hvis standarderne eller de anvendte dele heraf omfatter de pågældende krav.

§ 14. Produkter og tjenester, som er i overensstemmelse med hele eller dele af tekniske specifikationer, der er vedtaget af Kommissionen i gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 15, stk. 3, i direktiv 2019/882/EU, anses for at være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, hvis de tekniske specifikationer eller dele deraf omfatter de pågældende krav.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af gennemførelsesretsakter, som er vedtaget af Kommissionen i henhold til artikel 15, stk. 3, i direktiv 2019/882/EU.

Kapitel 4

Erhvervsdrivendes forpligtelser ved handel med produkter

Fabrikantens forpligtelser

§ 15. Fabrikanten skal sikre, at produkter er designet og fremstillet i overensstemmelse med kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når produkterne bringes i omsætning.

§ 16. Fabrikanten skal foretage sig følgende, når et produkt bringes i omsætning:

UDKAST

- 1) Udarbejde den tekniske dokumentation i overensstemmelse med bilag 3.
- 2) Få gennemført overensstemmelsesvurderingsproceduren som nævnt i bilag 3, jf. dog § 7.
- 3) Udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen og anbringe CE-mærkningen på produktet, når den tekniske dokumentation er udarbejdet, og overensstemmelsesvurderingsproceduren er gennemført.

Stk. 2. Fabrikanten skal opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i 5 år efter, at det pågældende produkt er bragt i omsætning.

§ 17. Fabrikanten skal have procedurer til sikring af produktionsseriens fortsatte overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov. Der skal i fornødent omfang tages hensyn til ændringer i produktets design eller kendetegn og til ændringer i de harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer.

§ 18. Fabrikanten skal sikre, at et produkt, som den pågældende bringer i omsætning, er forsynet med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse, som produktet kan identificeres ved, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse skal fremgå af produktet, jf. dog stk. 3. Adressen skal angive ét enkelt sted, hvor fabrikanten kan kontaktes. Kontaktoplysningerne skal angives på et for slutbrugerne og kontrolmyndighederne let forståeligt sprog.

Stk. 3. Er opfyldelse af stk. 1 eller 2 ikke mulig på grund af produktets størrelse eller karakter, skal de krævede oplysninger fremgå af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet.

§ 19. Fabrikanten skal sikre, at et produkt ledsages af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation på dansk. Brugsanvisning, sikkerhedsinformation og eventuel mærkning skal være klar og forståelig.

§ 20. Ved eller burde fabrikanten vide, at et produkt, den pågældende har bragt i omsætning, ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal den pågældende straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe det i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet.

Stk. 2. Fabrikanten skal straks orientere den relevante kontrolmyndighed og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågæl-

dende har gjort produktet tilgængeligt, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Stk. 3. Fabrikanten skal føre et register over de produkter, som den pågældende har bragt på markedet, der ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, jf. stk. 1, og over de relaterede klager.

Stk. 4. Fabrikanten skal efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af de gældende tilgængelighedskrav.

Bemyndigede repræsentanter

§ 21. Fabrikanten kan ved skriftlig fuldmagt udpege en bemyndiget repræsentant.

Stk. 2. Forpligtelserne i henhold til § 15 og udarbejdelse af teknisk dokumentation, jf. § 16, stk. 1, nr. 1, kan ikke være omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.

§ 22. En bemyndiget repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i den fuldmagt, den pågældende har modtaget fra fabrikanten.

Stk. 2. Fuldmagten skal som minimum omfatte følgende opgaver:

- 1) Opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, så den i 5 år efter, at et produkt er bragt i omsætning, står til rådighed for den relevante markedsovervågningsmyndighed.
- 2) Give al information og dokumentation, der er nødvendig for at vurdere et produkts overensstemmelse med lovgivningen, på grundlag af en begrundet anmodning fra kontrolmyndigheden eller en anden kompetent national myndighed.
- 3) Samarbejde med den relevante kontrolmyndighed eller en anden kompetent myndighed, når disse anmoder herom, om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe manglende overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav for de produkter, der er omfattet af fuldmagten.

Importørens forpligtelser

§ 23. Importøren må kun bringe produkter i omsætning, der opfylder kravene i denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

§ 24. Før importøren bringer et produkt i omsætning, skal den pågældende sikre sig følgende:

UDKAST

- 1) Fabrikanten har udarbejdet den tekniske dokumentation, jf. § 16, stk. 1, nr. 1.
- 2) Fabrikanten har opfyldt mærkningskravene, jf. § 18.
- 3) Produktet er ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation på dansk.

Stk. 2. Bortset fra produkter, der helt er fritaget fra at overholde tilgængelighedskravene, jf. § 7, stk. 1, skal importøren i øvrigt sikre sig følgende:

- 1) Fabrikanten har udarbejdet overensstemmelsesvurderingsproceduren, jf. § 16, stk. 1, nr. 2.
- 2) Produktet er forsynet med CE-mærkning og ledsaget af EU-overensstemmelseserklæringen.

Stk. 3. Importøren skal opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen i 5 år, efter at det pågældende produkt er bragt i omsætning, og sikre, at denne og den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for kontrolmyndighederne, når de anmoder herom.

§ 25. Importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og postadresse, hvor den pågældende kan kontaktes, skal fremgå af produktet, jf. dog stk. 2. Kontaktoplysningerne skal angives på et for slutbrugerne og kontrolmyndighederne let forståeligt sprog.

Stk. 2. Er opfyldelse af stk. 1 ikke mulig på grund af produktets størrelse eller karakter, skal de krævede oplysninger fremgå af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet.

§ 26. Importøren skal sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for de produkter, som den pågældende har ansvaret for, ikke bringer produkternes overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf i fare.

§ 27. Ved eller burde importøren vide, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, må det ikke bringes i omsætning, før det er blevet bragt i overensstemmelse med kravene. Opfylder produktet ikke kravene, skal importøren underrette fabrikanten og den relevante kontrolmyndighed herom.

Stk. 2. Ved eller burde importøren vide, at et produkt, den pågældende har bragt i omsætning, ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal den pågældende straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe det i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet.

Stk. 3. Importøren skal straks orientere den relevante kontrolmyndighed og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågældende har gjort et uoverensstemmende produkt tilgængeligt, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Stk. 4. Importøren skal føre et register over de produkter, den pågældende har bragt på markedet, der ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, jf. stk. 2, og over de relaterede klager.

Stk. 5. Importøren skal efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af de gældende tilgængelighedskrav.

Distributørens forpligtelser

§ 28. Distributøren skal handle med fornøden omhu og kontrollere følgende, inden et produkt gøres tilgængeligt på markedet:

- 1) Produktet er ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsoplysninger på dansk.
- 2) Fabrikanten har opfyldt mærkningskravene i § 18.
- 3) Importøren har opfyldt mærkningskravene i § 25.

Stk. 2. Bortset fra produkter, der helt er fritaget fra at overholde tilgængelighedskravene, jf. § 7, stk. 1, skal distributøren i øvrigt kontrollere, at produktet er forsynet med CE-mærkning.

§ 29. Distributøren skal sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for de produkter, som den pågældende har ansvaret for, ikke bringer produkternes overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf i fare.

§ 30. Ved eller burde distributøren vide, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, må det ikke gøres tilgængeligt på markedet, før det er blevet bragt i overensstemmelse med kravene. Opfylder produktet ikke kravene, skal distributøren underrette fabrikanten eller importøren og den relevante kontrolmyndighed herom.

Stk. 2. Ved eller burde distributøren vide, at et produkt, den pågældende har gjort tilgængeligt, ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal den pågældende straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe det i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet.

Stk. 3. Distributøren skal straks orientere den relevante kontrolmyndighed og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågældende har gjort et uoverensstemmende produkt tilgængeligt, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Stk. 4. Distributøren skal efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af de gældende tilgængelighedskrav.

Importørens og distributørens overtagelse af fabrikantens forpligtelser

§ 31. Bringer importøren eller distributøren et produkt i omsætning under sit eget navn eller varemærke, anses denne for at være en fabrikant og er underlagt de samme forpligtelser som fabrikanten, jf. §§ 15-20.

Stk. 2. Ændrer importøren eller distributøren et produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en sådan måde, at det kan berøre overholdelsen af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, finder stk. 1 tillige anvendelse.

Erhvervsdrivendes identifikation af øvrige erhvervsdrivende

§ 32. Den erhvervsdrivende, bortset fra tjenesteyderen, skal efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed identificere følgende:

- 1) Enhver anden erhvervsdrivende, som har leveret et produkt til den pågældende.
- 2) Enhver anden erhvervsdrivende, som den pågældende har leveret et produkt til.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om længden af den periode, hvor en erhvervsdrivende skal kunne fremlægge de i stk. 1 nævnte oplysninger.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af delegerede retsakter, som er vedtaget af Kommissionen i henhold til artikel 12, stk. 3, i direktiv 2019/882/EU.

Kapitel 5

Tjenesteyderes forpligtelser

§ 33. Tjenesteyderen skal sikre, at de tjenester, den pågældende designer og leverer, er i overensstemmelse med kravene i denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

§ 34. Tjenesteyderen skal, inden den pågældende leverer en tjeneste, udarbejde de nødvendige oplysninger i overensstemmelse med bilag 4, og forklare, hvordan tjenesten opfylder tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

Stk. 2. Tjenesteyderen skal offentliggøre oplysningerne i stk. 1 skriftligt og mundtligt, herunder på en måde, som er tilgængelig for personer med handicap.

Stk. 3. Tjenesteyderen skal opbevare oplysningerne, så længe den pågældende tjeneste udbydes.

§ 35. Tjenesteyderen skal have procedurer til sikring af, at levering af tjenester forbliver i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov. Der skal i fornødent omfang tages hensyn til ændringer af kendetegnene ved leveringen af tjenesten, ændringer af gældende tilgængelighedskrav og ændringer af de harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer.

§ 36. Er en tjeneste ikke i overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal tjenesteyderen træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe tjenesten i overensstemmelse med kravene.

Stk. 2. Tjenesteyderen skal straks orientere den relevante kontrolmyndighed i enhver medlemsstat, hvor tjenesten leveres, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Stk. 3. Tjenesteyderen skal efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at bringe tjenesten i overensstemmelse med disse krav.

Kapitel 6

Produkters overensstemmelse og CE-mærkning

§ 37. Det skal fremgå af EU-overensstemmelseserklæringen, at det er dokumenteret, at de gældende tilgængelighedskrav er opfyldt.

Stk. 2. Er et produkt delvist fritaget fra at overholde tilgængelighedskrav, jf. § 7, stk. 1, skal det fremgå af EU-overensstemmelseserklæringen, hvilke tilgængelighedskrav produktet er fritaget fra at overholde.

§ 38. EU-overensstemmelseserklæringen skal følge den model, der er fastsat i bilag 6.

UDKAST

Stk. 2. EU-overensstemmelseserklæringen skal indeholde de elementer, der er anført i bilag 3, og ajourføres løbende.

Stk. 3. EU-overensstemmelseserklæringen skal være på dansk eller engelsk.

§ 39. EU-overensstemmelseserklæringen skal indeholde en angivelse af hver enkelt EU-retsakt inklusiv offentliggørelseshenvisninger, hvis et produkt er omfattet af mere end én retsakt, der kræver en EU-overensstemmelseserklæring.

§ 40. Fabrikanten indestår for, at produktet opfylder kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når fabrikanten har udarbejdet EU-overensstemmelseserklæringen.

§ 41. Ved CE-mærkning af produkter skal de generelle principper i artikel 30 i forordning (EF) nr. 765/2008 følges.

§ 42. CE-mærkningen skal anbringes på produktet eller mærkepladen, så den er synlig, let læselig og ikke kan slettes. Er produktet af en sådan art, at dette ikke er muligt eller berettiget, skal mærkningen anbringes på emballagen og i følgedokumenterne.

§ 43. CE-mærkningen skal anbringes før produktet bringes i omsætning.

Kapitel 7

Kontrol med produkter og tjenester

§ 44. Den relevante kontrolmyndighed, jf. stk. 2-5, fører kontrol med, at tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør heraf overholdes.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med produkter omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-4 og 6, og tjenester omfattet § 1, stk. 2, nr. 2, 4 og 5.

Stk. 3. Energistyrelsen fører kontrol med forbrugerterminaludstyr omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, og elektroniske kommunikationstjenester omfattet af § 2, stk. 2, nr. 1.

Stk. 4. Trafikstyrelsen fører kontrol med elementer af personbefordring med fly, bus og tog omfattet af § 1, stk. 2, nr. 3, og med skibe omfattet af § 1, stk. 2, nr. 3, litra e.

Stk. 5. Søfartsstyrelsen fører kontrol med elementer af personbefordring med skib omfattet af § 1, stk. 2, nr. 3, litra a-d.

Stk. 6. Forbrugerombudsmanden fører kontrol med e-handelstjenester, jf. § 1, stk. 2, nr. 6.

§ 45. Kontrolmyndigheden kan fra den erhvervsdrivende kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at konstatere produkter eller tjenesters overensstemmelse med tilgængelighedskravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan fra den erhvervsdrivende, der påberåber sig § 7, stk. 1, kræve alle oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, at den erhvervsdrivende har foretaget den nødvendige vurdering, og at vurderingen opfylder kriterierne til en sådan vurdering.

§ 46. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter eller tjenester, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et produkt eller en tjeneste på stedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan som en del af dokumentationen af kontrolbesøget fotografere, optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

§ 47. Kontrolmyndigheden kan, som led i kontrollen med overholdelse af tilgængelighedskravene, udtage ethvert produkt eller enhver tjeneste, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde. Udtagelsen kan foretages af kontrolmyndigheden uden betaling, eller kontrolmyndigheden kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af produktet eller tjenesten har nødvendiggjort en betaling.

Stk. 2. Kontrolmyndighedens udtagelse af produkter efter stk. 1 kan ske under skjult identitet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af produkter eller tjenester udtaget i medfør af stk. 1. Kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der jf. § 48, stk. 2, træffes afgørelser over for i forbindelse med undersøgelsen.

§ 48. Er et produkt eller en tjeneste ikke i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf kan kontrolmyndigheden påbyde den erhvervsdrivende at bringe forholdene i orden inden for en given frist.

Stk. 2. Bringes et produkt eller en tjeneste ikke i orden inden for fristen, jf. stk. 1, kan kontrolmyndigheden påbyde den erhvervsdrivende at stoppe salget eller udbuddet af produktet eller tjenesten eller at trække produktet tilbage fra markedet inden for en given frist.

§ 49. Kontrolmyndigheden kan kontrollere, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning.

Stk. 2. Er et produkt uretmæssigt påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde den erhvervsdrivende, der udbyder produktet, at standse salg eller udlevering af produktet og om nødvendigt tilbagetrække produktet fra markedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan påbyde en fabrikant eller importør at fjerne CE-mærkningen inden for en nærmere angivet frist. Salg af produktet kan genoptages, når CE-mærkningen er fjernet.

§ 50. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentlige tilgængelige kilder.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, ikke offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Kapitel 8

Tilgængelighedskrav som følger af andre EU-retsakter

§ 51. Tilgængelighedskravene for produkter og tjenester i bilag 1 udgør obligatoriske tilgængelighedskrav, som omhandlet i § 40, stk. 3, i udbudsloven, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015 med senere ændringer, og bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt post-tjenester.

Stk. 2. Produkter og tjenester, hvis funktionaliteter, elementer og funktioner opfylder de relevante tilgængelighedskrav i bilag 1 og er i overensstemmelse med bilagets afdeling 6, anses for at opfylde relevante forpligtelser i dansk lovgivning, som følger af andre EU-retsakter end tilgængelighedsdirektivet, for så vidt angår tilgængelighed for disse funktionaliteter,

elementer eller funktioner, medmindre andet er fastsat i disse andre retsakter.

§ 52. Overensstemmelse med hele eller dele af harmoniserede standarder og tekniske specifikationer, som er fastsat i medfør af § 14, stk. 2, formodes at være i overensstemmelse med § 51, stk. 2, i det omfang standarder og specifikationer eller dele heraf opfylder kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

Kapitel 9 *Kommunikation*

§ 53. Skriftlig kommunikation til og fra kontrolmyndighederne om forhold vedrørende denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov skal foregå digitalt, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Den relevante kontrolmyndighed kan undtage en borger eller virksomhed fra digital kommunikation, når særlige omstændigheder taler for det.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

Stk. 4. Erhvervsministeren, klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren kan inden for deres respektive ressortområder fastsætte nærmere regler om digital kommunikation og om anvendelse af bestemte it-systemer og særlige digitale formater.

Kapitel 10 *Domstolsprøvelse og klageadgang*

§ 54. En forbruger kan indbringe en sag for domstolene eller for den relevante kontrolmyndighed med henblik på at sikre, at denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes.

Stk. 2. Enhver med legitim interesse i at sikre, at bestemmelserne i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes, kan deltage i enhver retslig eller administrativ procedure ved domstolene eller den relevante kontrolmyndighed. Den pågældende kan deltage på vegne af eller til støtte for den fysiske eller juridiske person.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på udbudsprocedurer, der er omfattet af udbudsloven, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015 med senere ændringer, og bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

UDKAST

§ 55. Kontrolmyndighedernes afgørelser truffet efter denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Kapitel 11 *Straffebestemmelser*

§ 56. Medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder §§ 4 og 5, § 6, stk. 1 og 2, § 8, stk. 2 og 3, § 10, § 11, stk. 1, §§ 37-39 eller §§ 42 og 43,
- 2) undlader at give kontrolmyndigheden oplysninger efter § 8, stk. 4, § 9, stk. 2, § 32, stk. 1, eller § 45,
- 3) undlader at opfylde sine forpligtelser efter §§ 15-20, §§ 23-30 eller §§ 33-36,
- 4) undlader at overholde sine forpligtelser i henhold til en fuldmagt efter § 22, stk. 1,
- 5) hindrer kontrolmyndigheden i at få adgang efter § 46, stk. 1,
- 6) undlader at efterkomme kontrolmyndighedens afgørelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov eller i øvrigt omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger dette, eller
- 7) uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. artikel 30, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2008/765/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering.

Stk. 2. I regler, der fastsættes i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse på udbudsprocedurer, der er omfattet af udbudslovens afsnit II og III, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015 med senere ændringer, og bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Kapitel 12 *Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser*

§ 57. Loven træder i kraft den 28. juni 2022.

§ 58. Loven finder anvendelse på produkter og tjenester, som bringes i omsætning eller leveres fra den 28. juni 2025, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. Tjenesteydere, der leverer tjenester ved hjælp af produkter, som lovligt er anvendt til levering af tjenester før den 28. juni 2025, kan fortsat levere tilsvarende tjenester ved hjælp af de pågældende produkter indtil den 28. juni 2030.

Stk. 3. Aftaler om levering af tjenester, som er indgået før den 28. juni 2025, kan fortsætte uændret, indtil de udløber, eller senest indtil den 28. juni 2030.

Stk. 4. Selvbetjeningsterminaler, jf. § 1, stk. 1, nr. 1-3, som lovligt er anvendt til levering af tjenester før den 28. juni 2025, kan fortsat anvendes til levering af lignende tjenester indtil slutningen af terminalernes økonomiske levetid og senest 20 år efter ibrugtagning.

Kapitel 13

Ændringer i anden lovgivning

§ 59. I lov om politiets virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1270 af 29. november 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 1174 af 8. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 22 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 22 a. Justitsministeren kan efter forhandling med forsvarsministeren og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om minimumskrav til alarmcentralernes behandling af alarmkommunikationer. Reglerne kan bl.a. indeholde en pligt til:

- 1) at understøtte specifikke alarmkommunikationer og
- 2) at sikre informationsudveksling mellem alarmcentralerne og beredskabstjenesterne, herunder gennem etablering af nødvendig teknisk infrastruktur.«

2. Efter den foreslåede § 22 a indsættes i *kapitel 6*:

»§ 22 b. Justitsministeren kan efter forhandling med forsvarsministeren og sundhedsministeren fastsætte nærmere regler om minimumskrav til beredskabstjenesterne behandling af alarmeringer fra alarmcentralerne. Reglerne kan bl.a. indeholde en pligt til:

- 1) at understøtte specifikke alarmeringer og alarmkommunikationer ved alarmcentralernes viderestilling af alarmkommunikationer og
- 2) at sikre informationsudveksling mellem alarmcentralerne og beredskabstjenesterne, herunder gennem etablering af nødvendig teknisk infrastruktur.«

Kapitel 14

UDKAST

Territorial gyldighed

§ 60. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget *Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Tilgængelighedskrav til produkter og tjenester
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Direktivets indhold vedrørende tilgængelighedskrav til produkter
 - 3.1.3. Direktivets indhold vedrørende tilgængelighedskrav til tjenester
 - 3.1.4. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.2. Besvarelse af alarmopkald til alarmnummer 112
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Direktivets indhold
 - 3.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.3. Indhold af websteder og mobilapplikationer, som ikke skal opfylde tilgængelighedskrav
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Direktivets indhold
 - 3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.4. Erhvervsdrivendes forpligtelser
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Direktivets indhold
 - 3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.5. Undtagelse fra tilgængelighedskravene
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Direktivets indhold
 - 3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.6. Kontrol og håndhævelse
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Direktivets indhold
 - 3.6.2.1. Markedsovervågning af produkter
 - 3.6.2.2. Kontrol med tjenester
 - 3.6.2.3. Håndhævelse
 - 3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 3.7. Sanktioner
 - 3.7.1. Gældende ret

- 3.7.2. Direktivets indhold
- 3.7.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3.8. Forholdet til handicapkonventionen og anden relevant lovgivning
- 4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 6. Administrative konsekvenser for borgerne
- 7. Klima- og miljømæssige konsekvenser
- 8. Forholdet til EU-retten
- 9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/882/EU af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (tilgængelighedsdirektivet).

Tilgængelighedsdirektivets formål er at styrke den frie bevægelighed for produkter og tjenester på EU's indre marked med henblik på at skabe et mere inklusivt samfund for personer med handicap. Direktivet understøtter dermed medlemsstaternes indsats for at leve op til FN's konvention om rettigheder for personer med handicap (handicapkonventionen), som er tiltrådt af såvel Danmark som EU.

Det fremgår af forslaget til tilgængelighedsdirektivet, at der i 2020 forventedes at være ca. 120 mio. personer i EU med handicap eller funktionelle begrænsninger. Efterspørgslen på tilgængelige produkter og tjenester er i forvejen stor, og antallet af borgere med handicap eller funktionelle begrænsninger forventes at stige betydeligt i takt med, at befolkningen i EU ældes. Ved at øge tilgængeligheden af mange udvalgte produkter og tjenester vil borgere med handicap eller andre funktionelle begrænsninger blive bedre integreret og have bedre mulighed for at deltage i samfundet.

Det fremgår endvidere af direktivforslaget, at harmonisering af det indre marked for specifikke tilgængelighedsprodukter- og tjenester også vil imødekomme erhvervslivets ønsker. I dag er lovgivning og standarder om tilgængelighed præget af forskelle på tværs af medlemsstaterne, fordi de enkelte medlemsstater fastsætter egne tilgængelighedsregler. Dette skyldes bl.a., at handicapkonventionen indeholder regler af generel karakter, som er åben for forskellige fortolkninger og forskellig praksis. Denne ikke-harmoniserede nationale tilgang vil ifølge direktivforslaget skabe barrierer på

EU's indre marked, idet grænseoverskridende aktivitet vil medføre øgede produktionsomkostninger for virksomheder, hvilket hæmmer konkurrenceevnen og muligheden for økonomisk vækst. Derfor er det vigtigt at sikre, at tilgængelighedskravene i højere grad ensrettes, så nationale regler og standarder i EU-medlemslandene ikke fremadrettet udvikles i forskellige retninger.

I overensstemmelse med direktivet er formålet med lovforslaget derfor at fastsætte ensartede regler om tilgængelighed for produkter og tjenester, hvilket samtidigt skal gøre det nemmere for personer med handicap at benytte de pågældende produkter og tjenester. Derfor er det forventningen, at tilgængelighedskravene i lovforslaget vil gøre det lettere for personer med handicap at deltage i samfundet, idet tilgængelighedskravene vil gøre det muligt for endnu flere borgere at drage fordel af den teknologiske udvikling. Der vil f.eks. være forskellige krav, som skal gøre det mere tilgængeligt at benytte en computer, opnå adgang til internettet og gennemføre et køb via en e-handelstjeneste.

Med lovforslaget etableres en vigtig og nødvendig ramme for tilgængelighedskrav i Danmark, herunder på flere områder som indtil nu har været uregulerede. Lovforslaget vil af samme grund medføre væsentlige økonomiske omkostninger for erhvervslivet, idet de erhvervsdrivende over en årerække forpligtes til at tilpasse produkter og tjenester til de nye tilgængelighedskrav. Kravene vil dog kun gælde i det omfang, at overholdelsen ikke medfører en urimelig byrde for den enkelte erhvervsdrivende. Ligeledes vil mikrovirksomheder generelt være underlagt mere lempelige krav og i visse tilfælde være helt fritaget fra krav.

Henset til lovforslagets væsentlige omkostninger for erhvervslivet går lovforslaget ikke på nogen punkter videre end nødvendigt for Danmarks EU-retlige forpligtelser. Der er derfor tale om minimumsimplementering af direktivet.

2. Lovforslagets baggrund

Forskelle i lovgivning og standarder på tværs af EU's medlemsstater gør, at myndigheder og erhvervsdrivende står i en usikker situation for så vidt angår tilgængelighedskrav. Ifølge EU-kommissionen er der behov for at handle og sikre den frie bevægelighed af flere produkter og tjenester gennem en fælles definition og anvendelse af tilgængelighedskrav. På den bag-

grund fremgår det af direktivforslaget, at harmonisering af de nationale foranstaltninger vedrørende tilgængelighed er en nødvendig forudsætning for at fjerne de lovgivningsmæssige forskelle.

Ressortansvaret for de af tilgængelighedsdirektivet omfattede produkter og tjenester er delt mellem en række forskellige myndigheder, herunder Finanstilsynet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen og Søfartsstyrelsen under Erhvervsministeriet, Energistyrelsen under Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet, og Trafikstyrelsen under Transportministeriet. Lovforslaget skal sikre, at der i Danmark skabes en ensartet ramme for tilgængelighedskravene. Dermed er det hensigten, at lovforslaget, og dertilhørende bekendtgørelser, implementerer alle dele af tilgængelighedsdirektivet.

Som den eneste undtagelse hertil vil kravene til besvarelse af alarmkommunikation til det fælles europæiske alarmnummer 112 ikke følge af lovforslaget. Med lovforslaget indsættes således en bemyndigelse i politiloven til, at justitsministeren efter forhandling med forsvarsministeren og sundhedsministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til alarmcentralernes behandling af alarmkommunikation og beredskabstjenesternes behandling af alarmeringer fra alarmcentralerne.

På den baggrund vil lovforslaget udgøre den primære lovgivning i Danmark på området for tilgængelighedskrav for produkter og tjenester. Lovforslaget er derfor udformet som en ny hovedlov, der anvendes af de relevante myndigheder afhængigt af ressortansvar, og dermed fastsættes bestemmelser om bl.a. de konkrete tilgængelighedskrav, de erhvervsdrivendes forpligtelser, myndighedernes kontrolbeføjelser og straffebestemmelser m.v.

Endelig bemærkes det, at lovforslaget har visse fællestræk med lov om tilgængelighed af offentlige organers websteder og mobilapplikationer, jf. lov nr. 692 af 8. juni 2018, som ændret ved lov nr. 429 af 16. marts 2021 (lov om webtilgængelighed). Lov om webtilgængelighed implementerer ligesom nærværende lovforslag et direktiv om tilgængelighed, nærmere betegnet direktiv 2016/2102 om tilgængeligheden af offentlige organers websteder og mobilapplikationer.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Tilgængelighedskrav til produkter og tjenester

3.1.1. Gældende ret

UDKAST

Der er ikke i dansk ret fastsat tilgængelighedskrav for de produkter, som omfattes af lovforslaget. Produkterne er i vidt omfang reguleret af anden regulering, som sikrer, at produkterne kan anvendes på en sikker måde af forbrugere i almindelighed. Der stilles imidlertid ikke krav til tilgængeligheden af produkterne, dvs. selve udformningen af produkter og information herom, som gør det muligt for personer med handicap at anvende produkterne.

Der er fastsat tilgængelighedskrav for enkelte tjenester, der omfattes af lovforslaget. Det gælder elementer af personbefordring med fly, bus, tog og skib og det gælder banktjenester.

Nedenfor oplistes først de tilgængelighedskrav, der gælder for personbefordring med fly, bus, tog og skib. Derefter oplistes de gældende tilgængelighedskrav for banktjenester.

Fælles for alle de oplistede transportformer er, at de er underlagt lov om tilgængelighed af offentlige organers websteder og mobilapplikationer, såfremt der er tale om offentlige organer i lovens forstand. Loven implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/2102 af 26. oktober 2016 om tilgængeligheden af offentlige organers websteder og mobilapplikationer (webtilgængelighedsdirektivet). Direktivet forpligter allerede offentlige organer, der leverer transporttjenester, herunder transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester, til at gøre deres websteder tilgængelige. Dog er enkelt indhold på websteder og i mobilapplikationer undtaget, herunder dokumentformater offentliggjort inden den 23. september 2018, medmindre indholdet er nødvendigt for aktive administrative processer i forbindelse med de opgaver, det offentlige organ varetager.

Ligeledes gælder der for personbefordring med fly, bus, tog og skib en række passagerrettigheder, som også er angivet i tilgængelighedsdirektivets artikel 5, hvorved det anføres, at tjenesteydelser, der opfylder kravene om levering af tilgængelige oplysninger og oplysninger om tilgængelighed fastsat i de forskellige passagerrettighedsforordninger, anses for at opfylde de tilsvarende krav i tilgængelighedsdirektivet. Passagerrettighedsforordningerne vil blive gennemgået under de relevante transportformer nedenfor.

Personbefordring med fly

Området er ikke lovreguleret i dag.

UDKAST

Dog gælder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation til luftfarts-passagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2006 af 5. juli 2006 om handicappede og bevægelseshæmmede personers rettigheder, når de rejser med fly.

Forordning (EF) nr. 261/2004 artikel 14, stk. 1, forpligter luftfartsselskaberne til at opstille en klart læselig meddelelse ved indcheckningsranken om passagerernes rettigheder i tilfælde af boardingafvisning, aflysning og forsinkelse, ligesom luftfartsselskaberne i tilfælde af boardingafvisning, aflysning og lange forsinkelser skriftligt skal meddele de berørte passagerer om deres ret til kompensation og bistand, jf. stk. 2. For så vidt angår blinde og synshæmmede er det i artikel 14, stk. 3, fastsat, at stk. 1 og 2 finder anvendelse ved hjælp af hensigtsmæssige alternative midler.

Forordning (EF) nr. 1107/2006 fastsætter regler for beskyttelse af og bistand til handicappede og bevægelseshæmmede, når de rejser med fly, jf. artikel 1, stk. 1. Forordningen finder anvendelse på handicappede og bevægelseshæmmede personer, der benytter eller agter at benytte kommerciel passagerflyvning, ved afrejse fra, transit gennem eller ankomst til en lufthavn beliggende på en medlemsstats område, hvor traktaten finder anvendelse, jf. stk. 2.

Overordnet set regulerer forordning (EF) nr. 1107/2006 handicappede eller bevægelseshæmmede flypassagerers ret til bistand under deres rejse.

Efter forordningens artikel 5 fremgår det dog, at personer med handicap og bevægelseshæmmede personer har ret til assistance i lufthavnen, og det fremgår af artikel 5, stk. 2, at lufthavnens forvaltningsorgan skal sikre, at de ankomst- og udgangsmødesteder, hvor der kan anmodes om assistance i lufthaven, stiller de vigtigste oplysninger om lufthavnen til rådighed i tilgængelig form.

Endvidere følger det af artikel 6, stk. 1, at luftfartsselskaber, deres agenter eller rejsearrangører træffer alle fornødne foranstaltning for at kunne modtage meddelelser fra handicappede eller bevægelseshæmmede personer om behov for bistand, herunder ved telefonsalg og via internettet.

Luftfartsselskaberne er også forpligtede til at formidle væsentlige oplysninger om en flyvning i tilgængelig form, jf. bilag 2, jf. artikel 10.

Personbefordring med bus

Området er ikke lovreguleret i dag.

Dog gælder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 181/2011 af 16. februar 2011 om buspassagerers rettigheder, som hjemler, hvornår personer med handicap kan få eller har ret til rejseoplysninger, rejsebetingelser, oplysninger om deres rettigheder m.v. i tilgængelige formater. Af betragtning 14 til forordningen fremgår det, at alle væsentlige oplysninger rettet mod buspassagerer ”*bør på anmodning også formidles i alternative formater, som er tilgængelige for handicappede og bevægelseshæmmede, såsom stor skrift, klart sprog, blindskrift, elektronisk kommunikation, der er tilgængelig gennem fleksibel teknologi, eller lydbånd.*”

I forordningen fremgår det, at der blandt andet skal sikres rejseoplysninger og befordringsbetingelser til rådighed i tilgængelige formater, mens oplysninger under rejsen og passende og forståelige oplysninger om passagerernes rettigheder efter forordningen alene skal stilles til rådighed i tilgængelige formater på anmodningen af passageren, og alene hvor det er muligt.

Personbefordring med tog

Området er ikke lovreguleret i dag.

Dog gælder Kommissionens forordning EU Nr. 1300/2014 af 18. november 2014 om den tekniske specifikation for interoperabilitet gældende for tilgængelighed for handicappede og bevægelseshæmmede personer i EU's jernbanesystem (TSI PRM) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser.

TSI PRM gælder for den konventionelle jernbane, og finder anvendelse på ny infrastruktur samt når eksisterende infrastruktur skal fornyes eller opgraderes. Det gælder bl.a. for visuelle- og akustiske rejseinformationssystemer i banegårde og i rullende materiel jf. punkt 2.1.4 i forordningen.

Ifølge TSI PRM skal medlemsstaterne vedtage nationale gennemførelsesplaner med henblik på gradvis at fjerne alle identificerede hindringer for tilgængelighed. Den danske gennemførelsesplan for TSI PRM er udarbejdet af Trafikstyrelsen efter samarbejde med Transportministeriet, jernbanevirksomheder, infrastrukturforvaltere, regioner og handicaporganisationer.

Gennemførelsesplanen skal sikre gennemførelse af forordningen i Danmark. Af gennemførelsesplanen s. 16 fremgår en prioriteret liste, som består af en række initiativer, der særligt bør prioriteres i tilfælde af, at der tildeles særlige midler til tilgængelighedsfremmende tiltag. På listen indgår bl.a. etablering og/eller forbedring af informationssystemer, som skal sikre klar og tydelig trafikinformation for både personer med nedsat hørelse og personer med synshandicap.

Det gælder af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) Nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser, at personbefordring med jernbane bør være til gavn for alle borgere.

I forordningens betragtning 10 fremgår det, at ”Der bør bl.a. lægges særlig vægt på at give oplysninger til handicappede og bevægelseshæmmede personer om jernbanetjenesternes tilgængelighed, adgangsbetingelser til det rullende materiel og faciliteterne ombord. For at kunne give passagerer med nedsatte sensoriske evner den bedst mulige information om forsinkelser, bør der anvendes systemer, som er synlige og kan høres. Handicappede og bevægelseshæmmede personer bør have mulighed for at købe billetter i toget uden ekstra udgifter.”

Overordnet har forordningen dog primært fokus på fysiske hindringer og funktionsmæssige begrænsninger.

Personbefordring med skib

Passagerrettighedsforordningen har til formål at sikre et beskyttelsesniveau for skibspassagerer, der er lige så højt som for passagerer ved andre transportformer. Forordningen indeholder bestemmelser om et minimum af rettigheder for passagerer i forbindelse med passagersejlad, hvor indskibningshavnen ligger på en EU-medlemsstats område, passagersejlad, der udbydes af EU-transportører fra en havn i et tredjeland til en havn på en medlemsstats område og i forbindelse med et krydstogt, hvor indskibningshavnen ligger på en EU-medlemsstats område. Forordningen fastsætter bl.a. regler for transport til søs med hensyn til ikke-diskrimination af og assistance til handicappede og bevægelseshæmmede.

I henhold til passagerrettighedsforordningens artikel 7, stk. 2, skal reservationer og billetter som udgangspunkt tilbydes handicappede og bevægelseshæmmede uden ekstra omkostninger og på samme betingelser som for alle andre passagerer.

UDKAST

Artikel 9 i passagerrettighedsforordningen omhandler tilgængelighed, herunder både fysisk og digital, og information. Efter artikel 9, stk. 2-4, skal transportører og terminaloperatører gøre adgangsbetingelserne for befordring af handicappede og bevægelseshæmmede samt disses ledsagere offentligt tilgængelige fysisk eller på internettet, efter anmodning i tilgængelige formater, og på de samme sprog, hvorpå oplysninger normalt gives til alle passagerer, idet der i denne henseende skal tages særligt hensyn til handicappedes og bevægelseshæmmedes behov. Transportører, rejseagenter og rejsearrangører skal også sikre, at alle relevante oplysninger, herunder onlinereservation og -information, om befordringsbetingelserne, oplysninger om rejsen samt adgangsbetingelserne er til rådighed i en form, der er egnet og tilgængelig for handicappede og bevægelseshæmmede. Personer med behov for assistance skal modtage bekræftelse på en sådan assistance via tilgængelige midler, herunder elektroniske midler og sms.

Derudover skal transportøren eller, hvis det er relevant, terminaloperatøren sikre, at handicappede og bevægelseshæmmede modtager underretning i tilfælde af aflyste eller forsinkede afgang i en tilgængelig form, jf. forordningens artikel 16, stk. 3.

Transportører og terminaloperatører skal desuden efter artikel 22 give, inden for rammerne af deres respektive ansvarsområder, under hele rejsen passagererne fyldestgørende oplysninger i en form, der er tilgængelig for alle, og på de samme sprog, som oplysninger normalt gives til alle passagerer på. Der skal tages særligt hensyn til handicappedes og bevægelseshæmmedes behov.

Endelig skal transportørerne, terminaloperatørerne og i påkommende tilfælde havnemyndighederne efter forordningens artikel 23, stk. 1, sikre, inden for rammerne af deres respektive ansvarsområder, at oplysninger om passagerers rettigheder ifølge passagerrettighedsforordningen er offentligt tilgængelige både om bord på skibene, om muligt i havne samt i havneterminalerne. Oplysningerne stilles så vidt muligt til rådighed i en tilgængelig form og på de samme sprog, som oplysninger normalt gives til alle passagerer på. Ved udlevering af oplysningerne tages der særligt hensyn til handicappedes og bevægelseshæmmedes behov.

Personer med handicap m.fl. skal således efter passagerrettighedsforordningen kunne rekvirere oplysninger om rejsen og tilknyttede faciliteters tilgængelighed.

Derudover følger det af § 13, stk. 5, i bekendtgørelse om supplerende bestemmelser for last- og passagerskibe om skibes bygning og udstyr m.v., passagerskibe i national fart, at der om bord last- og passagerskibe i såvel national som international fart skal være midler om bord til visuelt og verbalt at kommunikere meddelelser om f.eks. forsinkelser, sejlplansændringer og tjenesteydelser om bord til bevægelseshæmmede personer med forskellige former for nedsat mobilitet.

Forbrugerorienterede banktjenester

Der er ikke tilgængelighedskrav for banktjenester eller finansielle tjenester til forbrugere, som svarer til kravene, der følger af tilgængelighedsdirektivet. Den finansielle regulering indeholder dog krav om, at der skal stilles klare og forståelige oplysninger om kreditaftaler til rådighed for forbrugeren.

Det følger således af § 13, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 752 af 23. april 2021, at boligkreditgivere eller bundne boligkreditformidlere til enhver tid skal stille klare og forståelige generelle oplysninger om boligkreditaftalerne til rådighed på papir, på andet varigt medium eller i elektronisk form. I § 13, stk. 2, fremgår hvilke generelle oplysninger, der som minimum skal fremgå.

Det følger endvidere, af § 3, stk. 3, i lov om betalingskonti, at en ordforklaring skal affattes i et klart, utvetydigt og ikke-teknisk sprog, og må ikke være vildledende.

Bankers hjemmesider og netbanker er i dag ikke underlagt krav om tilgængelighed for personer med handicap, og dermed er der heller ikke krav i forhold til tilgængeligheden af banktjenester.

3.1.2. Direktivets indhold vedrørende tilgængelighedskrav til produkter

Tilgængelighedsdirektivet gælder for følgende produkter: Computere, smartphones, og tablets m.v., operativsystemer, betalingsterminaler og visse selvbetjeningsterminaler såsom pengeautomater, billetautomater, selvbetjningsautomater til check-in og interaktive selvbetjeningsterminaler, smartphones og andet udstyr, der bruges til at få adgang til elektroniske kommunikationstjenester, tv-udstyr, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester og e-bøger.

Med direktivet fastsættes det, at de nævnte produkter skal designes og produceres på en sådan måde, at de er tilgængelige for personer med handicap.

Tilgængeligheden indebærer samtidig, at produkterne skal overholde krav om levering af oplysninger og brugsanvisning, og krav om brugergrænseflade, funktionsdesign, støttetjenester og emballage.

Direktivets artikel 2, stk. 1, angiver at produkterne skal være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene, når de bringes i omsætning fra den 28. juni 2025.

Det fremgår herefter bl.a. af direktivets artikel 4, stk. 1, at de erhvervsdrivende kun må bringe produkter i omsætning, som opfylder tilgængelighedskravene i direktivets bilag I i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, jf. dog artikel 14 om hel eller delvis fritagelse fra tilgængelighedskravene.

Artikel 4, stk. 2, angiver, at alle omfattede produkter skal opfylde tilgængelighedskravene i direktivets bilag I, afdeling I og II, bortset fra selvbetjeningsterminaler, der kun skal opfylde afdeling I.

Det er hensigten med tilgængelighedsdirektivet at gøre funktionelle tilgængelighedskrav obligatoriske, og at kravene formuleres som generelle mål. Dette fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 23. Det fremgår ligeledes af samme betragtning, at kravene bør være præcise nok til at være retligt bindende og tilstrækkeligt detaljerede til, at produkter og tjenesters overensstemmelse med kravene kan vurderes, men at kravene samtidig skal tillade en grad af fleksibilitet, som sikrer muligheden for innovation.

Direktivet indeholder derudover en formodningsbestemmelse i artikel 15. Det følger af artikel 15, stk. 1 og 4, at produkter, som er i overensstemmelse med henholdsvis harmoniserede standarder og tekniske specifikationer eller dele deraf, formodes at være i overensstemmelse med direktivets tilgængelighedskrav, i det omfang standarderne og specifikationerne dækker de pågældende krav.

Endelig fastsætter direktivet, at tilgængelighedskravene for produkter i visse tilfælde ikke skal overholdes. Det følger således af artikel 14, at kravene kun finder anvendelse i det omfang, at overholdelse ikke kræver en væsentlig ændring af et produkt, der medfører en grundlæggende ændring af produktets grundegenskab eller ikke medfører en uforholdsmæssig stor byrde for de erhvervsdrivende. Der henvises til lovforslagets pkt. 3.6.

3.1.3. Direktivets indhold vedrørende tilgængelighedskrav til tjenester

UDKAST

Tilgængelighedsdirektivet gælder for følgende tjenester: Elektroniske kommunikationstjenester, tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, visse elementer i forbindelse med personbefordring med fly, bus, tog og skib, herunder websteder, elektroniske billetter og informationssystemer, forbrugerorienterede banktjenester, e-bøger, e-handel, og besvarelse af alarmopkald til det fælleseuropæiske alarmnummer 112.

Direktivet fastlægger, at tjenester skal tilvejebringe oplysninger om tjenesten og deres tilgængelighedsfunktionaliteter og -faciliteter. Derudover skal websteder, apps og mobile enheder være let tilgængelige, der skal leveres støttesystemer som f.eks. helpdeske og callcentre i det omfang det er muligt, og endelig gælder sektorspecifikke krav for visse tjenester.

Direktivets artikel 2, stk. 2, angiver, at tjenester, der bringes i omsætning fra den 28. juni 2025, skal være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. I forlængelse heraf fremgår tre overgangsbestemmelser af artikel 32, som skal sikre en løbende tilpasning af eksisterende tjensteaftaler og af de produkter, som anvendes til at levere tjenesterne.

Det fremgår herefter bl.a. af direktivets artikel 4, stk. 1, at de erhvervsdrivende kun må yde tjenester, som opfylder tilgængelighedskravene i direktivets bilag I i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3 og 5, jf. dog artikel 14 om hel eller delvis fritagelse fra tilgængelighedskravene.

Artikel 4, stk. 3, angiver, at alle tjenester skal opfylde de tilgængelighedskrav, der er fastsat i direktivets bilag I, afdeling III og IV. Undtaget er dog transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester, der blot skal opfylde tilgængelighedskravene i bilagets afdeling IV.

Det følger af artikel 4, stk. 5, at mikrovirksomheder, der tilbyder tjenester, er helt undtaget fra at opfylde tilgængelighedskravene, der følger af artikel 4, stk. 3. En mikrovirksomhed er efter definitionen i direktivets artikel 3, nr. 23, en virksomhed, som beskæftiger under 10 personer, og med en årlig omsætning, der ikke overstiger 2 mio. euro eller med en samlet årlig balance, der ikke overstiger 2 mio. euro. Tjenester, der leveres af mikrovirksomheder efter den 28. juni 2025, behøver derfor ikke at overholde tilgængelighedskravene.

UDKAST

I direktivets præambeltraktning nr. 23 er anført overvejelser bag udformningen af de konkrete tilgængelighedskrav. Ligesom det er tilfældet med produkter er kravene til tjenester obligatoriske, funktionelle og formuleret som generelle krav, der giver fleksibilitet i overholdelsen af kravene.

For at opnå, at den forventede brug af tjenester maksimeres blandt personer med handicap, skal alle omfattede tjenester leve op til de generelle tilgængelighedskrav i bilag I, afdeling III, foruden de sektorspecifikke tilgængelighedskrav i bilag I, afdeling IV.

Ud over de nævnte krav indeholder direktivet en formodningsbestemmelse i artikel 15. Det følger af artikel 15, stk. 1 og 4, at tjenester, som er i overensstemmelse med henholdsvis harmoniserede standarder og tekniske specifikationer eller dele deraf, formodes at være i overensstemmelse med direktivets tilgængelighedskrav, i det omfang standarderne og specifikationerne dækker de pågældende krav.

Tilgængelighedsdirektivet supplerer desuden de eksisterende krav i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2006 af 5. juli 2006 om handicappede og bevægelseshæmmede personers rettigheder, når de rejser med fly, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1177/2010 af 24. november 2010 om passagerers rettigheder ved sørejser og rejser på indre vandveje og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 181/2011 af 16. februar 2011 om buspassagerers rettigheder og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 181/2011 af 16. februar 2011 om buspassagerers rettigheder og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og de relevante retsakter, der er vedtaget på grundlag af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/57/EF af 17. juni 2008 om interoperabilitet i jernbanesystemet i Fællesskabet, jf. direktivets artikel 5.

Det vil sige at tjenesteydelser, der opfylder kravene om levering af tilgængelige oplysninger og oplysninger om tilgængelighed fastsat i bl.a. de angivne forordninger anses for at opfylde de tilsvarende krav i tilgængelighedsdirektivet. I det omfang direktivet indeholder yderligere krav i forhold

til dem, der er fastsat i forordningerne, gælder de yderligere krav i fuldt omfang, jf. artikel 5 i direktivet.

Endelig fastsætter direktivet, at tilgængelighedskravene for tjenester i visse tilfælde ikke skal overholdes. Det følger således af artikel 14, at kravene kun finder anvendelse i det omfang, at overholdelse ikke kræver en væsentlig ændring af en tjeneste, der medfører en grundlæggende ændring af tjeneestens grundegenskab eller ikke medfører en uforholdsmæssig stor byrde for de erhvervsdrivende. Der henvises til pkt. 3.6.

3.1.4. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Tilgængelighedsdirektivet har bl.a. til hensigt at ensarte tilgængelighedskravene for visse produkter og tjenester, for på den måde at styrke den frie bevægelighed for produkter på EU's indre marked og samtidig skabe et mere inklusivt samfund, der gør det lettere for personer med handicap at leve uafhængigt. Som det fremgår ovenfor, er det overordnet fastsat i selve tilgængelighedsdirektivet, at produkter skal designes og fremstilles i overensstemmelse med tilgængelighedskravene, inden de bringes i omsætning, og tjenester skal være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene, når de leveres. De nærmere tilgængelighedskrav til produkter og tjenester er herefter fastsat i bilag I til direktivet.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at implementeringen af direktivets tilgængelighedskrav for produkter og tjenester skal foretages ved en så direktivnær implementering, som dansk regulering tillader. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at det er hensigtsmæssigt at følge samme fremgangsmåde som i tilgængelighedsdirektivet og fastsætte de mere detaljerede tilgængelighedskrav for produkter og tjenester i et bilag til loven. Det foreslås derfor, at direktivets bilag I med tilgængelighedskrav for produkter og tjenester fastsættes som bilag 1 til loven. På den måde sikres det, at formålet med at styrke den frie bevægelighed af tilgængelige produkter og tjenester på EU's indre marked opretholdes, samtidig med at danske virksomheders konkurrenceevne på EU-markedet forbedres for så vidt angår tilgængelige produkter og tjenester.

Erhvervsministeriet er opmærksom på, at tilgængelighedskravene i direktivets bilag I er bredt formuleret. Det giver først og fremmest de erhvervsdrivende vide rammer til selv at beslutte, hvilke løsninger de vil anvende for at leve op til kravene, og er dermed også med til at gøre lovforslaget teknolo-

gineutralt. Omvendt kan de brede formuleringer gøre det svært for de erhvervsdrivende præcist at vurdere, hvordan de lever op til kravene. I tilgængelighedsdirektivets bilag II findes en liste med eksempler på mulige løsninger, der bidrager til at opfylde kravene efter bilag I. Erhvervsministeriet foreslår, at tilgængelighedsdirektivets bilag II også medtages som bilag til loven. De erhvervsdrivende kan på den måde anvende bilaget som inspiration til, hvordan de enkelte krav efterleves. Der er tale om en ikke bindende liste, hvorfor bilaget altså alene er tiltænkt til inspiration for de erhvervsdrivende. Det er derfor også Erhvervsministeriets vurdering, at der indtil reglernes ikrafttrædelse fortsat skal pågå et arbejde i ministeriet, hvor der skal udarbejdes vejledninger eller lignende til illustration af, hvordan de erhvervsdrivende på de enkelte områder lever op til kravene. Det vurderes, at dette arbejde skal ske i tæt samarbejde med de øvrige involverede ministerier og interesseorganisationerne på de respektive områder.

I relation til tjenester indeholder lovforslaget overgangsbestemmelser, som indebærer, at de pågældende tjenester og de produkter, som anvendes til at levere tjenesterne, kan vente med at leve op til tilgængelighedskravene. Overgangsordninger for tjenester, der er leveret ved hjælp af produkter, og løbende tjenestekontrakter følger direkte af direktivet. For så vidt angår selvbetjeningsterminaler, der anvendes til levering af tjenester, er det i henhold til direktivet op til medlemsstaterne at beslutte, om der skal fastsætte en overgangsordning. Overgangsordningen indebærer, at de pågældende selvbetjeningsterminaler, som lovligt har været anvendt før 28. juni 2025, fortsat kan anvendes til levering af tjenester indtil slutningen af deres økonomiske levetid, men dog ikke længere end 20 år. Henset til selvbetjeningsterminalers lange levetid og den økonomiske byrde, som udskiftning af selvbetjeningsterminaler generelt vurderes at være, vurderer Erhvervsministeriet at det er nødvendigt at have en lang overgangsordning. Der henvises til overgangsbestemmelserne i lovforslagets § 58, stk. 2-4, og de specielle bemærkninger hertil.

3.2. Besvarelse af alarmopkald til alarmnummer 112

3.2.1. Gældende ret

Alarmmyndighedernes og beredskabstjenesternes alarmbehandling er ureguleret i dansk lovgivning. Udveksling af information mellem alarmmyndighederne og beredskabstjenesterne er således i dag aftalebaseret på tværs af sektorer og myndigheder, der er involveret i den samlede alarmbehandling.

3.2.2. Direktivets indhold

Tilgængelighedsdirektivets artikel 4, stk. 8, fastslår, at medlemsstaterne sikrer, at den mest passende alarmcentralers besvarelse af alarmkommunikation til det fælleseuropæiske alarmnummer "112" opfylder de specifikke tilgængelighedskrav i direktivets bilag I, afdeling V, bedst muligt i forhold til den måde, som de nationale alarmsystemer er tilrettelagt på.

Det fremgår af direktivets bilag I, afdeling V, at den mest passende alarmcentralers besvarelse af alarmkommunikation til det fælleseuropæiske alarmnummer "112" skal, for at den forventede brug heraf maksimeres blandt personer med handicap, opnås ved brug af funktioner, praksis, politikker og procedurer og ændringer, der ska imødekomme behovene hos personer med handicap.

Endvidere fremgår det af direktivets bilag I, afdeling V, at alarmkommunikation til det fælleseuropæiske alarmnummer "112" skal besvares hensigtsmæssigt og håndteres bedst muligt i forhold til den måde, som de nationale alarmsystemer er tilrettelagt på, ved den mest passende alarmcentral ved brug af de samme kommunikationsmidler som modtaget, nemlig ved brug af synkroniseret tale og tekst (herunder tekst i realtid) eller, hvis der leveres video, tale, tekst (herunder tekst i realtid) og video synkroniseret som total-kommunikation.

Efter direktivets artikel 31, stk. 1, skal medlemsstaterne vedtage og offentliggøre de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet senest den 28. juni 2022. Medlemsstaterne kan dog beslutte at anvende love og bestemmelser vedrørende de forpligtelser, der er fastsat i direktivets artikel 4, stk. 8, senest fra den 28. juni 2027.

3.2.3. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Alarmmyndighedernes og beredskabstjenesternes alarmbehandling har hidtil været ureguleret i dansk lovgivning. Inden for de senere år er der imidlertid sket en væsentlig udvikling af 112 f.eks. med indførslen af præcis stedbestemmelse (AML) i 2019. Endvidere ser alarmmyndighederne i den kommende tid ind i en række opgraderinger af 112 i form af ny funktionalitet såsom 112-SMS og på længere sigt yderligere alarmkommunikationsformer. Herudover står alarmmyndighederne over for udbud af et nyt 112-system, hvortil en klarere ramme for alarmbehandlingen potentielt vil kunne bidrage til en mindsket risikoprofil forbundet med implementeringen samt en øget gevinstrealisering.

UDKAST

Udviklingen af 112 er bl.a. nødvendiggjort af tilgængelighedsdirektivets krav, jf. se nærmere herom i afsnit 3.2.2. Udviklingen drives også i høj grad af almene teknologiske fremskridt, som rejser stadigt stigende forventninger i samfundet til en så kritisk tjeneste som 112. Eksempelvis blev arbejdet med implementeringen af AML i Danmark indledt forud for vedtagelsen af teledirektivet, som i dag gør det lovpligtigt for mobiloperatører at levere AML-data til alarmcentralerne. Teledirektivets bestemmelser om alarmkommunikationer er implementeret i teleloven.

Som en naturlig konsekvens af øget funktionalitet i 112 øges også alarmmyndighedernes behandling af persondata, hvilket fordrer en grundlæggende stillingtagen til omfanget af alarmmyndighedernes behandlingsgrundlag og de registreredes rettigheder. Dette gør sig især gældende i forhold til behandlingen af nye typer af persondata som f.eks. video/billeder, hvor det kan være vanskeligt at indhente samtykke hos registrerede, foretage efterfølgende orientering om behandling eller lignende. Navnlig implementering af AML afslørede, hvordan manglende regulering af alarmmyndighedernes alarmbehandling kan vanskeliggøre nye tiltag og behandlingen af nye typer persondata i 112.

Endvidere er det afgørende for at sikre en reel effekt af ny funktionalitet i 112 og dermed den samlede alarmbehandling, at alarmmyndighederne har mulighed for at dele alle indkomne oplysninger med beredskabstjenesterne. Den tekniske kompleksitet er dog stigende, hvorfor en fremadrettet udveksling af information mellem alarmmyndighederne og beredskabstjenesterne i videre omfang vil bero på fælles systemtekniske snitflader og ens funktionalitet. Samarbejdet er i dag aftalebaseret på tværs af de mange sektorer og myndigheder, der er involveret i den samlede alarmbehandling. Henset til den stigende tekniske kompleksitet i alarmbehandlingen kan en fortsat aftalebaseret tilgang til samarbejdet derfor være forbundet med øgede risici og vanskeligheder i forbindelse med implementeringen af ny funktionalitet.

På baggrund af ovenstående forhold vurderes det derfor nødvendigt at regulere forholdet mellem alarmmyndighederne, beredskabstjenesterne og borgerne i dansk lovgivning med henblik på at skabe en fleksibel ramme for udvikling af 112 samt etablere et klart hjemmelsgrundlag for behandling af personoplysninger, der sikrer et effektivt myndighedssamarbejde i en tiltagende kompleks alarmbehandling.

Det foreslås derfor at indføre bestemmelser i politiloven, der bemyndiger justitsministeren efter forhandling med forsvarsministeren og sundhedsministeren til at fastsætte nærmere regler om minimumskrav til alarmcentralernes behandling af alarmkommunikationer og beredskabstjenesternes behandling af alarmeringer fra alarmcentralerne. Disse krav, herunder kravene der følger af tilgængelighedsdirektivet, vil blive fastsat i en bekendtgørelse, der vil blive vedtaget og offentliggjort senest den 28. juni 2022, jf. tilgængelighedsdirektivets artikel 31, stk. 1. Kravene, der følger af tilgængelighedsdirektivet, vil imidlertid finde anvendelse senest den 28. juni 2027, jf. tilgængelighedsdirektivets artikel 31, stk. 3.

3.3. Indhold af websteder og mobilapplikationer, som ikke skal opfylde tilgængelighedskrav

3.3.1. Gældende ret

Området er ikke lovreguleret i dag for så vidt angår tilgængelighedskrav.

3.3.2. Direktivets indhold

Det fremgår af tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 4, at direktivet ikke finder anvendelse på nærmere afgrænset indhold af websteder og mobilapplikationer. Direktivet finder således ikke anvendelse på:

- forhåndsindspillede tidsafhængige medier, der er offentliggjort inden den 28. juni 2025,
- dokumentformater, der er offentliggjort inden den 28. juni 2025,
- onlinekort og kortlægningstjenester, såfremt væsentlige oplysninger gives på en tilgængelig digital måde for så vidt angår kort, der er bestemt til navigationsbrug,
- tredjepartsindhold, der hverken er finansieret eller udviklet af eller er under kontrol af den pågældende erhvervsdrivende, og
- websteder og i applikationer til mobile enheder, der kvalificeres som arkiver, hvilket betyder, at de kun har indhold, der ikke er opdateret eller redigeret efter den 28. juni 2025.

Tilgængelighedsdirektivet indeholder ikke definitioner eller betragtninger specifikt omhandlende det ovennævnte indhold af websteder og mobilapplikationer, der undtages fra direktivets anvendelsesområde.

Det følger dog af direktivets præambelbetragtning nr. 48, at direktiv 2016/2102 fastsætter tilgængelighedskrav til offentlige organers websteder og mobilapplikationer. Det fremgår af samme betragtning, at direktiv

UDKAST

2016/2102 i den forbindelse indeholder en særlig liste over undtagelser, og at lignende undtagelser er relevante for tilgængelighedsdirektivet.

Det indhold, som er undtaget fra tilgængelighedsdirektivet i henhold til artikel 2, stk. 4, skal derfor læses i overensstemmelse med direktiv 2016/2102, herunder direktivets definitionsbestemmelser og præambelbetragtninger.

Det fremgår af artikel 3, nr. 6, i direktiv 2016/2102, at der ved tidsafhængige medier forstås medier af følgende typer: kun audio, kun video, audio og video samt audio og/eller video kombineret med interaktion.

Tilsvarende er de nævnte tidsafhængige medier, der er forhåndsindspillede og offentliggjort før 28. juni 2025, ikke omfattet af tilgængelighedsdirektivet, jf. artikel 2, stk. 4, litra a.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 26 i direktiv 2016/2102, at der ved dokumentformater bør forstås dokumenter, som ikke primært er beregnet til webbrug, og som findes på websider, såsom Adobe Portable Document Format (PDF), Microsoft Office-dokumenter eller tilsvarende (open source-) formater.

Tilsvarende er dokumentformater, som er offentliggjort før 28. juni 2025 ikke omfattet af tilgængelighedsdirektivet, jf. artikel 2, stk. 4, litra b.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 29 i direktiv 2016/2102, at når kort er bestemt til navigationsbrug, til forskel fra geografisk beskrivelse, kan tilgængelige oplysninger være nødvendige for at hjælpe personer, som ikke kan benytte visuelle oplysninger eller komplekse navigationsfunktioner efter hensigten, til eksempelvis at finde steder eller områder, hvor der udbydes tjenesteydelser. Der bør derfor tilbydes et tilgængeligt alternativ såsom postadresser og nærliggende stoppesteder for offentlig transport eller navne på steder eller regioner, som det offentlige organ ofte allerede har adgang til, i et format, der er enkelt og læsbart for de fleste brugere.

Tilsvarende er onlinekort og kortlægningstjenester til navigationsbrug ikke omfattet af tilgængelighedsdirektivet, jf. artikel 2, stk. 4, litra c.

Det fremgår bl.a. af præambelbetragtning nr. 30 i direktiv 2016/2102, at indlejret indhold såsom indlejrede billeder eller videoer bør være omfattet af direktivet, men at der undertiden oprettes websteder og mobilapplikatio-

ner, hvor yderligere indhold senere kan tilføjes, eksempelvis et e-mailprogram, en blog, en artikel, som giver brugere mulighed for at tilføje kommentarer, eller applikationer, der understøtter indhold, som brugere bidrager med.

På den baggrund fremgår det videre af samme betragtning, at sådant tredjepartsindhold ikke bør være omfattet af direktivets anvendelsesområde, forudsat at det hverken finansieres eller udvikles af det pågældende offentlige organ eller er under dets kontrol.

Tilsvarende er tredjepartsindhold, der hverken er finansieret eller udviklet af eller er under kontrol af den pågældende erhvervsdrivende, ikke omfattet af tilgængelighedsdirektivet, jf. artikel 2, stk. 4, litra d.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 32 i direktiv 2016/2102, at direktivet ikke bør pålægge medlemsstaterne at gøre indholdet af arkiverede websteder eller mobilapplikationer tilgængelige, hvis det ikke længere opdateres eller redigeres, og hvis det ikke er nødvendigt for at udføre administrative processer. Det følger endvidere af samme betragtning, at med henblik på direktiv 2016/2102 bør rent teknisk vedligeholdelse ikke anses for at udgøre opdatering eller redigering af et websted eller en mobilapplikation.

Tilsvarende er indhold på websteder og i applikationer til mobile enheder, der kvalificeres som arkiver, dvs. indhold, der sammenholdt med førnævnte præambelbetragtning nr. 32 i direktiv 2016/2102 ikke er opdateret eller redigeret efter den 28. juni 2025, ikke omfattet af tilgængelighedsdirektivet, jf. artikel 2, stk. 4, litra e.

3.3.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Henset til, at Erhvervsministeriet foreslår en direktivnær implementering, er det også ministeriets vurdering, at undtagelserne fra tilgængelighedsdirektivet videreføres til lovforslaget. Derfor foreslår Erhvervsministeriet, at indholdet af tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 4, fastsættes i lovforslagets § 2, og dermed undtages fra lovens regler om tilgængelighed.

De områder, der undtages fra lovforslaget i den foreslåede § 2, er i høj grad indhold, der allerede er udbudt eller gjort tilgængeligt for brugerne på et tidspunkt inden lovens ikrafttrædelse eller indhold, der kan karakteriseres som arkivmateriale. Det er derfor Erhvervsministeriets vurdering, at det vil være en uforholdsmæssig stor byrde for de erhvervsdrivende, hvis de skal

sikre, at alt deres allerede offentliggjorte materiale eller arkivindhold på websteder og mobilapplikationer er tilgængeligt. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at det alene er de erhvervsdrivendes nye og kommende indhold som skal gøres tilgængeligt for personer med handicap eller andre funktionsnedsættelser.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 2.

3.4. Erhvervsdrivendes forpligtelser

3.4.1. Gældende ret

Der stilles i dag ikke tilgængelighedskrav til de produkter, der er omfattet af lovforslaget. Derfor indeholder gældende ret ikke forpligtelser for de erhvervsdrivende for så vidt angår tilgængeligheden af produkter.

Det samme gør sig gældende for de tjenester, der er omfattet af lovforslaget, med undtagelse af tjenester i forbindelse med personbefordring med fly, bus, tog og skib, idet visse elementer af tilgængelighedskravene allerede er omfattet af gældende EU-ret på personbefordringsområdet. Det følger tillige af artikel 5 i tilgængelighedsdirektivet, at direktivet supplerer eksisterende krav i diverse passagerrettighedsforordninger, der allerede fastsætter visse krav til at sikre digital tilgængelighed for handicappede og bevægelseshæmmede.

Ifølge artikel 288 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) er en forordning almenyldig, og er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat. Passagerrettighedsforordningen virker således som en lov i medlemsstaterne, og den gælder i den form, som den er vedtaget, og må som udgangspunkt ikke gennemføres i national ret.

En transportør er i artikel 3, litra d, i passagerrettighedsforordningen defineret som en fysisk eller juridisk person, som ikke er en rejsearrangør, rejseagent eller billetudsteder, som tilbyder passagersejladser eller krydstogter til offentligheden. En terminaloperatør er i artikel 3, litra s, i samme forordning defineret som et privat eller offentligt organ på en medlemsstats område, der er ansvarligt for at administrere og forvalte en havneterminal.

Der henvises til pkt. 3.2.1. for gældende ret efter passagerrettighedsforordningen.

3.4.2. Direktivets indhold

UDKAST

Tilgængelighedsdirektivet indeholder en række forpligtelser for de erhvervsdrivende, der efter direktivets artikel 3, nr. 21, er defineret som værende fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren eller tjenesteyderen.

Forpligtelserne er opdelt i henholdsvis forpligtelser for de erhvervsdrivende, der handler med produkter omfattet af direktivet, og for de tjenesteydere, der leverer tjenester omfattet af direktivet.

Forpligtelserne for de erhvervsdrivende, der handler med produkter, følger af direktivets kapitel III, og er opdelt i forpligtelser for henholdsvis fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Forpligtelserne tager udgangspunkt i den samme type af forpligtelser for de erhvervsdrivende, som følger af de af EU's øvrige direktiver og forordninger, der regulerer produktområder, som er udarbejdet efter 2008, hvor EU vedtog "den nye metode". Den nye metode indeholder en række reguleringsmæssige initiativer, som har til hensigt at styrke anvendelsen og håndhævelsen af reguleringen på det indre marked. Det indebærer bl.a., at EU-regulering, som er udarbejdet efter den nye metode, anvender en fælles juridisk ramme, så forpligtelser og definitioner så vidt muligt er ensrettet og terminologien er mere konsekvent. Forpligtelserne er derfor ikke væsentlig anderledes end de forpligtelser, som de erhvervsdrivende har kendskab til i forvejen.

Efter artikel 7 skal fabrikanten, når denne bringer produkter i omsætning, sikre, at produkterne er designet og fremstillet i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav i direktivet. Derudover skal fabrikanten udarbejde den tekniske dokumentation i overensstemmelse med direktivets bilag IV og få gennemført overensstemmelsesvurderingsproceduren efter samme bilag. Dokumenterer proceduren, at produktet overholder tilgængelighedskravene, skal fabrikanten udarbejde en EU-overensstemmelseserklæring og anbringe CE-mærkningen på produktet. Fabrikanten skal herefter opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i 5 år efter, at produktet er blevet bragt i omsætning. Herudover skal fabrikanten sikre, at dennes produkter er forsynet med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse, der kan identificere produktet, fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse på fabrikanten. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at et produkt, denne har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet. Derudover skal fabrikanten

kontakte den kompetente nationale myndighed med oplysninger om, hvori den manglende overensstemmelse består, og hvilke eventuelle foranstaltninger, der er truffet.

Fabrikanten kan efter artikel 8 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte fremstillingen af produktet og udarbejdelsen af den tekniske dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder opbevaring af EU-overensstemmelseserklæring og den tekniske dokumentation, så de kan stilles til rådighed for kontrolmyndigheden efter dennes anmodning. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten og fastsættes ved fuldmagt.

Importørens forpligtelser findes i artikel 9. Importøren må kun bringe produkter i omsætning, der opfylder tilgængelighedskravene. Derfor skal importøren sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere, at overensstemmelsesvurderingsproceduren er gennemført, at den tekniske dokumentation er udarbejdet, at CE-mærkningen og anden relevant mærkning er påført produktet, og at produktet er ledsaget af den krævede dokumentation. Importøren skal herefter opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen i 5 år og sikre sig, at denne og den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne, hvis de anmoder om det. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på produktet og sikre sig, at produktet denne har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Hvis importøren har grund til at tro, at et produkt, denne har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet. Derudover skal importøren kontakte den kompetente nationale myndighed med oplysninger om, hvori den manglende overensstemmelse består, og hvilke eventuelle foranstaltninger, der er truffet.

Efter artikel 10 skal distributøren handle med fornøden omhu med hensyn til tilgængelighedskravene, når denne gør et produkt tilgængeligt på markedet. Det indebærer bl.a. kontrol af mærkning, den krævede dokumentation og brugsanvisning m.v. Derudover skal distributøren sikre sig, at produktet transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med tilgæn-

UDKAST

gelighedskravene, mens distributøren har ansvaret for produktet. Hvis distributøren har grund til at tro, at et produkt, denne har gjort tilgængeligt, ikke er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet. Derudover skal distributøren kontakte den kompetente nationale myndighed og oplyse om uoverensstemmelsen med tilgængelighedskravene.

Det følger af artikel 11, at importøren og distributøren i nogle tilfælde anses for at være fabrikant og dermed overtager dennes forpligtelser. Det gælder, når importøren eller distributøren bringer et produkt i omsætning under sit eget navn eller varemærke, eller hvor importøren eller distributøren ændrer et produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en sådan måde, at det kan berøre opfyldelsen af tilgængelighedskravene.

Fælles for de erhvervsdrivende, der handler med produkter, er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne for tilgængelighed. De skal også efter anmodning fra kontrolmyndigheden kunne give oplysninger om, hvilke erhvervsdrivende, som de har henholdsvis leveret produkter til og modtaget produkter fra. Derudover skal de sikre, at produktet er ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsinformationer på et letforståeligt sprog, fastsat af medlemsstaten.

Forpligtelserne for tjenesteydere, der leverer tjenester omfattet af direktivet, følger af direktivets kapitel V.

En tjenesteyder er i henhold til direktivets artikel 3, nr. 4, en fysisk eller juridisk person, som leverer en tjeneste på EU-markedet, eller som tilbyder at levere en sådan tjeneste til forbrugere i Unionen. Efter artikel 13 skal tjenesteyderen sikre, at tjenester designes og leveres i overensstemmelse med direktivets tilgængelighedskrav. Til forskel fra produkter kan tjenester ikke CE-mærkes. Tjenesteyderen skal derfor udarbejde de nødvendige oplysninger i overensstemmelse med direktivets bilag V og forklare, hvordan tjenesterne opfylder de gældende tilgængelighedskrav. Det betyder bl.a., at tjenesteyderen i de almindelige betingelser eller i et tilsvarende dokument skal afgive oplysninger om vurderingen af, hvordan en tjeneste opfylder tilgængelighedskravene i direktivet artikel 4. Hvor det er relevant skal oplysningerne bl.a. indeholde en generel beskrivelse af tjenesten i tilgængelige formater og de beskrivelser og forklaringer, der er nødvendige for at forstå,

hvordan tjenesten bruges. Tjenesteyderen skal offentliggøre oplysningerne skriftligt og mundtligt, herunder på en måde, som er tilgængelig for personer med handicap, og opbevare oplysningerne, så længe tjenesten udbydes. Hvis en tjeneste ikke er i overensstemmelse med kravene i tilgængelighedsdirektivet, skal tjenesteyderen træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe tjenesten i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Derudover skal tjenesteyderen kontakte den kompetente nationale myndighed med oplysninger om, hvori den manglende overensstemmelse består, og hvilke eventuelle foranstaltninger, der er truffet.

Som det ligeledes gør sig gældende for de erhvervsdrivende, der handler med produkter, skal også tjenesteyderen give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om en tjeneste er i overensstemmelse med reglerne for tilgængelighed.

3.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af ovenstående gennemgang af tilgængelighedsdirektivets forpligtelser for de erhvervsdrivende i lovforslagets pkt. 3.2.2., er forpligtelserne vedrørende tilgængelighedskravene først og fremmest afhængig af, om den erhvervsdrivende handler med produkter eller leverer tjenester. For erhvervsdrivende, der handler med produkter, er det endvidere afgørende, hvilken rolle den pågældende har i forsyningskæden. For disse er der desuden en del overlap mellem forpligtelserne alt efter rollen i forsyningskæden. De senere leds forpligtelser udgør derfor langt hen af vejen en kontrol af, at de tidligere led har overholdt deres forpligtelser. Det er dog ikke afgørende, hvilket produkt inden for direktivets anvendelsesområde den pågældende handler med, da forpligtelserne er de samme på tværs af produkttyperne. Det samme gør sig gældende for tjenester, hvor tjenesteyderens forpligtelser er de samme, uanset hvilken tjeneste omfattes af direktivet, den pågældende leverer. Derimod er selve tilgængelighedskravene forskellige alt efter produkt- eller tjenestetypen. Se nærmere herom i afsnit 3.1.1.2. og 3.1.2.2.

På den baggrund ser erhvervsministeriet en synergi i, at de erhvervsdrivendes forpligtelser i henhold til tilgængelighedskravene er samlet det sted, hvor også selve kravene fremgår. På den måde kan de erhvervsdrivende som udgangspunkt finde alle nødvendige oplysninger ét sted, når de skal forholde sig til, hvilke forpligtelser de har og hvilke krav der stilles til tilgængeligheden af de produkter og tjenester, de gør tilgængelige eller udbyder på markedet.

UDKAST

Herudover er det, som med den øvrige del af direktivet, erhvervsministeriets vurdering, at implementeringen af de erhvervsdrivendes forpligtelser skal ske ved minimumsimplicitering. Forpligtelserne vil uden tvivl føre til økonomiske omkostninger for de erhvervsdrivende, men ved anvendelsen af minimumsimplicitering sikres det, at omkostningerne ikke bliver uforholdsmæssigt større end nødvendigt for Danmarks overholdelse af de EU-retlige forpligtelser.

Erhvervsministeriet foreslår, at de erhvervsdrivendes forpligtelser fastsættes direkte i lovforslaget, og med baggrund i tilgængelighedsdirektivets opdeling af forpligtelserne. Det er hensigtsmæssigt, at forpligtelserne opdeles i to forskellige kapitler i lovforslaget, henholdsvis kapitel 4 om forpligtelserne for de erhvervsdrivende, der handler med produkter, og kapitel 5 for de erhvervsdrivende, der leverer tjenester. Dette under hensyn til, at forpligtelserne adskiller sig væsentligt fra hinanden alt efter, om det vedrører produkter eller tjenester, og at der typisk er tale om forskellige aktører.

Erhvervsministeriet foreslår desuden, at de erhvervsdrivendes forpligtelser i store træk implementeres enslydende med forpligtelserne i tilgængelighedsdirektivet, med de modifikationer som dansk lovgivning i øvrigt nødvendiggør. Det sikrer først og fremmest, at ønsket om minimumsimplicitering opretholdes og de erhvervsøkonomiske konsekvenser holdes på et minimum. Derudover medfører det, at reglerne gøres så overskuelige som muligt, samtidig med at det styrker de danske virksomheders konkurrenceevne uden for Danmarks grænser, for så vidt angår tilgængeligheden af deres produkter og tjenester. Et af formålene med tilgængelighedsdirektivet er, at unionens medlemsstater har så ens tilgængelighedskrav for de produkter og tjenester, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, at det styrker virksomhedernes konkurrenceevne og mulighed for at gøre sig konkurrencedygtige på tilgængelighedsparametrene på tværs af det europæiske marked. Når lovforslaget lægger sig så tæt op af direktivets regler som overhovedet muligt, er den med til at opfylde dette formål og styrke de danske virksomheders konkurrenceevne på det europæiske marked.

Der er allerede i dag krav til de erhvervsdrivende om digital tilgængelighed på området for personbefordring med skib efter passagerrettighedsforordningen. Med tilgængelighedsdirektivet konkretiseres og suppleres disse krav. Passagerrettighedsforordningen henhører under Erhvervsministeriet for så vidt angår transportører, herunder rederier, som har stået for befordringen, mens den henhører under Transportministeriet for så vidt angår ter-

minaloperatører, der er ansvarlig for at administrere og forvalte en havne-terminal. Den samme fordeling vil gøre sig gældende i forhold til tilgængelighedsdirektivet. Se nærmere herom i afsnit 3.5.1 og 3.5.3.

3.5. Undtagelser fra tilgængelighedskravene

3.5.1. Gældende ret

Der er ikke i gældende ret fastsat tilgængelighedskrav for produkter, der er omfattet af lovforslaget. Dermed er der heller ikke i gældende ret fastsat regler, som undtager produkter fra tilgængelighedskravene

For enkelte tjenester er der fastsat tilgængelighedskrav. Der henvises til pkt. 3.1.3. Der findes imidlertid ikke bestemmelser, hvorefter en erhvervsdrivendes egen vurdering kan danne grundlag for en hel eller delvis undtagelse fra overholdelsen af tilgængelighedskrav.

3.5.2. Direktivets indhold

Produkter og tjenester omfattet af tilgængelighedsdirektivet skal i henhold til direktivets artikel 4 leve op til de relevante tilgængelighedskrav.

Der henvises til pkt. 3.1.2. og 3.1.3. og lovforslagets §§ 5 og 6 og de specielle bemærkninger hertil.

Tilgængelighedsdirektivets artikel 14 omhandler de undtagelsesmuligheder, som erhvervsdrivende kan påberåbe sig i forhold til produkter og tjenester omfattet af direktivet. Påberåbelse af artikel kan medføre, at et produkt eller en tjeneste helt eller delvis undtages fra overholdelsen af tilgængelighedskravene.

Det følger af artikel 14, stk. 1, at tilgængelighedskravene kun finder anvendelse i det omfang, at overholdelse a) ikke kræver en væsentlig ændring af et produkt eller en tjeneste, der medfører en grundlæggende ændring af produktets eller tjenestens grundegenskab og b) ikke medfører en uforholdsmæssig stor byrde for de pågældende erhvervsdrivende.

Artikel 14, stk. 1, medfører således, at produkter og tjenester i visse tilfælde kan undtages helt eller delvist fra relevante tilgængelighedskrav.

Det følger herefter af artikel 14, stk. 2, at det er op til den enkelte erhvervsdrivende selv at vurdere, hvorvidt overholdelsen af tilgængelighedskravene vil indebære en grundlæggende ændring af et produkt eller en tjeneste i hen-

UDKAST

hold til stk. 1, litra a. Tilsvarende er det op til den erhvervsdrivende at vurdere, om overholdelsen af tilgængelighedskravene vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde i henhold til stk. 1, litra b.

Direktivets bilag VI indeholder en række kriterier, der skal anvendes som grundlag for vurderingen af, om overholdelsen af kravene vil være en uforholdsmæssig stor byrde. Det følger herefter af artikel 14, stk. 7, at Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter med henblik på at præcisere kriterierne i bilag VI.

Vurderingen af, om et produkt eller en tjeneste i et omfang kan undtages fra tilgængelighedskravene, skal dokumenteres af den erhvervsdrivende, hvilket følger af artikel 14, stk. 3. Alle resultater skal opbevares i fem år efter den dag, hvor et produkt senest er gjort tilgængeligt på markedet eller hvor en tjeneste senest er leveret.

Dokumentationen skal efter anmodning kunne videregives til den relevante kontrolmyndighed. Som en undtagelse hertil gælder efter artikel 14, stk. 4, at mikrovirksomheder, der handler med produkter, ikke skal dokumentere vurderingen efter stk. 2. Hvis en sådan erhvervsdrivende alligevel påberåber sig stk. 1 om undtagelse fra tilgængelighedskravene skal den efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed give de oplysninger, der er nødvendige for at kunne foretage vurderingen.

For så vidt angår tjenester skal der løbende foretages en ny vurdering af, om tilgængelighedskravene udgør en uforholdsmæssig stor byrde for en tjenesteyder. Det følger af artikel 14, stk. 5, at vurderingen for den enkelte kategori eller type af tjeneste skal fornyes ved ændringer af en tilbudt tjeneste, når kontrolmyndigheden anmoder herom og mindst hvert femte år.

Undtagelsesmuligheden for så vidt angår en uforholdsmæssig stor byrde ved opfyldelse af tilgængelighedskravene, jf. artikel 14, stk. 1, litra b, gælder ikke, hvis den erhvervsdrivende modtager finansiering fra andre offentlige eller private kilder end egne midler med henblik på at forbedre tilgængeligheden. Dette gælder både erhvervsdrivende, der handler med produkter eller leverer tjenester, jf. direktivets artikel 14, stk. 6.

Endelig følger det af artikel 14, stk. 8, at erhvervsdrivende, der påberåber sig undtagelsesmulighederne i stk. 1, skal sende oplysningerne herom til kontrolmyndigheden i den medlemsstat, hvor det specifikke produkt er bragt

i omsætning eller den specifikke tjeneste er leveret. Kravet om at sende oplysningerne gælder dog ikke for mikrovirksomheder.

3.5.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er afgørende for den teknologiske udvikling og væksten i erhvervslivet, at erhvervsdrivende ikke i unødigt omfang pålægges byrder eller på anden måde forpligtes i urimeligt omfang. Af de grunde finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt, at tilgængelighedsdirektivet indeholder bestemmelser, der undtager produkter og tjenester fra at leve op til tilgængelighedskravene, hvis det f.eks. ikke er foreneligt med den økonomiske pris, der vil være ved at tilpasse et produkt eller en tjeneste til kravene.

Erhvervsministeriet foreslår igen en direktivnær implementering. Det foreslås derfor, at der i lovforslagets § 7 indsættes en mulighed, hvorefter produkter og tjenester kan undtages fra tilgængelighedskravene, når overholdelsen af kravene enten ikke kræver en væsentlig ændring af et produkt eller en tjeneste, der medfører en grundlæggende ændring af grundegenskaberne, eller overholdelsen ikke medfører en uforholdsmæssigt stor byrde for den pågældende erhvervsdrivende.

Hensigten med undtagelsen er, at de erhvervsdrivende, der allerede har udviklet et produkt eller en tjeneste, ikke skal rammes uforholdsmæssigt stort af de nye tilgængelighedskrav. Det skal derfor være muligt at kunne undtages fra kravene. Det skal dog være op til den erhvervsdrivende selv at foretage vurderingen af, hvorvidt den pågældendes produkt eller tjeneste kan undtages fra kravene. Denne vurdering skal desuden dokumenteres, så kontrolmyndigheden efterfølgende har mulighed for at kontrollere vurderingen, herunder at den lever op til de rette kriterier for en sådan vurdering. Det foreslås derfor i lovforslagets § 8, at vurderingen i henhold til § 7 skal dokumenteres. Der henvises til lovforslagets §§ 7-8 og de specielle bemærkninger hertil.

For så vidt angår kriterierne for vurderingen, af at overholdelse af tilgængelighedskravene medfører en uforholdsmæssigt stor byrde for den erhvervsdrivende, foreslår Erhvervsministeriet, at disse kriterier fastsættes som bilag til den foreslåede lov. Det vurderes, at kriterierne skal være enslydende med de kriterier som følger af tilgængelighedsdirektivets bilag VI, hvorfor bilaget foreslås fastsat som bilag 5 til lovforslaget.

3.6. Kontrol og håndhævelse

3.6.1. Gældende ret

Der er ikke i gældende ret fastsat tilgængelighedskrav for produkter, der er omfattet af lovforslaget. Dermed er der heller ikke i gældende ret fastsat regler om markedsovervågning af tilgængelighedskrav for produkter, der er omfattet af lovforslaget.

Der er fastsat tilgængelighedskrav for enkelte tjenester, der omfattes af lovforslaget. Det gælder tjenester, som udgør elementer af personbefordring med fly, bus, tog og skib som i dag er omfattet af passagerrettighedsforordninger på de forskellige transportområder, og som der er fastsat krav til i disse forordninger. Med tilgængelighedsdirektivet konkretiseres og suppleres disse krav.

Personbefordring med fly

Det fremgår af artikel 16, stk. 1, i forordning (EF) nr. 261/2004, at hver medlemsstat udpeger et organ, der har ansvaret for håndhævelse af forordningen for så vidt angår flyafgange fra lufthavne beliggende på medlemsstatens område og flyafgange fra et tredjeland til sådanne lufthavne. Håndhævelsesorganet skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at flypassagerernes rettigheder overholdes.

Det fremgår af artikel 16, stk. 2, at de enkelte passagerer over for et hvilket som helst håndhævelsesorgan udpeget under stk. 1, eller ethvert andet organ, som medlemsstaterne måtte udpege, kan indbringe en klage, hvis passageren mener, at der er sket en overtrædelse af forordningen i en hvilken som helst lufthavn beliggende på en medlemsstats område eller vedrørende enhver flyafgang fra en tredjelandslufthavn til en lufthavn beliggende på medlemsstatens område.

Det følger af § 2 i bekendtgørelse nr. 1549 af 16. december 2013 om bestemmelser for anvendelse af EU-forordning nr. 261/2004 om passagerrettigheder på luftfartsområde, at Trafikstyrelsen er udpeget som kompetent myndighed for håndhævelse af forordningen for så vidt angår luftfartsselskaber, der udfører flyvninger fra lufthavne beliggende i Danmark, og for EU-luftfartsselskaber, der udfører flyvninger fra tredjelande til lufthavne i Danmark, jf. forordningens artikel 16, stk. 1, jf. artikel 3, stk. 1, litra b).

Trafikstyrelsen har kompetence til at træffe afgørelse i sager, som styrelsen behandler som kompetent myndighed, jf. § 2, jf. § 3. Trafikstyrelsen kan i den forbindelse pålægge luftfartsselskaber inden en nærmere angiven frist

UDKAST

at opfylde de forpligtelser, der fremgår af forordningen, jf. § 3, stk. 2. Manglende overholdelse af et sådant påbud kan straffes efter luftfartslovens § 149, stk. 7, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 2. Manglende overholdelse af forordningens artikel 4-11 og 14-15 kan straffes med bøde, jf. § 4, stk. 1.

Trafikstyrelsen er ligeledes håndhævelsesorgan efter forordning 1107/2006 om handicappede og bevægelseshæmmede personers rettigheder, når de rejser med fly.

Det følger af forordningens artikel 14, stk. 1, at hver medlemsstat udpeger et eller flere organer, som er ansvarlige for håndhævelsen af denne forordning, for så vidt angår fly, der afgår fra eller ankommer til lufthavne beliggende på dens område. Håndhævelsesorganet eller –organerne skal træffe foranstaltninger til sikring af, at handicappede og bevægelseshæmmede personers rettigheder overholdes.

Det følger af forordningens artikel 15, stk. 2, at den handicappede eller bevægelseshæmmede person kan indbringe en klage til håndhævelsesorganet udpeget efter artikel 14, stk. 1, eller et andet kompetent organ, der er udpeget af en medlemsstat, hvis vedkommende finder, at forordningen er blevet overtrådt og denne ikke har opnået tilfredsstillende behandling ved at klage til lufthavnens forvaltningsorgan eller det berørte luftfartsselskab.

Efter bestemmelser for anvendelse af EU-forordning nr. 1107/2006 om handicappedes rettigheder på luftfartsområdet (BL 9-20) 2. udgave af 16. december 2013, kan forordningens artikel 3-11 og 13 straffes med bøde.

Personbefordring med bus

I buspassagerrettighedsforordningens artikel 28, stk. 1 fremgår det, at hver medlemsstat udpeger et eller flere nye eller eksisterende organer, der har ansvaret for håndhævelse af passagerrettighedsforordningen for så vidt angår rutekørsel fra steder, som er beliggende på medlemsstatens område, og rutekørsel fra et tredjeland til sådanne steder. Hvert organ træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at bestemmelserne i denne forordning overholdes.

I trafikselskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 323 af 20. marts 2015, fremgår det af § 28 a, stk. 1, at Trafikstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af buspassagerrettighedsforordningen.

UDKAST

Ligeledes fremgår det af trafikskabslovens § 28 b, at Transportministeren kan fastsætte regler, herunder om klageadgang, gebyrer og meddelelse af påbud og forbud samt oplysningspligter, med henblik på opfyldelse og anvendelse af retsakter fastsat af EU om buspassagerrettighedsforordningen. Denne beføjelse blev delegeret til Trafikstyrelsen, men er i forbindelse med styrelsesopdelingen 1. januar 2020 overgået til Færdselsstyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1520 af 13. december 2019.

Bemyndigelsen i trafikskabslovens § 28 b er udmøntet i bekendtgørelse nr. 313 af 26. marts 2015 om klageadgang og tilsyn med transportører og forvaltningsorganer for busterminaler m.v., hvoraf det fremgår, at Trafikstyrelsen på eget initiativ eller efter klage fører tilsyn med transportørers og forvaltningsorganer for busterminalers overholdelse af passagerrettighedsforordningen, jf. § 4, stk. 1.

I henhold til bekendtgørelsens § 4, stk. 2, kan Trafikstyrelsen foretage fysiske inspektioner. Inspektionerne kan være uanmeldte.

Hvis Trafikstyrelsen konstaterer manglende overholdelse af passagerrettighedsforordningen, kan Trafikstyrelsen afgive en vejledende udtalelse, jf. § 4, stk. 3. De vejledende udtalelser kan ikke indbringes for transportministeren eller anden administrativ myndighed, jf. § 5. Hvis ikke Trafikstyrelsens vejledende udtalelse efterleveres inden for 8 uger, og hvis Trafikstyrelsen vurderer overtrædelsen til at være tilstrækkelig grov, kan styrelsen indgive politianmeldelse mod den pågældende, jf. § 4, stk. 4.

Håndtering af klager vedrørende buspassagerrettighedsforordningen varetages primært af Ankenævnet for Bus, Tog og Metro, som et uafhængigt, privat ankenævn. Ankenævnet er godkendt af erhvervsministeren og oprettet den 1. februar 2009 i henhold til dagældende lov nr. 456 af 10. juni 2003 om forbrugerklager. Ankenævnet behandler civile tvister, det vil sige hovedsageligt klager af økonomisk karakter fra forbrugere mod transportvirksomheder, som er etableret i Danmark. Afgørelser fra ankenævnet kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Klager over forhold forbundet med buspassagerrettighedsforordningen kan dog også behandles af Færdselsstyrelsen (oprindeligt Trafikstyrelsen forud for opsplitningen af styrelserne), såfremt klagen ikke kan behandles af Ankenævnet for Bus, Tog og Metro, jf. trafikskabslovens § 28 a, stk. 1, og bekendtgørelse om klageadgang og tilsyn med transportører og forvaltningsorganer for busterminaler m.v. § 1, stk. 2.

Personbefordring med tog

Det følger af artikel 30 i passagerrettighedsforordningen for jernbanepassagerer, at hver medlemsstat udpeger et eller flere organer, som skal være ansvarligt/e for håndhævelsen af forordningen.

Efter § 103, stk. 4, i jernbaneloven, jf. lov nr. 686 af 27. maj 2015, fører Jernbanenævnet tilsyn med overholdelse af passagerrettighedsforordningen for jernbanepassagerer. Jernbanenævnets kan, jf. § 103, stk. 1, undersøge sager både på eget initiativ samt efter klage.

Efter § 2 i bekendtgørelse nr. 1471 af 29. juni 2021 om Jernbanenævnet behandler Jernbanenævnet klager vedrørende passagerrettighedsforordningen for jernbanepassagerer, som falder uden for Ankenævnet for Bus, Tog og Metros afgørelseskompetence.

Ankenævnet for Bus, Tog og Metro er et uafhængigt, privat ankenævn, som er godkendt af erhvervsministeren. Ankenævnet behandler, jf. § 2 i sine vedtægter, klager fra forbrugere mod transportvirksomheder, som er etableret i Danmark, om civilretlige tvister angående rejser med kollektiv trafik i Danmark mellem forbrugere og udbydere af bus, tog og metro. Ankenævnets afgørelser kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Personbefordring med skib

Det følger af artikel 25, stk. 1, i passagerrettighedsforordningen ved sørejser og rejser på indre vandveje, at hver medlemsstat skal udpege et nyt eller et eksisterende organ eller nye eller eksisterende organer, der har ansvaret for håndhævelse af passagerrettighedsforordningen for så vidt angår passagersejladser og krydstogter fra havne, som er beliggende på medlemsstatens område, og passagersejladser fra et tredjeland til sådanne havne. Hvert organ træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at bestemmelserne i denne forordning overholdes.

På baggrund af den gældende ressortfordeling mellem ministrene henhører passagerrettighedsforordningen under erhvervsministeren for så vidt angår transportører, herunder rederier, som har stået for befordringen, mens den henhører under transportministeren for så vidt angår terminaloperatører, der er ansvarlig for at administrere og forvalte en havneterminal.

UDKAST

Efter § 440 i søloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1505 af 17. december 2018, kan erhvervsministeren fastsætte regler med henblik på opfyldelse og anvendelse af passagerrettighedsforordningen, herunder bestemmelser vedrørende klageadgang og gebyr. Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 440, jf. Folketingstidende 2012-2013, A, L 40 som fremsat, side 19, bl.a. at:

”Med forslaget foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse i søloven (som § 440), der giver erhvervs- og vækstministeren hjemmel til administrativt at fastsætte nærmere regler med henblik på opfyldelse og anvendelse af passagerrettighedsforordningen i relation til den del, der vedrører skibet og rederier.

De administrative regler, som vil blive udstedt i forbindelse med gennemførelsen af forslaget, vil indeholde bestemmelser, der supplerer passagerrettighedsforordningen. De supplerende bestemmelser vil primært vedrøre klageadgang, håndhævelse og sanktion, idet der dog også kan blive tale om enkelte bestemmelser vedrørende erhvervets forpligtigelser, fx vedrørende erhvervets fastsættelse af ikke-diskriminerende adgangsbetingelser for befordring af personer med funktionsnedsættelse.”

Bemyndigelsen i § 440 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 74 af 29. januar 2013 om skibspassagerers rettigheder, der primært omhandler klager fra passagerer vedrørende forordningen, som ikke behandles af Forbrugerklagenævnet eller Pakkerejseankenævnet. Derudover er en transportørs underretning af Søfartsstyrelsen, når denne i et kalenderår har haft et bestemt antal erhvervsmæssige passagerbevægelser, også omfattet af bekendtgørelsen.

I henhold til § 5, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 7 af 7. januar 2015 om ændring af bekendtgørelse om skibspassagerers rettigheder, kan Søfartsstyrelsen påbyde at den, herunder transportører, rejseagenter, rejsearrangører og billetudstedere, der overtræder forordningen, bringer forholdet i orden straks eller inden en nærmere angiven frist.

Det følger af § 20 a, stk. 1, i lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse nr. 1629 af 17. december 2018, at Søfartsstyrelsen som led i tilsynsvirksomheden efter loven tillige kan føre tilsyn med overholdelsen af § 440 i søloven og regler udstedt i medfør heraf og EU-forordninger inden for lovenes anvendelsesområde. Søfartsstyrelsen kan påbyde, at forhold, der strider mod de nævnte love eller regler, der er udstedt i medfør heraf, bringes i orden straks eller inden en nærmere angiven frist.

UDKAST

Lov om sikkerhed til søs indeholder en række beføjelser, som kan anvendes i forbindelse med kontrollen, f.eks. har Søfartsstyrelsens medarbejdere efter § 19, stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt i forbindelse med deres hverv, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til at gå om bord i ethvert skib, der er omfattet af loven, for at udføre deres opgaver. På samme måde har Søfartsstyrelsens medarbejdere adgang til lokaler, hvorfra der udføres erhvervsvirksomhed, som er omfattet af loven. Dette finder tilsvarende anvendelse for skibe under bygning.

Søfartsstyrelsen kan også fra skibets reder, fører og maskinchef som enhver, der handler på disses vegne, kræve at vedkommende yder den nødvendige bistand ved styrelsens undersøgelser og giver enhver oplysning i forbindelse hermed, jf. § 19, stk. 2.

Efter § 1 a i lov om havne, jf. lovbekendtgørelse nr. 457 af 23. maj 2012, fastsætter transportministeren regler eller træffer bestemmelser med henblik på at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om naturbeskyttelse på havneområder. Transportministeren fastsætter desuden regler om meddelelse af påbud og forbud og om oplysningspligter, hvis sådanne regler er nødvendige for at gennemføre eller anvende internationale konventioner og EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov.

Denne bemyndigelse er bl.a. udmøntet i bekendtgørelse nr. 1236 af 24. november 2014 om klageadgang og tilsyn med handicappedes og bevægelseshæmmedes adgang til havneterminaler m.v. Bekendtgørelsen omhandler primært klage over manglende opfyldelse af en terminaloperatørs forpligtelser om ikke-diskrimination af passagerer, herunder særligt passagerer med handicap og bevægelseshæmmede passagerer, samt passagerers rettigheder i tilfælde af forsinkelse og aflysning m.v. i medfør af forordningen, og klage over manglende opfyldelse af billetudstederes, rejseagenters eller rejsearrangørers forpligtelser efter forordningen.

Derudover fremgår det af § 4, stk. 1, i bekendtgørelsen, at terminaloperatører og i påkommende tilfælde havnemyndigheder, der er omfattet af bekendtgørelse, ved opslag på terminalen og om muligt i havnen skal gøre opmærksom på de forpligtelser for terminaloperatører, der følger af forordningen.

Efter § 5 i bekendtgørelsen fører Trafikstyrelsen tilsyn med terminaloperatørers overholdelse af forordningen i forbindelse med behandling af konkrete klager. Trafikstyrelsen kan efter behov desuden foretage fysiske inspektioner på den enkelte terminal eller havn. Inspektioner kan være uanmeldte. Hvis der konstateres fejl og mangler i forhold til overholdelse af § 4, stk. 1, som følge af en inspektion, kan Trafikstyrelsen påbyde, at disse udbedres inden for en rimelig frist.

De udpegede organer efter artikel 25, stk. 1, i passagerrettighedsforordningen, er således Søfartsstyrelsen for så vidt angår skibet og transportører/rederier og Trafikstyrelsen for så vidt angår havne og terminaloperatører.

[*Forbrugerorienterede banktjenester*]

[XXX]

3.6.2. Direktivets indhold

Som det gør sig gældende i hele tilgængelighedsdirektivets opbygning er også kontrollen med produkter og tjenesters overensstemmelse med tilgængelighedskravene opdelt i særskilte kapitler for henholdsvis kontrollen med produkters overensstemmelse og kontrollen med tjenesters overensstemmelse.

Rammerne for markedsovervågning af produkter og EU-beskyttelsesprocedure findes i tilgængelighedsdirektivets kapitel VIII, mens direktivets kapitel IX indeholder medlemsstaternes forpligtelser og muligheder for kontrol af tjenesteydelsers opfyldelse af kravene. Direktivets bestemmelse om håndhævelse findes i kapitel XI, artikel 29.

3.6.2.1. Markedsovervågning af produkter

Af direktivets artikel 19 fremgår det først og fremmest i stk. 1, at en række bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 om kravene til akkreditering i forbindelse med markedsføring af produkter (forordning nr. 765) finder anvendelse på produkter omfattet af tilgængelighedsdirektivet. Denne forordning blev den 16. juli 2021 erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse (markedsovervågningsforordningen), for så vidt angår delen om markedsovervågning af produkter. Tilgængelighedsdirektivets henvisning til forordning nr. 765 skal derfor ses som en reference til markedsovervågningsforordningen, hvor sammenligningstabellen i forordningens bilag III skal anvendes.

UDKAST

Det betyder bl.a., at markedsovervågning af produkter efter tilgængelighedsdirektivet skal tilrettelægges og gennemføres i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningen, jf. forordningens artikel 10, stk. 1, at der skal anvendes en risikobaseret tilgang ved afgørelsen af, hvilke kontroller, der skal udføres jf. artikel 11, stk. 3, og at markedsovervågningsmyndigheden udøver sine beføjelser effektivt og proportionalt, jf. artikel 14, stk. 2. Herudover skal markedsovervågningsmyndighederne pålægges de beføjelser, som følger af forordningens artikel 14, stk. 4, litra a, b, e, og j. Dvs. beføjelser til at kræve relevante oplysninger, herunder oplysninger om forsyningskæden, fra de erhvervsdrivende, at få adgang til de erhvervsdrivendes lokaler, arealer og transportmidler, at erhverve produktprøver, herunder ved brug af skjult identitet, at kontrollere produktprøver og at foretage reverse engineering på produktprøver.

Af direktivets artikel 19, stk. 2, fremgår rammerne for den kontrol, som markedsovervågningsmyndigheden skal foretage sig i tilfælde, hvor en erhvervsdrivende påberåber sig undtagelsen i direktivets artikel 14, og dermed finder, at overholdelsen af tilgængelighedskravene medfører en grundlæggende ændring af produktet og en uforholdsmæssig stor byrde for den erhvervsdrivende. Læs nærmere om artikel 14 i lovforlagets almindelige bemærkninger afsnit 3.4.

Efter direktivets artikel 19, stk. 3, skal markedsovervågningsmyndigheden stille oplysninger om erhvervsdrivendes overholdelse af direktivets gældende tilgængelighedskrav, herunder vurderinger efter undtagelsen i artikel 14, til rådighed for forbrugerne efter anmodning og i et tilgængeligt format.

Direktivets artikel 20 indeholder bestemmelser om, hvilke tiltag de nationale markedsovervågningsmyndigheder kan og skal tage over for produkter, der ikke opfylder de gældende tilgængelighedskrav og ikke er undtaget efter artikel 14. Det følger således af artikel 20, at markedsovervågningsmyndigheden skal evaluere produkter op imod direktivets krav, hvis der er tilstrækkelig grund til at antage, at produktet ikke overholder kravene. Viser evalueringen, at produktet ikke opfylder kravene, skal myndigheden straks anmode den erhvervsdrivende om at træffe alle fornødne korrigerende tiltag for at bringe produktet i overensstemmelse inden for en rimelig frist. Overholdes fristen ikke skal den erhvervsdrivende pålægges at trække produktet tilbage inden for yderligere rimelig frist. Den erhvervsdrivende har herefter pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Med forbehold for artikel 20 følger det endvidere af direktivets artikel 22, at den erhvervsdrivende skal pålægges at bringe en række formelle mangler i orden, hvis en medlemsstat konstaterer de pågældende mangler.

3.6.2.2. Kontrol med tjenester

Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 23, at medlemsstaterne skal fastlægge, gennemføre og ajourføre passende procedurer til kontrollen med tjenester. Procedurerne skal sikre kontrol af, at tjenester opfylder tilgængelighedskravene i direktivet, og kontrol af vurderingen efter undtagelsesbestemmelsen i artikel 14, hvorefter en tjeneste kan undtages for overholdelsen af tilgængelighedskravene, hvis overholdelsen vil medføre en grundlæggende ændring af tjenesten og en uforholdsmæssig stor byrde for den erhvervsdrivende. Derudover skal procedurerne anvendes til opfølgning af klager eller indberetninger vedrørende tjenesters manglende opfyldelse af tilgængelighedskravene og kontrol af, at den erhvervsdrivende har truffet de fornødne korrigerende foranstaltninger.

3.6.2.3. Håndhævelse

Tilgængelighedsdirektivets regler om håndhævelse findes i direktivets artikel 29. Her fremgår det, at medlemsstaterne skal sørge for, at der findes tilstrækkelige og effektive midler til kontrol med overholdelsen af direktivet. Midlerne skal omfatte bestemmelser, der gør, at en forbruger efter national ret kan indbringe en sag for domstolene eller for de kompetente administrative myndigheder, for på den måde at sikre, at de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktivet overholdes. Derudover skal de omfatte bestemmelser, der sikre en klager mulighed for partsrepræsentation ved offentlige organer, private foreninger, organisationer eller andre juridiske enheder, der har en legitim interesse i at sikre overholdelse af bestemmelserne i direktivet.

Direktivets artikel 29 finder dog ikke anvendelse på de offentlige udbudsprocedurer.

3.6.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lovforslaget er bygget op på en måde, hvor det forudsættes, at de erhvervsdrivende er ansvarlige spillere på markedet, som lever op til deres forpligtelser om kun at bringe produkter på markedet eller levere tjenester, som er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Myndighedernes kontrol har derfor ikke til hensigt at erstatte de erhvervsdrivendes egenkontrol eller ansvar.

UDKAST

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de erhvervsdrivende i stort omfang lever op til deres forpligtelser og i øvrigt ønsker et velfungerende samarbejde med myndighederne. Der vil dog også være erhvervsdrivende, der ikke kan eller vil leve op til reglerne, særligt henset til at der er tale om helt nye regler. Erhvervsministeriet ser derfor et behov for en kontrol, der kan sikre, at markedsførte produkter og tjenester lever op til tilgængelighedskravene. Det er intentionen, at der skal føres kontrol efter såvel proaktive som reaktive indsatser. Den respektive indsats vil afhænge af produkt- eller tjenesteområde, og hvilken myndighed, der er den relevante kontrolmyndighed på området.

Ressortansvaret for de produkter og tjenester, der er omfattet af lovforslaget er således delt mellem flere ministerier og deres underliggende myndigheder. Det betyder, at ressortansvaret er fordelt på henholdsvis Finanstilsynet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen og Søfartsstyrelsen under Erhvervsministeriet, Energistyrelsen under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Trafikstyrelsen under Transportministeriet.

Erhvervsministeriet har i samarbejde med Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Transportministeriet vurderet, at det er mest hensigtsmæssigt, at de enkelte ministerier foretager kontrol med de produkter og tjenester, som falder under ministeriernes ressort. Dette sker af hensyn til, at de enkelte ministerier og deres underliggende styrelser er nærmest til at have kendskab til de produkter og tjenester, som ministerierne er ressort for.

Det betyder konkret, at Trafikstyrelsen forestår kontrollen med tjenester vedrørende personbefordring med fly, bus og tog, samt for den del af personbefordring med skib, der foregår på havneområdet på land. Den resterende del af kontrollen med tjenester vedrørende personbefordring med skib, forestås af Søfartsstyrelsen, jf. lovforslagets § 1, stk. 2, nr. 3, litra a-d.

Med lovforslaget forudsættes det altså, at ressortfordelingen mellem Erhvervsministeriet og Transportministeriet efter passagerrettighedsforordningen ved sørejser og rejser på indre vandveje vil gøre sig gældende i forhold til personbefordring med skib efter tilgængelighedsdirektivet. Det betyder, at håndhævelsen for så vidt angår transportører, herunder rederier, som har stået for befordringen, vil henhøre under Søfartsstyrelsen under Erhvervsministeriet, mens håndhævelsen for så vidt angår administration og forvaltning af en havneterminal vil henhøre under Trafikstyrelsen under

UDKAST

Transportministeriet. Det indebærer, at tjenester til interaktive selvbetjeningsterminaler, som ikke er installeret som integrerede dele af skibe, henhører under Trafikstyrelsen, idet produktet, som tjenesten er rettet til, hovedsageligt vil være placeret i terminaler og/eller på havneområder. Det indebærer dermed også, at websteder, tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer, elektroniske billetter og elektroniske billettjenester og levering af information om transporttjenester, herunder rejseinformation i realtid, vil henhøre under Søfartsstyrelsen.

Søfartsstyrelsens og Trafikstyrelsens kontroller forventes som udgangspunkt tilrettelagt som reaktive tilsyn. Dette vil blive fulgt op af en proaktiv kontrolindsats, hvis der viser sig behov for det.

Derudover er det Energistyrelsen, der forestår kontrollen med teleområdet. Det betyder, at Energistyrelsen vil føre kontrol med overholdelse af tilgængelighedskravene vedrørende forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester, jf. lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 5, og elektroniske kommunikationstjenester, jf. lovforslagets § 1, stk. 2, nr. 1. Det er for Energistyrelsen som udgangspunkt hensigten at gennemføre reaktivt kontrol på baggrund af f.eks. henvendelser og omtale i pressen.

Det er forventningen, at tilgængelighedskravene i forhold til smart-tv og elektroniske kommunikationstjenester vil blive efterkommet på baggrund af den vejledning og de standarder, der vil blive udarbejdet i forlængelse af den forslåede lov. Energistyrelsens kontrol forventes derfor som udgangspunkt tilrettelagt som et reaktivt tilsyn. Dette vil blive fulgt op af en proaktiv kontrolindsats, hvis der viser sig behov for det.

Desuden forestår Forbrugerombudsmanden kontrollen med e-handelstjenester, jf. lovforslagets § 1, stk. 2, nr. 6. Det er forventningen, at Forbrugerombudsmandens vil modtage tilstrækkelige forbrugeranmeldelser til, at kontrollen vil blive tilrettelagt som reaktive tilsyn. Der vil blive fulgt op med en proaktiv kontrolindsats, hvis der viser sig behov for det. Det forventes, at Forbrugerombudsmanden vil føre kontrol ud fra samme tilgang som efter markedsføringsloven, dog med de beføjelser som følger af dette lovforslag.

Endelig forestår Sikkerhedsstyrelsen kontrollen med den resterende del af lovforslagets anvendelsesområde. Dermed skal Sikkerhedsstyrelsen kontrollere alle andre produkter end forbrugerterminaludstyr, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester, E-bøger, tjenester, der giver

adgang til audiovisuelle medietjenester, og forbrugerorienterede banktjenester, jf. lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 1-4 og 6, og stk. 2, nr. 2, 4 og 5.

Forbrugerorienterede banktjenester og pengeautomater har oprindeligt ressort i Finanstilsynet under Erhvervsministeriet. Det er dog Erhvervsministeriets vurdering, at det kan skabe gode synergieffekter, at kontrolopgaven for disse områder også placeres hos Sikkerhedsstyrelsen, der i forvejen skal føre kontrol med størstedelen af de omfattede produkter og dele af tjenesterne. På den måde kan Sikkerhedsstyrelsen anvende den erfaring, der opbygges på de øvrige områder, til også at føre kontrol med områderne fra Finanstilsynet. Det forudsættes, at flytningen af kontrolopgaven fra Finanstilsynet til Sikkerhedsstyrelsen medfører tilsvarende flytning af ressourcer.

Det er hensigten, at Sikkerhedsstyrelsens kontrolindsats skal tilrettelægges såvel som en proaktiv som en reaktiv kontrolindsats, og at kontrollen i høj grad skal bygge på en datadrevet risikomodel.

Selvom der på den måde er forskellige myndigheder involveret i håndhævelsen af tilgængelighedskravene, er det Erhvervsministeriets vurdering, i samarbejde med de øvrige ministerier, at de enslydende kontrol- og håndhævelsesbestemmelser efter lovforslaget vil føre til en relativ ensartet kontrol på tværs af de omfattede produkter og tjenester.

De nævnte kontrolmyndigheder kan således alle anvende de kontrolbestemmelser, der følger af lovforslaget. Enkelte af lovforslagets bestemmelser omfatter dog kun kontrollen med produkter. Dette skyldes, at enkelte relevante artikler i tilgængelighedsdirektivet, som kræver visse kontrolbeføjelser til myndighederne, alene vedrører produkter. Som følge af den beskrevne hensigt med at minimumsimplimentere tilgængelighedsdirektivet vil nogle kontrolbestemmelser derfor udelukkende kunne anvendes i relation til produkter.

Det foreslås således i lovforslagets § 47, stk. 2, at produkter skal kunne udtages under skjult identitet. Anvendelsen af skjult identitet foreslås med det tungtvejende hensyn, at kontrolmyndighederne på den måde kan føre en effektiv kontrol og sørge for, at der særligt på nettet ikke kan ske salg af produkter, der er i strid med tilgængelighedskravene, uden at kontrolmyndighederne kan gribe ind. Der henvises til bemærkningerne til § 47. Derudover foreslås det også i § 49, at kontrolmyndighederne kan kontrollere, om et produkt uretmæssigt er CE-mærket og meddele påbud om fjernelse af mærket. Der henvises til bemærkningerne til § 49.

De oven for nævnte bestemmelser kan derfor ikke anvendes af de kontrolmyndigheder, der alene fører kontrol med tjenester. De øvrige kontrolbestemmelser kan anvendes af alle de omhandlede kontrolmyndigheder.

Der betyder bl.a., at det foreslås, at kontrolmyndigheder kan udtage produkter og tjenester til kontrol, at de kan få adgang uden retskendelse til erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, at de kan foretage tekniske undersøgelser af produkter og tjenester, at de kan kræve alle oplysninger fra de erhvervsdrivende, der er nødvendige for at vurdere overensstemmelse med regler, og at de kan træffe afgørelse over for de produkter og tjenester, der ikke lever op til reglerne.

For at skabe en højere regelefterlevelse og sikre en effektiv kontrol, er det essentielt, at kontrolmyndighedernes ressourcer sættes ind, hvor regelefterlevelsen er lav, eller risikoen for at blive snydt, fordi produktet ikke lever op til de lovede egenskaber, er størst. Det er vigtigt, at det sikres, at kontrolmyndighederne sætter ind over for de erhvervsdrivende, der ikke følger reglerne og omvendt ikke bebyrder de erhvervsdrivende, som efterlever dem. Lovforslaget lægger således op til, at kontrollen på området i højere grad kan baseres på data. Ved at anvende en datadrevet risikomodel kan der skabes et objektivt vidensgrundlag for prioritering af kontrolmyndighedernes aktiviteter samt for vejlednings- og informationskampagner. Det vil bidrage til en effektiv og proportional kontrol, da kontrolmyndighederne får mulighed for at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger, der er mest hensigtsmæssige at anvende på et givent område. På den måde sikres det, at det mest proportionale retsmiddel anvendes. Det betyder også, at de erhvervsdrivende, der har høj regelefterlevelse, belastes mindst muligt af kontrollen. Der vil være flere parametre, der er afgørende for, hvor ofte en erhvervsdrivende vil blive underlagt kontrol, f.eks. resultatet af kontrolmyndighedens seneste kontroller og eventuelle anmeldelser eller henvendelser, som myndigheden har modtaget.

For at kunne skabe det bedst mulige risikobillede foreslås det, at kontrolmyndighederne får hjemmel til at indhente og behandle oplysninger og herunder foretage samkøring i kontroløjemed. Med lovforslaget lægges der således op til, at kontrolmyndighederne i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre offentligt og ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige myndigheder og oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Derudover foreslås det, at kontrolmyndighederne ligeledes kan behandle og

UDKAST

samkøre oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af ud over de førnævnte tilfælde. Endelig foreslås det, at kontrolmyndighederne i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Hjemlerne til indhentning, behandling og samkøring af oplysninger kan f.eks. anvendes til at samkøre offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder med kontrolmyndighedernes egne oplysninger indsamlet i forbindelse med myndighedens kontrolaktiviteter. Der kan være tale om offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), oplysninger fra Bygnings- og Boligregistret (BBR) og oplysninger fra Fødevarestyrelsens og Arbejdstilsynets smileyordninger. Hermed får kontrolmyndigheden adgang til at anvende stamdata om erhvervsdrivende, produkter og tjenester i Danmark samt data fra kontrolbesøg, hvor fokus blandt andet har været teknisk vedligehold.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 50.

Til brug for håndhævelsen af tilgængelighedskravene for produkter og tjenester omfattet af lovforslaget forventes det, at der løbende udarbejdes harmoniserede standard eller tekniske specifikationer på EU-plan. De harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer vil hjælpe de erhvervsdrivende såvel som kontrolmyndighederne til at sikre, at produkter og tjenester lever op til tilgængelighedskravene.

Der er på europæisk plan allerede fastsat en tilgængelighedsstandard (EN 301 549 V3.1.1 (2019-11)). Denne fastsætter tilgængelighedsprincipper og tekniske krav på de fleste digitale områder, herunder for websteder og mobilapplikationer m.v. Standarden er fastsat af den europæiske standardiseringsorganisation ETSI (Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation), CEN (Den Europæiske Standardiseringsorganisation) og CENELEC (Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering). Der henvises i denne også til standarden WCAG 2.1 - Retningslinjer for tilgængeligt webindhold. WCAG definerer, hvordan webindhold kan gøres mere tilgængeligt for personer med handicap.

I Danmark anvendes WCAG allerede af offentlige myndigheder til håndhævelse af webtilgængelighedsloven. Der sker på baggrund af aftale om anvendelse af åbne standarder i det offentlige, som blev indgået mellem den

daværende regering, KL og Danske Regioner i oktober 2007. WCAG forventes også anvendt på visse tjenester, der er omfattet af tilgængelighedsdirektivet.

3.7. Sanktioner

3.7.1. Gældende ret

For langt størstedelen af lovforslagets anvendelsesområde er der endnu ikke fastsat tilgængelighedskrav i dansk ret, og der er derfor heller ikke fastsat sanktioner for overtrædelser. Dette gælder dog ikke for så vidt angår tjenester i forbindelse med personbefordring med fly, bus, tog og skib, idet visse elementer af tilgængelighedskrav allerede er omfattet af gældende EU-ret på personbefordringsområdet.

I henhold til § 514 a i søloven kan der i regler, der er udstedt i medfør af loven, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne. I sådanne regler kan der fastsættes tilsvarende straf for overtrædelse af regler fastsat i Den Europæiske Unions forordninger om forhold omfattet af loven.

Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. § 515 i søloven.

Bekendtgørelse nr. 74 af 29. januar 2013 om skibspassagerers rettigheder er fastsat i medfør af søloven. Efter bekendtgørelsens § 5, stk. 1, straffes den, herunder transportører, rejseagenter, rejsearrangører og billetudstedere, der overtræder forordningen, med bøde, jf. bekendtgørelse nr. 7 af 7. januar 2015 om ændring af bekendtgørelse om skibspassagerers rettigheder.

Det fremgår af § 18, stk. 2 og 3, i lov om havne, at der i forskrifter, der udstedes i henhold til loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i henhold til loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af regler fastsat i Det Europæiske Fællesskabs forordninger på havneområdet. Der kan ligeledes pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel, jf. stk. 4.

Bekendtgørelse nr. 1236 af 24. november 2014 om klageadgang og tilsyn med handicappedes og bevægelseshæmmedes adgang til havneterminaler m.v. er fastsat i medfør af lov om havne. Efter bekendtgørelsens § 6 straffes den, der ikke efterlever en afgørelse efter bekendtgørelsen eller et påbud, der er givet i forbindelse med, at der er konstateret fejl og mangler i forhold til terminaloperatørernes og i påkommende tilfælde havnemyndighedernes

forpligtelse ved opslag på terminalen og om muligt i havnen til at gøre opmærksom på de forpligtelser for terminaloperatører, der følger af forordningen.

3.7.2. Direktivets indhold

Tilgængelighedsdirektivets krav til sanktioner findes i direktivets artikel 30. Det følger heraf, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner for overtrædelse af de nationale regler, som vedtages i medfør af direktivet. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende effekt. I tilfælde af den erhvervsdrivendes manglende overholdelse af reglerne, skal sanktionerne ledsages af effektive korrigerende foranstaltninger.

Det følger også af direktivets bestemmelse, at der ved sanktioneringen skal tages hensyn til omfanget af den manglende overholdelse, herunder alvoren af den, antallet af produktenheder eller tjenester, som ikke er i overensstemmelse med kravene, og antallet af personer der berøres af den manglende overholdelse.

Endelig følger det, at sanktionsbestemmelsen ikke finder anvendelse på de udbudsprocedurer, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU af 26. februar 2014 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

3.7.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Et af formålene med lovforslaget er at sikre, at flere produkter og tjenester gøres tilgængelige for personer med handicap eller andre funktionsnedsættelser. På den måde er det hensigten at skabe et mere inklusivt samfund, der gør det lettere for personer med handicap at leve uafhængigt. For at dette skal lykkes er det af afgørende betydning, at de erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning eller leverer tjenester, lever op til de tilgængelighedskrav og forpligtelser, som følger af lovforslaget.

Erhvervsministeriet foreslår på den baggrund, at der fastsættes sanktioner i form af bødestraf over for de erhvervsdrivende, der ikke lever op til de fastsatte krav og forpligtelser efter loven. Erhvervsministeriet er af den opfattelse, at målsætningen for strafudmålingen bør være, at den økonomiske

UDKAST

sanktion fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens tilgængelighedskrav og brugerhensyn i øvrigt. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene. Hensynet til, at personer med handicap eller andre funktionsnedsættelser skal kunne stole på, at produkter og tjenester er tilgængelige, så de i højere grad kan leve uafhængigt, gør, at der bør ses med en vis alvor på overtrædelser af lovgivningen. Dette bør komme til udtryk i strafudmålingen.

Bøder skal derfor have en sådan størrelse, at de er egnede til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne, og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at straffen skal stå i et passende forhold til den pågældende overtrædelse. Bødens størrelse afhænger derfor af flere parametre, herunder hvor stort omfanget af den manglende overholdelse er, karakteren af overtrædelsen, antallet af produkter eller tjenester, som overtrædelsen påvirker, den opnåede eller tilsigtede økonomiske gevinst ved overtrædelsen og antallet berørte person m.v. Samtidig skal der i den konkrete sag tages hensyn til, om der foreligger skærpende eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens kapitel 10. Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse. Fastsættelse af straffens størrelse vil i sidste ende bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder.

Erhvervsministeriet finder det vigtigt, at bødestørrelsen er proportional med overtrædelsen, og at den erhvervsdrivende ikke får mulighed for reelt at opnå fortjeneste ved ikke at leve op til tilgængelighedskravene eller sine forpligtelser i den henseende. Den erhvervsdrivende skal ikke kunne opnå fortjeneste ved at overtræde flere regler på en gang, og derfor finder ministeriet også, at det er nødvendigt at fravige det almindelige princip om modereret kumulation i straffelovens § 88.

Med lovforslaget foreslås derfor, at absolut kumulation anvendes, når der foretages bødefastsættelse for flere kriminelle forhold til samtidig pådømmelse. Det betyder, at der ved udmålingen af den samlede bøde, som udgangspunkt, skal ske sammenlægning af den fulde straf for hver af overtrædelserne. Resultatet er en betydeligt højere bøde end ved modereret kumulation, hvilket skal medvirke til at opnå den ønskede præventive effekt.

Manglende overholdelse af krav og forpligtelser efter lovforslaget medfører ikke en egentlig risiko for personers helbred eller risiko for skade på ejendom, miljø eller lignende. Erhvervsministeriet finder derfor, at der ikke er grundlag for at fastsætte sanktioner i form af fængselsstraf for overtrædelse af lovforslagets regler.

3.8. Forholdet til handicapkonventionen og anden relevant lovgivning

Det følger af tilgængelighedsdirektivets præambelbetragtning nr. 16, at direktivet støtter op om medlemsstaternes indsats for at leve op til deres internationale forpligtelser og forpligtelser i medfør af FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap (handicapkonvention). Danmark tiltrådte konventionen den 13. juli 2009 og Den Europæiske Union har været part i konventionen siden den 21. januar 2011. Konventionen er i dag ratificeret af samtlige medlemsstater. Derfor er bestemmelserne i konventionen også en integreret del af Unionens retsorden og bindende for EU-institutionerne og medlemsstaterne.

Det fremgår af handicapkonventionens artikel 9, at deltagerstaterne, med henblik på at gøre det muligt for personer med handicap at få et selvstændigt liv og deltage fuldt ud i alle livets forhold, skal træffe passende foranstaltninger til at sikre, at personer med handicap på lige fod med andre har adgang til de fysiske omgivelser og transportmuligheder, den information og kommunikation, herunder informationsteknologi, kommunikationsteknologi og kommunikationssystemer, og de øvrige faciliteter og tilbud, der er åbne for eller gives offentligheden, både i byområder og i landdistrikter. Foranstaltningerne skal identificere og afskaffe barrierer for tilgængelighed for bl.a. informations- og kommunikationstjenester samt andre tjenester, herunder elektroniske tjenester og nødberedskab. Herudover skal deltagerstaterne bl.a. sikre, at private udbydere af faciliteter og tilbud, som er åbne for eller gives til offentligheden, tager hensyn til alle aspekter af tilgængelighed for personer med handicap, samt fremme adgangen for personer med handicap til ny teknologi og nye systemer på informations- og kommunikationsområdet, herunder internettet.

Det følger tydeligt af tilgængelighedsdirektivets præambelbetragtninger, at handicapkonventionen har stor betydning for udarbejdelsen af direktivet. Der er således henvist til konventionen i 9 af direktivets 104 præambelbetragtninger.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 3, at direktivet definerer personer med handicap i overensstemmelse med handicapkonventionen, hvor personer med handicap er nærmere defineret i konventionens artikel 1. Personer med handicap defineres derfor som personer, der har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre dem i fuldt og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre, jf. direktivets artikel 3, nr. 1.

Unionen forudser i præambelbetragtning nr. 5, at der formentlig vil ske en stigning i uoverensstemmelserne mellem medlemsstaternes love og administrative bestemmelser, vedrørende produkter og tjenesters tilgængelighed for personer med handicap, som følge af handicapkonventionens ikrafttræden. Dette som udgangspunkt fordi handicapkonventionen kræver, at der laves nationale supplerende regler til konventionen. Det forventes at uoverensstemmelserne skaber barrierer for den fri bevægelighed for produkter og tjenester og fordrejer effektiv konkurrence i det indre marked.

Efter præambelbetragtning nr. 15 ser Unionen et behov for, at Unionen laver tiltag, der sikrer, at nationale supplerende bestemmelser som følge af handicapkonventionen ikke øger de førnævnte uoverensstemmelser mellem medlemsstaternes lovgivninger på tilgængelighedsområdet yderligere. Unionen finder det derfor nødvendigt at fremme gennemførelsen af handicapkonventionen gennem fastsættelse af fælles EU-regler, hvilket sker med tilgængelighedsdirektivet, jf. præambelbetragtning nr. 16. Det fremgår desuden af præambelbetragtning nr. 17, at Unionen på lige fod med handicapkonventionens artikel 9, som er gennemgået ovenfor, udpeger otte aktionsområder, der er grundlæggende forudsætninger for at kunne deltage i samfundet. Det er herudfra, at der tages sigte på at sikre tilgængeligheden af produkter og tjenester.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes at have offentlige økonomiske konsekvenser. Tilgængelighedsdirektivet regulerer områder, som i overvejende grad ikke hidtil har været reguleret, hvilket medfører en række nye krav til mange produkter og tjenester og til kontrollen heraf.

Med forslagets implementering af tilgængelighedsdirektivet er det hensigten, at Sikkerhedsstyrelsen skal varetage opgaven som opsamlende kontrolmyndighed på området, dvs. hvor der ikke i dag findes regulering af de pågældende produkter og tjenester, og hvor der ikke findes en anden ressortansvarlig myndighed. Som opsamlende myndighed får Sikkerhedsstyrelsen derved ansvaret for kontrollen med produkter og tjenester, hvor der ikke findes en anden ressortansvarlig myndighed, hvilket f.eks. er computere, selvbetjeningsterminaler til check-in og e-bøger. Det er vurderingen, at dette kræver finansiering uden for Erhvervsministeriets egen økonomiske ramme.

Ressourcebehovet for Sikkerhedsstyrelsen som opsamlende myndighed kan opdeles i en opstartsperiode fra 2021 til 2024 og en driftsperiode fra 2025 og frem. I opstartsperioden fordeler udgifterne sig med 1,1 mio. kr. i 2021, 1,9 mio. kr. i 2022, 0,2 mio. kr. i 2023 og 0,3 mio. kr. i 2024. I den efterfølgende driftsperiode udgør udgifterne 4,1 mio. kr. årligt.

Lovforslaget medfører, at staten fra 2025 skal foretage kontrol med, hvorvidt tilgængelighedskravene for de omfattede produkter og tjenesteydelser overholdes. Det betyder et øget ressourceforbrug i driften svarende til ca. 5,4 årsværk. Der forventes herefter merudgifter på ca. 4,1 mio. kr. årligt fra 2025 (se ovenfor). Merudgiften hænger bl.a. sammen med, at der er tale om en produkter og tjenester, der ikke i forvejen er reguleret.

Kravene til banktjenester og pengeautomater samt tilsynet hermed forventes også at medføre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, idet Finanstilsynet vil skulle dække den del af Sikkerhedsstyrelsens udgifter der hidrører fra Sikkerhedsstyrelsens tilsyn med kravene til banktjenester og pengeautomater. Omkostningerne til dette tilsyn vurderes at ville udgøre xx kr. pr. år.

Lovforslaget omfatter endvidere en række produkter og tjenester, hvor der i forvejen findes ressortansvarlige myndigheder. Det gælder således Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Søfartsstyrelsen under Erhvervsministeriet,

UDKAST

Energistyrelsen under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet og Trafikstyrelsen under Transportministeriet.

De nævnte kontrolmyndigheder, som i forvejen har ressortansvar for produkter og tjenester, som omfattes af tilgængelighedsdirektivet, afholder udgifterne til kontrollen på området inden for egen økonomiske ramme.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner.

Lovforslaget forventes at medføre visse administrative implementeringskonsekvenser for staten.

I forbindelse med kontrollen inden for lovforslagets anvendelsesområde er det vurderingen, at der ikke er behov for udvikling af nye IT-systemer, men at de eksisterende systemer og procedurer hos kontrolmyndighederne kan rumme kontrollen med tilgængelighedskrav. Det vurderes dog at være nødvendigt med en opkvalificering af kompetencer hos kontrolmyndighederne. Dette gør sig særligt gældende for tjenester, som vurderes at være mere komplicerede end produkter, når der skal foretages en vurdering af, om en given tjeneste er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Kontrolarbejdet forventes således at kræve en betydelig teknisk indsigt, afhængigt af hvilke produkter, tjenester og krav, der er tale om.

Lovforslaget følger de relevante principper for digitaliseringsklar lovgivning. Dette indebærer bl.a., at reglerne så vidt muligt er udformet på en klar og konsistent måde, idet der samtidigt er taget højde for tilgængelighedsdirektivets krav til implementeringen i dansk ret.

Efter lovforslagets kapitel 9 fastsættes bestemmelser i relation til kommunikation til og fra kontrolmyndighederne. I den forbindelse vil digital kommunikation være obligatorisk, medmindre særlige omstændigheder taler for at fravige dette udgangspunkt. Hvis der fastsættes nærmere regler om kommunikation med hjemmel i lovforslagets § 53, stk. 4, vil anvendelsen af eksisterende offentlig it-infrastruktur blive efterstræbt.

Myndighedernes kontrolopgaver vil medføre, at der behandles relevant produkt-, tjeneste-, og virksomhedsinformation. Myndighederne vil have et lovligt behandlingsgrundlag i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet der vil være tale om offentlig myndighedsudøvelse.

I samme forbindelse lægger lovforslaget op til, at kontrolmyndighederne kan anvende datadrevne modeller til at føre risikobaseret kontrol med produkter og tjenester omfattet af lovforslaget. Indsamling af data skal således kunne understøtte, at kontrollen rettes derhen, hvor sandsynligheden for uoverensstemmende produkter og tjenester er størst, hvilket skal bidrage til at forebygge snyd og fejl på området.

I forbindelse med behandlingen af data forventes det, at der i og på tværs af kontrolmyndighederne kan blive samkørt en række forskellige oplysninger, herunder også fra andre registre, f.eks. CVR-registeret, og f.eks. også relevante oplysninger fra Arbejdstilsynet og told- og skatteforvaltningen. Der forventes alene at blive samkørt persondata i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder, og under alle omstændigheder vil behandling af data ske i overensstemmelse med den databeskyttelsesretlige regulering.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget forventes at medføre væsentlige negative økonomiske konsekvenser for erhvervslivet i form af øvrige efterlevelseseffekter.

Lovforslaget indeholder nye tilgængelighedskrav til en række produkter og tjenester, som de erhvervsdrivende vil skulle overholde for de produkter og tjenester, som bringes i omsætning eller leveres fra den 28. juni 2025. De nye krav medfører, at erhvervsdrivende i vidt omfang vil være nødt til at ændre i deres produktionsled for at kunne efterkomme kravene. Dette kan have en indvirkning på priserne for de pågældende produkter og tjenester, men da kravene er ens for de enkelte typer af produkter og tjenester bør det ikke have en negativ betydning for konkurrencen.

Samtidig er det forventningen, at lovforslaget vil have en positiv indvirkning på vækstvilkår og konkurrenceevne, særligt for mindre virksomheder, idet produkter og tjenester fremover vil skulle leve op til ensartede tilgængelighedskrav i det indre marked. Det er derfor forventningen, at det vil være lettere at afsætte produkter og levere tjenester på andre nationale markeder end hidtil.

Forslaget vurderes i øvrigt at medføre væsentlige negative administrative konsekvenser for erhvervslivet, som følge af øgede dokumentationskrav. De erhvervsdrivende, der sælger og udbyder produkter og tjenester, vil således være underlagt en række forpligtelser i medfør af lovforslaget. For produkter gælder det f.eks. en fabrikants udarbejdelse af teknisk dokumentation og

EU-overensstemmelseserklæring og for tjenester er det f.eks. en tjenesteudbyders oplysning om en tjenestes tilgængelighedsfunktionaliteter. Tilsvarende vil der være administrative konsekvenser forbundet med vurderingen af, om et produkt eller en tjeneste kan fritages fra overholdelsen af relevante tilgængelighedskrav.

Der vil tilmed skulle indføres nye procedurer for overensstemmelse med tilgængelighedskravene, ligesom kravene kan betyde, at fremtidige produktioner af produkter eller tjenester skal tilpasses, så de opfylder de nye tilgængelighedskrav. Disse omkostninger kan karakteriseres som omstillingsomkostninger.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klima- eller miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EU-Tidende 2019, nr. L 151, side 70), der skal implementeres i national ret senest den 28. juni 2022.

Tilgængelighedsdirektivet indeholder ikke bestemmelser om harmoniseringsniveau. Betragtningerne i direktivets præambel indikerer, at der er tale om totalharmonisering af tilgængelighedskravene til de omfattede produkter og tjenester, hvilket bl.a. kan udledes af præambelbetragtning nr. 7-9, 11, 16, 18 og 19. Det er således et mål med direktivet at skabe ensartede regler for tilgængelighed på tværs af EU og fjerne barrierer for den frie bevægelighed, så det indre marked kan fungere problemfrit. Strengere tilgængelighedskrav end anført i direktivet for de omfattede produkter og tjenester vil derfor være imod direktivets formål.

Det vil dog ikke være i strid med direktivet at fastsætte tilgængelighedskrav for produkter og tjenester, som ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde.

Lovforslaget går ikke videre end minimumskravene i direktivet. Der vil således være tale om minimumsimplementering.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 11/10 til den 22/11 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

...

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Kontrolopgaverne på de områder, hvor der ikke i forvejen findes en ressortansvarlig myndighed, bevil- lingsfinansieres. Der vil være en opstartsperiode fra 2021 fra 2024. I 2021 er udgifterne 1,1 mio. kr., i 2022 er udgifterne 1,9 mio. kr., i 2023 er udgifterne 0,2 mio. kr. og i 2024 er udgifterne 0,3 mio. kr. Det svarer til en udgift i op- startsperioden på 3,5 mio. kr. I den efterfølgende driftsperiode ud- gør udgifterne 4,1 mio. kr. årligt.
Implemente- ringskonsekven- ser for stat, kom- muner og regio- ner	Ingen	Der forventes implementeringskon- sekvenser for kontrolmyndighederne på området, idet der skal føres kon- trol med en række produkter og tje- nester ud fra nye krav.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Det forventes positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, idet en harmonisering af tilgængeligheds- krav vil gøre det lettere at sælge og udbyde produkter og tjenester på det indre marked.	Der forventes væsentlige negative økonomiske konsekvenser for er- hvervslivet, idet tilgængelighedskra- vene i vidt omfang er nye og idet opfyldelse af kravene vil være en forudsætning for at sælge og udbyde produkter og tjenester fra 2025.

UDKAST

Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Der forventes væsentlige negative administrative konsekvenser for erhvervslivet, idet tilgængelighedskravene i vidt omfang er nye og idet opfyldelse af kravene vil være en forudsætning for at sælge og udbyde produkter og tjenester fra 2025.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klima- og miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med EU-retten. Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EU-Tidende 2019, nr. L 151, side 70). Direktivet skal være gennemført i medlemsstaterne senest den 28. juni 2022.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Den foreslåede § 1 beskriver, hvilke produkter og tjenester, lovforslaget finder anvendelse på. Anvendelsesområdet er enslydende med tilgængelighedsdirektivets anvendelsesområde i artikel 2, stk. 1 og 2, hvorfor det alene er direktivets artikel 2, stk. 3, om besvarelse af alarmkommunikation til det fælles europæiske alarmnummer 112, fra direktivets anvendelsesområde, som ikke implementeres ved dette lovforslag.

UDKAST

Tilgængelighedsdirektivet er et nyere EU-direktiv, der endnu ikke er implementeret i dansk ret. De tilgængelighedskrav, der gælder for direktivets anvendelsesområde, er derfor for hovedparten endnu ikke reguleret i dansk ret. Dog indeholder gældende EU-ret på personbefordringsområdet allerede en række tilsvarende krav til levering af oplysninger i tilgængeligt format og om tilgængeligheden af befordringstjenesterne. Hvor tjenesteydelser efterlever kravene i passagerrettighedsforordningerne, anses de derfor også for at opfylde de tilsvarende krav i tilgængelighedsdirektivet. De yderligere krav i tilgængelighedsdirektivet vil dog fortsat gælde i fuldt omfang.

Det foreslås i § 1, stk. 1, at loven finder anvendelse på de produkter, som er oplistet i nr. 1-6.

I alle tilfælde er der tale om forbrugerprodukter, der kan være relevante at anvende for personer med handicap for at kunne deltage på lige fod med andre i samfundet.

Det foreslås i nr. 1, at loven finder anvendelse på forbrugerorienterede computerhardwaresystemer og –operativsystemer til generelle formål med henblik på de pågældende hardwaresystemer.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra a, og medfører, at computere og operativsystemer omfattes af loven.

Computerhardwaresystemer til generelle formål skal forstås som den kombination af hardware, der udgør en hel computer, og som er beregnet til at skulle betjenes af forbrugere. Eksempler på sådanne computere er PC'er, både stationære og bærbare, smartphones og tablets.

Operativsystemer til generelle formål er software, der viser brugerne en standardgrænseflade, når alle programmer på computeren er lukket ned, og de kan både være en integreret del af computerhardwaresystemerne eller være fritstående software. Eksempler på operativsystemer er Windows fra Microsoft og MacOS fra Apple.

Det foreslås i nr. 2, at loven finder anvendelse på betalingsterminaler.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b, nr. i, og medfører, at betalingsterminaler omfattes af loven.

Betalingsterminaler er et apparat på et fysisk salgssted, der kan anvendes til at gennemføre betaling ved at anvende et betalingsinstrument, f.eks. betalingskort eller mobilapplikationer. Betalingsterminaler er eksempelvis terminaler til anvendelse af betalingskort eller terminaler til anvendelse af Mobile-Pay eller lignende.

Det foreslås i *nr. 3*, at loven finder anvendelse på de selvbetjeningsautomater, som er beregnet til levering af de tjenester, der er omfattet af loven, og som er oplistet i litra a-d.

I *litra a* foreslås det, at loven finder anvendelse på pengeautomater.

Bestemmelsen implementerer første del af tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b, nr. ii, og medfører, at pengeautomater omfattes af loven, når de er beregnet til levering af de tjenester, der også er omfattet af loven. De tjenester, der typisk vil blive leveret via en pengeautomat og som er omfattet af loven, er forbrugerorienterede banktjenester. Forbrugerorienterede banktjenester er beskrevet i afsnit 3.1.2.4. i lovforslaget almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 1, stk. 2, nr. 3, nedenfor i dette afsnit.

Pengeautomater kan f.eks. anvendes til hævning af kontanter eller indsættelse af kontanter på en konto, hvorved de leverer forbrugerorienterede banktjenester, der er omfattet af loven.

I *litra b* foreslås det, at loven finder anvendelse på billetautomater.

Bestemmelsen implementerer anden del af tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b, nr. ii, og medfører, at billetautomater omfattes af loven, når de er beregnet til levering af de tjenester, der også er omfattet af loven.

Billetautomater er interaktive selvbetjeningsterminaler, der udsteder fysiske billetter, som giver adgang til tjenester. Eksempler på billetautomater, der leverer tjenester omfattet af loven, er automater til køb af rejsehjemmel eller nummerautomater i banker eller lignende.

I *litra c* foreslås det, at loven finder anvendelse på selvbetjeningsautomater til check-in.

Bestemmelsen implementerer tredje del af tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b, nr. ii, og medfører, at selvbetjeningsautomater til check-

UDKAST

in omfattes af loven, når de er beregnet til levering af de tjenester, der også er omfattet af loven.

Eksempler på selvbetjeningsautomater til check-in, der leverer tjenester omfattet af loven, er check-in automater i lufthavne, hvor forbrugeren tjekker sig selv og sin bagage ind inden flyafgang og rejsekort check-in terminaler på tog- og busstationer og i busser m.v.

I *litra d* foreslås det, at loven finder anvendelse på interaktive selvbetjenings-terminaler, der leverer oplysninger, bortset fra terminaler, der er installeret som en integreret del af køretøjer, luftfartøjer, skibe eller rullende materiel.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b, nr. ii, og medfører, at interaktive selvbetjeningsterminaler omfattes af loven, når de er beregnet til levering af de tjenester, der også er omfattet af loven.

De interaktive selvbetjeningsterminaler er terminaler, der leverer en eller anden form for information om en tjeneste, når de anvendes. Det omfatter eksempelvis interaktive informationskærme, der leverer oplysninger om rejsetider, aflyste- eller forsinkede afgange m.v. Det kan også være skærme, der leverer oplysninger om priser og tilbud på en tjeneste eller terminaler, der leverer oplysninger om forbrugerorienterede banktjenester.

Undtaget fra bestemmelsen er selvbetjeningsterminaler, som er installeret som en integreret del af køretøjer, luftfartøjer, skibe eller rullende materiel. Det følger således af tilgængelighedsdirektivets præambelbetragtning nr. 27, at disse selvbetjeningsterminaler ikke bør være omfattet af direktivet, idet de pågældende køretøjer, luftfartøjer og skibe eller det rullende materiel heller ikke er omfattet.

Det foreslås i *nr. 4*, at loven finder anvendelse på forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til elektroniske kommunikationstjenester.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c, og medfører, at forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til elektroniske kommunikationstjenester, omfattes af loven.

UDKAST

Eksempler på det omfattede forbrugerterminaludstyr er udstyr, der anvendes som led i konfigurationen for at få adgang til elektroniske kommunikationstjenester, f.eks. en router eller et modem, der giver internetadgang. Et andet eksempel er smartphones, der giver adgang til elektroniske kommunikationstjenester som f.eks. internetadgang.

Det foreslås i *nr. 5*, at loven finder anvendelse på forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra d, og medfører, at de pågældende forbrugerterminaludstyr omfattes af loven.

De produkter, som med bestemmelsen omfattes af loven, er bl.a. digitale tv-apparater (smart-tv) og dekodere (tv-bokse).

De omfattede produkter vil skulle overholde krav fastsat i lovens bilag 1, afdeling 1 og 2. Dette indebærer, at smart-tv og dekodere vil skulle opfylde de krav, som er beskrevet under lovforslagets pkt. [henvisning til den generelle gennemgang af oplysningskrav og krav til brugergrænseflade og funktionsdesign].

Af de sektorspecifikke krav fremgår desuden, at forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester skal gøre de tilgængelighedskomponenter, som leveres af udbydere af audiovisuelle medietjenester, tilgængelige for personer med handicap med henblik på brugeradgang, udvælgelse, styring, personalisering og overførsel til kompenserende redskaber.

I tilgængelighedsdirektivets bilag II nævnes som eksempel på et tilgængelighedskrav at sikre, at der sendes undertekster via set-top-boksen, så de kan anvendes af døve personer.

Det foreslås i *nr. 6*, at loven finder anvendelse på e-læsere.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 1, litra e, og medfører, at e-læsere omfattes af loven.

En e-læser er et dedikeret udstyr, som anvendes til at få adgang til, navigere i, læse og bruge e-bogsfiler. Udstyret omfatter både dedikerede e-boglæsere

UDKAST

og softwarebaserede e-bogslæsere. Dedikerede e-bogslæsere er eksempelvis Amazon Kindle eller Pocketbook, mens softwarebaserede e-bogslæsere typisk er tablets, smartphones, PC'er og lignende, hvor der er indbygget software dedikeret til at læse e-bogsfiler.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven endvidere finder anvendelse på de tjenester, som er oplistet i nr. 1-5.

Ligesom det er tilfældet med de produkter, der omfattes af tilgængelighedsdirektivet, er der for så vidt angår de omfattede tjenester tale om tjenester, der er rettet mod forbrugere og som alle kan være relevante at anvende for personer med handicap for at kunne deltage på lige fod med andre i samfundet.

Det foreslås i *nr. 1*, at loven finder anvendelse på elektroniske kommunikationstjenester, bortset fra transmissionstjenester, der anvendes til kommunikation mellem maskiner.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra a, og medfører, at elektroniske kommunikationstjenester omfattes af loven. Elektroniske kommunikationstjenester defineres i overensstemmelse med teledirektivet, der er gennemført ved lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, som beskrevet under lovforslagets pkt. [3.1.1.3.]

Transmissionstjenester, der anvendes til kommunikation mellem maskiner, er ikke omfattet af loven. Ved machine to machine-kommunikation (M2M-kommunikation) forstås en fuldt ud eller overvejende automatisk initieret kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet mellem to eller flere forudbestemte anordninger. Ved M2M-kommunikation forstås endvidere kommunikation via et mobilt bredbåndsnet.

Lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (teleloven) indeholder bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler med henblik på at forpligte udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester og udbydere af nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjenester til at sikre en række grundlæggende slutbrugerrettigheder i forbindelse med aftaler om levering af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester. Ministeren kan bl.a. fastsætte regler om tilgængelighedskrav og kompenserende tjenester for personer med handicap og oplysningskrav i forbindelse med disse tjenester samt om tilgængelighedskrav

UDKAST

i forbindelse med alarmkommunikation for personer med handicap. Det fremgår af telelovens § 4, stk. 1, nr. 6 og 7.

Endvidere indeholder telelovens § 14, stk. 2, nr. 3, en pligt til at sikre særlige forsyningspligttydelser til nærmere afgrænsede grupper af personer med handicap.

De omfattede tjenester vil skulle overholde krav fastsat i lovens bilag 1. Dette indebærer, at elektroniske kommunikationstjenester vil skulle opfylde de generelle tilgængelighedskrav, som der er redegjort for under lovforslagets pkt. --- [lige nu pkt. 3.2.2.2.1.].

For elektroniske kommunikationstjenester gælder endvidere supplerende tilgængelighedskrav, jf. lovforslagets pkt. --- [lige nu pkt. 3.2.2.2.2.1.].

I tilgængelighedsdirektivets bilag II er der givet eksempler på mulige løsninger, der bidrager til at opfylde de supplerende tilgængelighedskrav. For så vidt angår elektroniske kommunikationstjenester kan kravene opfyldes ved at sikre, at en hørehæmmet person kan skrive og modtage tekst på en interaktiv måde og i realtid, at døve personer kan anvende tegnsprog til at kommunikere indbyrdes, samt ved at sikre, at en tale- og hørehæmmet person, der vælger at anvende en kombination af tekst, tale og video, er bekendt med, at kommunikationen sendes via nettet til en beredskabstjeneste.

Der henvises i øvrigt til pkt. ... i lovforslagets almindelige bemærkninger. [hvis relevant]

Det bemærkes, at de gældende bemyndigelser i telelovens § 4, stk. 1, nr. 6 og 7, opretholdes uændret, da de anvendes til implementering af øvrige tilgængelighedskrav i teledirektivet.

Det foreslås i *nr. 2*, at loven finder anvendelse på tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra b, og medfører, at de pågældende tjenester omfattes af loven.

Der er tale om tjenester, der giver adgang til fjernsynsudsendelser, on-demand tjenester og audiovisuel kommerciel kommunikation. Tjenesterne

UDKAST

omfatter bl.a. websteder, onlineapplikationer, set-top-boks-baserede applikationer, applikationer, som kan downloades, tjenester til mobileenheder og forbundne TV-tjenester.

Det foreslås i *nr. 3*, at loven finder anvendelse på de elementer af personbefordring med fly, bus, tog og skib, som er oplistet i litra a-e, bortset fra transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester, for hvilke det kun er elementerne i litra e, der finder anvendelse.

Lovens anvendelsesområde for personbefordring med fly, bus, tog og skib er baseret på den nugældende sektorspecifikke lovgivning vedrørende passagerrettigheder. For en nærmere beskrivelse af personbefordring med fly, bus, tog og skib henvises der til de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.2.3.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, og medfører at elementer af personbefordring med fly, bus, tog og skib, som er oplistet i lovens litra a-e, omfattes af loven.

Bestemmelsen omfatter elementer, der udvikles eller stilles til rådighed af personbefordringsvirksomheder inden for lovens anvendelsesområde eller på deres vegne. Der er bl.a. tale om levering af information om transporttjenester, herunder rejseinformation i realtid, via websteder, tjenester til mobile enheder, interaktive informationskærme og interaktive selvbetjeningsterminaler, som er påkrævet, for at passagerer med handicap kan rejse. Dette kan omfatte tjenesteyderens personbefordringsprodukter og -tjenester, information før og under rejsen og information, når en tjeneste er aflyst, eller dens afgang er forsinket. Andre informationer kan også være oplysninger om priser og tilbud.

Det foreslås i *litra a*, at loven finder anvendelse på websteder, når de indgår som element til personbefordring med fly, bus, tog og skib.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, pkt. i. Dette gælder websteder, der udvikles eller stilles til rådighed af personbefordringsvirksomheder inden for direktivets anvendelsesområde eller på virksomhedernes vegne.

Det foreslås i *litra b*, at loven finder anvendelse på tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer, når de indgår som element til personbefordring med fly, bus, tog og skib.

UDKAST

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, pkt. ii, og gælder tjenester, der udvikles eller stilles til rådighed af personbefordringsvirksomheder inden for direktivets anvendelsesområde eller på virksomhedernes vegne.

Det foreslås i *litra c*, at loven finder anvendelse på elektroniske billetter og elektroniske billettjenester, når de indgår som element til personbefordring med fly, bus, tog og skib.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, pkt. iii.

Ved elektroniske billetter forstås en rejsehjemmel/et rejsebevis i form af f.eks. en eller flere billetter eller kredit, der lagres elektronisk på et fysisk medie. Ved elektroniske billettjenester forstås en tjeneste, hvor billetter til personbefordring købes, herunder online ved hjælp af interaktiv databehandling, og som leveres til køberen i elektronisk form, således at de kan udskrives på papir eller fremvises under rejsen på en mobil enhed med interaktiv databehandlingskapacitet, jf. definitionerne i § 2, nr. 39 og 40.

Det foreslås i *litra d*, at loven finder anvendelse på levering af information om transporttjenester, herunder rejseinformation i realtid, når de indgår som element til personbefordring med fly, bus, tog og skib; dette begrænses for så vidt angår informationsskærme til interaktive skærme på Den Europæiske Unions område.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, pkt. iv.

Det foreslås i *litra e*, at loven finder anvendelse på interaktive selvbetjeningsterminaler på Den Europæiske Unions område, når de indgår som element til personbefordring med fly, bus, tog og skib, undtagen interaktive selvbetjeningsterminaler, som er installeret som integrerede dele af køretøjer, luftfarttøjer, skibe og rullende materiel, der anvendes til levering af enhver del af denne personbefordring.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, pkt. iv.

UDKAST

Personbefordringsvirksomheder er således i forhold til litra d og e kun forpligtet til at sikre, at kravene er opfyldt for så vidt angår den del af tjenester, der udbydes inden for den Europæiske Unions område.

Det foreslås i *nr. 4*, at loven finder anvendelse på forbrugerorienterede banktjenester.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra d, og medfører, at forbrugerorienterede banktjenester er omfattet af loven.

Forbrugerorienterede banktjenester omfatter kreditaftaler, visse investeringsservices og accessoriske tjenesteydelser, betalingstjenester, tjenester tilknyttet betalingskontoen og elektroniske penge.

Forbrugerorienterede banktjenester er nærmere beskrevet i lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 3.1.2.4. og i de specielle bemærkninger til § 3, nr. 24.

Det foreslås i *nr. 5*, at loven finder anvendelse på e-bøger og dedikeret software.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra e, og medfører, at e-bøger og dedikeret software omfattes af loven.

E-bøger og dedikeret software er tjenester, der leverer digitale filer, som indeholder en elektronisk udgave af en bog, som brugeren kan få adgang til, navigere i, læse og bruge, og den dedikerede software, som anvendes til at få adgang til, navigere i, læse og bruge de pågældende digitale filer.

Der kan både være tale om en tjeneste, der giver adgang til en enkelt e-bogsfil eller en, hvor der gives adgang til flere e-bogsfiler, f.eks. Mofibo eller eReolen.

Det foreslås i *nr. 6*, at loven finder anvendelse på e-handelstjenester.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 2, litra f, og medfører, at e-handelstjenester omfattes af loven.

E-handelstjenester er tjenester, der teleformidles, dvs. leveres uden paternes samtidig tilstedeværelse, via websteder og tjenester til mobile enheder ad elektronisk vej efter individuel anmodning fra en forbruger med henblik på

UDKAST

at indgå en forbrugerftale. Det dækker f.eks. over forbrugerens køb via internettet på websteder eller mobilapplikationer.

Til § 2

Undtagelserne fra tilgængelighedsdirektivets anvendelsesområde findes i direktivets artikel 2, stk. 4. Heraf fremgår det, at direktivet ikke finder anvendelse på indhold af websteder og mobilapplikationer vedrørende a) forhåndsindspillede tidsafhængige medier, der er offentliggjort inden den 28. juni 2025, b) dokumentformater, der er offentliggjort inden den 28. juni 2025, c) onlinekort og kortlægningstjenester, såfremt væsentlige oplysninger gives på en tilgængelig digital måde for så vidt angår kort, der er bestemt til navigationsbrug, d) tredjepartsindhold, der hverken er finansieret eller udviklet af eller er under kontrol af den pågældende erhvervsdrivende, e) indhold på websteder og applikationer til mobile enheder, der kvalificeres som arkiver, hvilket betyder, at de kun har indhold, der ikke er opdateret eller redigeret efter den 28. juni 2025.

Det foreslås i § 2, at loven ikke finder anvendelse på indhold af websteder og mobilapplikationer, der følger af nr. 1-5.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 2, stk. 4, og opregner det indhold, som loven ikke finder anvendelse på. Bestemmelsen udelukker dermed visse typer af indhold på websteder og mobilapplikationer fra lovens anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 1*, at forhåndsindspillede tidsafhængige medier, der er offentliggjort inden den 28. juni 2025, ikke er omfattet af lovforslaget.

Ved forhåndsindspillede forstås, at der er tale om information, som ikke er live. Ved tidsafhængige medier forstås medier, hvor der alene er tale om audio, hvor der alene er tale om video, eller hvor audio og video kombineres, hvor audio eller video kombineres med interaktion, og hvor audio og video kombineres med interaktion. Det er eksempelvis en video med lyd, som kan startes, stoppes og pauses.

Det kan være omfattende for den enkelte erhvervsdrivende, hvis alle historiske forhåndsindspillede tidsafhængige medier, der er offentliggjort før lovens ikrafttrædelse, skal gøres tilgængelige. Derfor undtages forhåndsindspillede tidsafhængige medier fra lovens anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 2*, at dokumentformater, der er offentliggjort inden 28. juni 2025, ikke er omfattet af lovforslaget.

Ved dokumentformater forstås dokumenter, som ikke primært er beregnet til webbrug, og som findes på websider, eksempelvis Microsoft Office-dokumenter, Adobe Portable Document Format (PDF) eller tilsvarende formater.

Ligesom ovenfor er det betragtningen, at det kan være omfattende for den enkelte erhvervsdrivende, at alle historiske dokumenter fra før lovens ikrafttrædelse, skal gøres tilgængelige. Derfor undtages dokumentformater fra lovens anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 3*, at onlinekort og kortlægningstjenester, ikke er omfattet af lovforslaget, når væsentlige oplysninger gives på en tilgængelig digital måde for så vidt angår kort, der er bestemt til navigationsbrug.

Til forskel fra kort med geografisk beskrivelse, så kan det ved kort, der er bestemt til navigationsbrug, være nødvendigt med tilgængelige oplysninger for at hjælpe personer, som ikke kan benytte visuelle oplysninger eller komplekse navigationsfunktioner efter hensigten, til eksempelvis at finde steder eller områder, hvor der udbydes tjenesteydelser. Kortene bør derfor tilbyde et tilgængeligt alternativ, f.eks. postadresser, nærliggende stoppesteder for offentlig transport og andre transporttjenester eller navne på steder eller regioner, i et format, der er enkelt og læsbart for de fleste brugere. Onlinekort og kortlægningstjenester foreslås undtaget fra loven, da nuværende teknologi og kompenserende udstyr ikke giver muligheden for at gøre dem tilgængelige på websteder og i mobilapplikationer.

Det foreslås i *nr. 4*, at tredjepartsindhold, der hverken er finansieret eller udviklet af eller er under kontrol af den pågældende erhvervsdrivende, ikke er omfattet af lovforslaget.

Eksempler på tredjepartsindhold, der er omfattet af bestemmelsen, er websteder og mobilapplikationer, hvor yderligere indhold kan tilføjes senere end ved oprettelsen, f.eks. tilføjjelsen af et e-mailprogram, en blog, en artikel, som giver brugere mulighed for at tilføje kommentarer, eller applikationer, der understøtter indhold, som brugere bidrager med. Det kan også være en webside som eksempelvis en portal eller et nyhedswebsted, der består af

UDKAST

indhold, der er samlet fra adskillige bidragydere, eller websteder, der løbende automatisk indsætter indhold fra andre kilder, f.eks. når reklamer indsættes dynamisk.

Denne form for tredjepartsindhold forslås undtaget fra dette lovforslags anvendelsesområde, forudsat at det hverken finansieres eller udvikles af den pågældende erhvervsdrivende eller er under den erhvervsdrivendes kontrol. Undtagelsen er begrundet i det forhold, at den erhvervsdrivende ikke kan være ansvarlig for tilgængeligheden af indhold, denne ikke kontrollerer.

Hvis formålet med den erhvervsdrivendes websteder eller mobilapplikationer eller sektioner af disse er at tilrettelægge forumdrøftelser, kan denne funktionalitet ikke betragtes som tredjepartsindhold og bør derfor være tilgængeligt, mens indholdet, som brugere bidrager med, der ikke er under den pågældende erhvervsdrivendes kontrol, ikke er omfattet.

Det foreslås i *nr. 5*, at indhold på websteder og i applikationer til mobile enheder, der kvalificeres som arkiver, hvilket betyder, at de kun har indhold, der ikke er opdateret eller redigeret efter den 28. juni 2025, ikke er omfattet af lovforslaget.

Bestemmelsen medfører, at arkivindhold, der ikke er opdateret eller redigeret efter den 28. juni 2025, er undtaget fra loven.

En rent teknisk vedligeholdelse anses ikke for at udgøre en opdatering eller en redigering af et websted eller en mobilapplikation. Rent teknisk vedligehold fører dermed ikke til, at arkiver bliver omfattet af loven.

Til § 3

I tilgængelighedsdirektivets artikel 3 er en lang række af direktivets mest anvendte betegnelser defineret.

Det foreslås, at der i § 3 indsættes definitioner på en række af de centrale begreber, der anvendes i loven.

De fleste af de foreslåede definitioner er enslydende med eller har samme betydning som definitionerne fra tilgængelighedsdirektivets artikel 3.

UDKAST

Det foreslås i *nr. 1*, at personer med handicap defineres som personer med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som i samspil med forskellige barrierer kan hæmme dem i fuldt og effektivt at deltage i samfundslivet på lige fod med andre.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af personer med handicap i artikel 3, nr. 1, og implementerer dermed direktivets bestemmelse. Definitionen er endvidere i overensstemmelse med handicapkonventionen, hvor præcis samme ordlyd anvendes til at definere personer med handicap i konventionens artikel 1.

Det foreslås i *nr. 2*, at et produkt defineres som et stof, præparat eller en vare, der produceres ved en fremstillingsproces, bortset fra fødevarer, foder, levende planter og dyr, produkter af menneskelig oprindelse og produkter af planter og dyr, som er direkte forbundet med fremtidig reproduktion af dem.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af et produkt i artikel 3, nr. 2, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Det fremgår af § 2, nr. 1, i lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked, at en tjenesteydelse defineres som enhver selvstændig erhvervsvirksomhed, som normalt udføres mod betaling. Definitionen har oprindelse i artikel 4, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (servicedirektivet).

Efter tilgængelighedsdirektivets artikel 3, nr. 3, skal en tjeneste forstås som en tjenesteydelse som defineret i artikel 4, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF.

Det foreslås i *nr. 3*, at en tjeneste defineres som enhver selvstændig erhvervsvirksomhed, der normalt udføres mod betaling.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivets artikel 3, nr. 3, men for at styrke hensynet til forståelsen og læsevenligheden af lovforslaget er ordlyden af bestemmelsen ikke anvendt. I stedet er selve definition af tjenesteydelser fra servicedirektivet og lov om tjenesteydelser i det indre marked anvendt til at definere tjenester, da samme forståelse er tiltænkt efter tilgængelighedsdirektivet.

UDKAST

Det følger af bestemmelsen, at en erhvervsaktivitet skal være selvstændig erhvervsaktivitet for at være en tjenesteydelse. Det betyder, at tjenesten skal leveres af en selvstændig tjenesteyder, som ikke er bundet af en ansættelseskontrakt. Tjenesteydelser omfatter derfor især virksomhed af industriel karakter, virksomhed af handelsmæssig karakter, og de liberale erhvervs virksomhed.

Af bestemmelsen følger også et betalingskriterie, dvs. at en tjeneste normalt udføres med en økonomisk modydelse. Betalingen udgør altså det økonomiske modstykke til den pågældende tjeneste. Det er irrelevant, om det er modtageren af tjenesten eller en tredjepart, der foretager betalingen. Det afgørende er, at der normalt betales for tjenesten.

Det fremgår af § 2, nr. 2, i lov om tjenesteydelser i det indre marked, at en tjenesteyder er defineret som a) enhver fysisk person, der er statsborger i et EU/EØS-land, og som udbyder en tjenesteydelse, b) enhver juridisk person, der er etableret i et EU/EØS-land, og som udbyder en tjenesteydelse. Definitionen har oprindelse i servicedirektivets artikel 4, nr. 2.

Efter tilgængelighedsdirektivets artikel 3, nr. 4, skal en tjenesteyder forstås som en fysisk eller juridisk person, som leverer en tjeneste på EU-markedet, eller som tilbyder at levere en sådan tjeneste til forbrugere i Unionen.

Det foreslås i *nr. 4*, at en tjenesteyder defineres som en fysisk eller juridisk person, som leverer en tjeneste på EU-markedet, eller som tilbyder at levere en sådan tjeneste til forbrugere i Den Europæiske Union.

Bestemmelsen er dermed enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af en tjenesteyder i artikel 3, nr. 4, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Bestemmelsen adskiller sig fra, hvordan en tjenesteyder defineres i lov om tjenesteydelser i det indre marked og servicedirektivet. Det er således ikke afgørende, at henholdsvis den fysiske og juridiske tjenesteyder er statsborger eller etableret i et EU/EØS-land. Det afgørende er i stedet, at vedkommende rent faktisk leverer en tjeneste på EU-markedet, eller tilbyder at levere en tjeneste til forbrugere i Unionen.

UDKAST

Det betyder, at fysiske og juridiske personer, der alene er etableret uden for EU, også omfattes af reglerne, hvis de leverer eller tilbyder at levere tjenester til forbrugere i Unionen. Det er altså selve leveringen eller tilbuddet om levering af tjenesten, der bliver afgørende.

Det foreslås i *nr. 5*, at audiovisuelle medietjenester defineres som tjenester som defineret i artikel 1, stk. 1, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU.

Definitionen i direktiv 2010/13 inddeler audiovisuelle medietjenester i to dele: de medietjenester, der enten er fjernsynsudsendelser eller on-demand audiovisuelle medietjenester, og de medietjenester, der er audiovisuel kommerciel kommunikation. Audiovisuelle medietjenester kan dermed dække over både flow-tv, streamingtjenester, tv-reklamer eller produktplacering m.v.

Det foreslås i *nr. 6*, at tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester defineres som tjenester, der sendes via elektroniske kommunikationsnet, og som anvendes til at identificere, vælge, modtage oplysninger om og konsultere audiovisuelle medietjenester og alle funktionaliteter, der stilles til rådighed, såsom undertekster til døve og hørehæmmede personer, lydbeskrivelse, talende undertekster og tegnsprogstolkning, og som er en følge af gennemførelsen af foranstaltninger for at gøre tjenester tilgængelige som omhandlet i artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU, og omfatter elektroniske programguider (EPG'er).

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester i artikel 3, nr. 6, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Bestemmelsen indebærer, at en række forskellige tjenester kan være omfattet af lovforslaget, herunder websteder, onlineapplikationer, set-top-boks-baserede applikationer, applikationer, som kan downloades, tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer og tilhørende medieafspillere, samt forbundne TV-tjenester.

Det foreslås i *nr. 7*, at forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester, defineres som udstyr, hvis hovedformål er at give adgang til audiovisuelle medietjenester.

UDKAST

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af samme i artikel 3, nr. 7, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Lov om standarder for transmission af tv-signaler og interoperabilitet for digital jordbaseret radiotransmission m.v. indeholder bl.a. bemyndigelse til Energistyrelsen til at fastsætte regler om krav til radio- og tv-udstyr og bestemmelser om tilsyn med overholdelse af reglerne. Ifølge lovens § 1, nr. 3, kan Energistyrelsen fastsætte regler om krav til fabrikanter og andre, der sælger, udlejer eller på anden måde stiller tv-apparater og digitale dekodere til rådighed, om den tekniske indretning af tv-apparater og digitale dekodere.

Nærmere regler om teknisk indretning af forbrugerudstyr til modtagelse af digitale tv-signaler er fastsat i bekendtgørelse om digitale radio- og tv-tjenester (bekendtgørelse nr. 1864 af 8. december 2020). Bekendtgørelsen indeholder bl.a. krav om, at digitale dekodere dels skal kunne dekryptere tv-signaler og dels skal være indrettet, så ukrypterede tv-signaler kan passere uhindret gennem dekoderen. Endvidere skal digitale tv-apparater over en vis størrelse have mulighed for at tilslutte periferiudstyr, f.eks. udstyr til adgangsstyring, efter anerkendt europæisk standard.

Hverken lov om standarder for transmission af tv-signaler og interoperabilitet for digital jordbaseret radiotransmission m.v. eller bekendtgørelse om digitale radio- og tv-tjenester indeholder bestemmelser om tilgængelighed.

Det foreslås i *nr. 8*, at elektronisk kommunikationstjeneste defineres som elektronisk kommunikationstjeneste og nummeruafhængig interpersonel kommunikationstjeneste som defineret i § 2, nr. 9 og nr. 20, i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Det følger af direktivets artikel 3, nr. 8, at elektronisk kommunikationstjeneste skal forstås som defineret i artikel 2, nr. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 om oprettelse af en europæisk kodeks for elektronisk kommunikation (teledirektivet). Teledirektivet er implementeret i dansk ret ved lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (teleloven).

Ifølge telelovens § 2, nr. 9, forstås ved elektronisk kommunikationstjeneste en tjeneste, der helt eller delvis består i elektronisk overføring af kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf ved hjælp af ra-

dio- eller telekommunikationsteknik mellem nettermineringspunkter, herunder både tovejskommunikation og envejskommunikation. Begrebet omfatter endvidere nummeruafhængig interpersonel kommunikationstjeneste, der i telelovens § 2, nr. 20, er defineret som en tjeneste, som normalt ydes mod betaling, og som muliggør direkte interpersonel og interaktiv informationsudveksling via elektroniske kommunikationsnet mellem et afgrænset antal personer, hvor de personer, der indleder eller deltager i kommunikationen, bestemmer, hvem modtageren eller modtagerne skal være. Tjenesten omfatter ikke tjenester, der blot muliggør interpersonel og interaktiv kommunikation som en mindre støttefunktion, der er tæt knyttet til en anden tjeneste. Tjenesten etablerer ikke forbindelse til offentligt tildelte nummerressourcer, dvs. et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner, og muliggør ikke kommunikation med et eller flere numre i nationale eller internationale nummerplaner.

Det foreslås i *nr. 9*, at total konversationstjeneste defineres som multimediekonversationstjeneste i realtid, som leverer symmetrisk tovejsoverførsel i realtid af video, tekst i realtid og tale mellem brugere på to eller flere steder.

Det fremgår af tilgængelighedsdirektivets artikel 3, nr. 9, at total konversationstjeneste skal forstås som total konversationstjeneste som defineret i artikel 2, nr. 35, i direktiv (EU) 2018/1972 (teledirektivet).

Efter teledirektivets artikel 2, nr. 35, er total konversationstjeneste defineret som multimediekonversationstjeneste i realtid, som leverer symmetrisk tovejsoverførsel i realtid af video, tekst i realtid og tale mellem brugere på to eller flere steder.

Det foreslås i *nr. 10*, at tekst i realtid defineres som en slags tekstkonversation i punkt-til-punkt-situationer eller i multipunktkonference, hvor den tekst, der indtastes, sendes på en sådan måde, at brugeren opfatter kommunikationen som værende kontinuerlig på et tegn-for-tegn-grundlag.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af tekst i realtid, jf. artikel 3, nr. 14, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Det foreslås i *nr. 11*, at gøre tilgængelig på markedet defineres som levering af et produkt med henblik på distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet som led i erhvervsvirksomhed mod eller uden vederlag.

UDKAST

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på samme i artikel 3, nr. 15, og implementerer dermed direktivets bestemmelse. Definitionen er almindeligt anvendt i EU-regulering, der omhandler produkter, f.eks. følger samme definition af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 1.

Levering af et produkt omfatter ethvert tilbud vedrørende distribution, forbrug eller anvendelse på EU-markedet, der kan resultere i faktisk levering af et produkt omfattet af lovforslaget, f.eks. et købstilbud eller reklamekampagner. Leveringen betragtes dog kun som tilgængeliggørelse på EU-markedet, når produktet er bestemt til endelig brug på dette marked. Skal produktet derimod videredistribueres, indarbejdes i en færdigvare eller forarbejdes yderligere med henblik på udførsel af færdigvaren til et tredjeland, betragtes leveringen ikke som tilgængeliggørelse.

Som led i erhvervsvirksomhed skal forstås som levering af produkter i en erhvervsmæssig sammenhæng. Der må i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering af, hvorvidt der er tale om erhvervsvirksomhed. Ved vurderingen tages hensyn til leveringens regelmæssighed, produktets karakteristika, leverandørens hensigter osv. Lejlighedsvis leveringer fra velgørende organisationer eller i forbindelse med hobbyer bør ikke betragtes som levering af produkter i en erhvervsmæssig sammenhæng.

Begrebet tilgængeliggørelse henviser til hvert enkelt produkt og ikke blot til en produkttype, eller om det bliver fremstillet for sig selv eller som led i en serie. Desuden forudsætter tilgængeliggørelsen af et produkt et tilbud eller en aftale mellem to eller flere juridiske eller fysiske personer om overførsel af ejerskab, besiddelse eller anden rettighed vedrørende produktet, når produktionsfasen er afsluttet. Overførslen kan ske mod betaling eller uden beregning, men kræver ikke nødvendigvis en fysisk overdragelse af produktet. Et produkt vil være at betragte som overført, f.eks. i forbindelse med salg, udlån, leje, leasing eller gave. Overførsel af ejerskab indebærer, at produktet er bestemt til at blive stillet til rådighed for en anden juridisk eller fysisk person.

Det foreslås i *nr. 12*, at bringe i omsætning defineres som første tilgængeliggørelse af et produkt på EU-markedet.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på samme i artikel 3, nr. 16, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

UDKAST

Definitionen er almindeligt anvendt i EU-regulering, der omhandler produkter, f.eks. følger samme definition af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 2.

Bestemmelsen medfører, at et produkt bringes i omsætning på EU-markedet, når det første gang bliver gjort tilgængeligt. Det er alene fabrikanter og importører, der kan bringe produkter i omsætning, da deres første levering af et produkt til en distributør eller en slutbruger betegnes som at bringe produktet i omsætning. Enhver efterfølgende aktivitet er omfattet af definitionen på at gøre tilgængelig på markedet i dette lovforslags § 3, nr. 11.

Begrebet bringe i omsætning henviser til hvert enkelt produkt og ikke blot til en produkttype, eller om det bliver fremstillet for sig selv eller som led i en serie. Desuden forudsætter det et tilbud eller en aftale mellem to eller flere juridiske eller fysiske personer om overførslen af ejerskab, besiddelse eller anden ejendomsret før et produkt kan anses for at være bragt i omsætning. Overførslen kan ske mod betaling eller uden beregning og kræver ikke nødvendigvis en fysisk overdragelse af produktet.

Et produkt er dog ikke bragt i omsætning, når det f.eks. er fremstillet til eget brug, er overført med henblik på prøvning eller validering af halvfabrikata, der stadig er i produktionsfasen, eller er på lager hos fabrikanten eller importøren og endnu ikke er gjort tilgængeligt.

Det foreslås i *nr. 13*, at en fabrikant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt designet eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på en fabrikant i artikel 3, nr. 17, og implementerer dermed direktivets bestemmelse. Definitionen er almindeligt anvendt i EU-regulering, der omhandler produkter, f.eks. følger en lignende definition af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 8.

Bestemmelsen medfører, at den, der enten fremstiller et produkt eller får et produkt fremstillet og samtidig markedsfører det under eget navn, er at betragte som fabrikant. Markedsføres produktet i stedet under en andens navn eller varemærke, vil denne person anses for at være fabrikant. Det betyder samtidig, at fabrikantens ansvar også pålægges den fysiske eller juridiske person, der samler, pakker, forarbejder eller mærker præfabrikerede produkter og bringer dem i omsætning under sit navn eller varemærke.

Herudover pålægges fabrikantens ansvar også den, der ændrer den tilsigtede brug af et produkt på et sådan måde, at nye væsentlige eller andre retlige krav skal opfyldes, eller den som væsentlig ændrer eller ombygger et produkt for derefter at bringe det i omsætning. Se mere herom i bemærkningerne til lovforslaget § 31.

Bestemmelsen fastlægger, at fabrikanten enten selv kan konstruere og fremstille produktet, eller den pågældende kan få det konstrueret, fremstillet, samlet, pakket, forarbejdet eller mærket med henblik på at bringe det i omsætning under eget navn og dermed fremstå som fabrikant. Uanset om fabrikanten vælger selv at fremstille eller få fremstillet, så påhviler ansvaret for et produkts overensstemmelse fabrikanten.

Det foreslås i *nr. 14*, at en bemyndiget repræsentant defineres som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra en fabrikant til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på en bemyndiget repræsentant i artikel 3, nr. 18, og implementerer dermed direktivets bestemmelse. Definitionen er almindeligt anvendt i EU-regulering, der omhandler produkter, f.eks. følger en lignende definition af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 12.

En bemyndiget repræsentant er en fysisk eller juridisk person, som er udpeget af fabrikanten, til at handle på dennes vegne. Det er afgørende, at den bemyndigede repræsentant er etableret i EU, mens fabrikanten kan være etableret såvel i som uden for EU, når vedkommende udpeger en bemyndiget repræsentant.

Den bemyndigede repræsentant handler på vegne af fabrikanten ud fra den fuldmagt, som den pågældende har modtaget fra fabrikanten.

Handelsrepræsentanter for fabrikanten, f.eks. autoriserede distributører eller agenter, anses ikke for at være bemyndigede repræsentanter.

Det foreslås i *nr. 15*, at en importør defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet.

UDKAST

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på en importør i artikel 3, nr. 19, og implementerer dermed direktivets bestemmelse. Definitionen er almindeligt anvendt i EU-regulering, der omhandler produkter, f.eks. følger en lignende definition af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 9.

For at kunne anses som importør er det først og fremmest afgørende, at den pågældende bringer et produkt i omsætning på EU-markedet, der har oprindelse i et tredjeland. Det betyder, at produktet skal være fremstillet i et land uden for EU, hvorefter importøren henter det til EU og bringer det på EU-markedet.

Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende er etableret i EU. Fysiske og juridiske personer, der alene er etableret uden for EU, kan derfor ikke anses for at være importør.

Det foreslås i *nr. 16*, at en distributør defineres som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør et produkt tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på en distributør i artikel 3, nr. 20, og implementerer dermed direktivets bestemmelse. Definitionen er almindeligt anvendt i EU-regulering, der omhandler produkter, f.eks. følger samme definition af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 10.

En distributør er først og fremmest den fysiske eller juridiske person, der gør et produkt tilgængeligt på markedet, dvs. sælger eller tilbyder et produkt til salg. Det betyder, at distributøren erhverver sig produktet til videredistribution fra en fabrikant, importør eller en anden distributør.

Det er derudover afgørende, at vedkommende er en person i forsyningskæden. Der vil typisk være tale om detailhandlere, grossister eller lignende, men i princippet vil alle, der handler som led i erhvervsvirksomhed, kunne anses for at være distributører, hvis det gør produkter tilgængelige på markedet.

Det foreslås i *nr. 17*, at en erhvervsdrivende defineres som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren eller tjenesteyderen.

UDKAST

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på en erhvervsdrivende i artikel 3, nr. 21, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Bestemmelsen medfører, at hvor lovforslaget henviser til erhvervsdrivende, omfatter dette både fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren og tjenesteyderen. Se nærmere om definitionen af disse i bemærkningerne til lovforslaget § 3, nr. 4 og 13-16.

Det foreslås i *nr. 18*, at en forbruger defineres som enhver fysisk person, der ikke køber det pågældende produkt eller modtager den pågældende tjeneste som led i sit erhverv.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på en forbruger i artikel 3, nr. 22, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Begrebet forbruger forudsætter først og fremmest, at der er tale om en fysisk person. Juridiske personer vil således aldrig kunne betegnes som en forbruger.

Den anden forudsætning for begrebet er, at produktet eller tjenesten ikke købes eller modtages som led i den pågældendes erhverv. Det betyder, at hvis en person f.eks. modtager eller køber et produkt eller en tjeneste som led i sit ansættelsesforhold, så vil personen ikke være at betragte som forbruger. Modtager eller køber personen derimod produktet eller tjenesten i privat regi f.eks. modtager et produkt som en gave, så er personen at betragte som forbruger.

Det foreslås i *nr. 19*, at en mikrovirksomhed defineres som en virksomhed, som beskæftiger under 10 personer, og med en årlig omsætning, der ikke overstiger 2 mio. EUR eller med en samlet årlig balance, der ikke overstiger 2 mio. EUR.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på en mikrovirksomhed i artikel 3, nr. 23, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Bestemmelsen medfører, at virksomheder i overensstemmelse med definitionen af en mikrovirksomhed undtages fra at leve op til visse tilgængelighedskrav. Det gælder f.eks. mikrovirksomheder, der leverer tjenester, som

UDKAST

helt fritages fra tilgængelighedskravene, jf. lovforslagets § 6, stk. 3, og for mikrovirksomheder, der handler med produkter, som fritages fra dokumentationskrav, jf. lovforslagets § 9, stk. 1. Tilsvarende må den tekniske dokumentation i forbindelse med EU-overensstemmelseserklæringen af produkter ikke medføre en urimelig byrde for mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder, jf. lovforslagets § 38, stk. 3.

Det foreslås i *nr. 20*, at små og mellemstore virksomheder defineres som kategorien af virksomheder, som beskæftiger under 250 personer, og som har en årlig omsætning på højst 50 mio. EUR og/eller en samlet årlig balance på højst 43 mio. EUR, bortset fra mikrovirksomheder.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af små og mellemstore virksomheder i artikel 3, nr. 24, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Virksomheder, der omfattes af definitionen af små og mellemstore virksomheder, må som ovenfor nævnt ikke pålægges en urimelig byrde, når der skal udarbejdes teknisk dokumentation i forbindelse med EU-overensstemmelseserklæringen af produkter, jf. lovforslagets § 38, stk. 3.

Det foreslås i *nr. 21*, at en harmoniseret standard defineres som en europæisk standard, der er vedtaget på grundlag af en anmodning fra Kommissionen med henblik på gennemførelse af EU-harmoniseringslovgivning.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af en harmoniseret standard i artikel 3, nr. 25, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Harmoniserede standarder er en særlig kategori af europæiske standarder, som er udviklet af en europæisk standardiseringsorganisation efter anmodning fra Kommissionen. Omkring en femtedel af alle europæiske standarder udarbejdes efter en sådan standardiseringsanmodning fra Kommissionen.

Det foreslås i *nr. 22*, at en teknisk specifikation defineres som en teknisk specifikation, som defineret i artikel 2, nr. 4, i forordning (EU) nr. 1025/2012, der giver mulighed for at opfylde de tilgængelighedskrav, der finder anvendelse på et produkt eller en tjeneste.

UDKAST

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af en teknisk specifikation i artikel 3, nr. 26, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Det følger af definitionen på en teknisk specifikation i artikel 2, nr. 4, i forordning (EU) nr. 1025/2012 om europæisk standardisering, at en teknisk specifikation er et dokument, som foreskriver tekniske krav, der skal opfyldes af et produkt, en proces, en tjenesteydelse eller et system, og som fastlægger et eller flere af forholdene i litra a-d. Det betyder, at dokumentet skal indeholde enten a) de karakteristika, der kræves af et produkt, b) fremstillingsmetoder og processer vedrørende landsbrugsvarer, produkter beregnet til konsum og dyrefoder og lægemidler, samt fremstillingsmetoder og processer vedrørende andre produkter, når de har indvirkning på produkternes karakteristika, c) de karakteristika, der kræves af en tjenesteydelse, eller d) metoderne og kriterierne til vurdering af byggevarers ydeevne.

En teknisk specifikation i relation til dette lovforslag, vil derfor være et dokument, som fastlægger karakteristika for et produkt eller en tjeneste, som er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde, og som giver mulighed for at opfylde de tilgængelighedskrav, der finder anvendelse på produktet eller tjenesten.

Det foreslås i *nr. 23*, at tilbagetrækning defineres som enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at et produkt i forsyningskæden gøres tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af tilbagetrækning i artikel 3, nr. 27, og implementerer dermed direktivets bestemmelse. Definitionen er almindeligt anvendt i EU-regulering, der omhandler produkter, f.eks. følger samme definition af markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 23.

Bestemmelsen medfører, at tilbagetrækning er foranstaltninger med henblik på at forhindre, at et produkt distribueres, udstilles eller tilbydes til en bruger. Tilbagetrækning kan kun finde anvendelse fra forsyningskæden, dvs. der er tale om foranstaltninger, der sikrer, at et produkt trækkes tilbage fra eventuelle senere led i afsætningen af produktet. Tilbagetrækning strækker sig dermed ikke helt ud til forbrugerledet, og der er derfor ikke tale om tilbagetrækning fra forbrugeren.

UDKAST

Det foreslås i *nr. 24*, at forbrugerorienterede banktjenester defineres som levering af banktjenester og finansielle tjenester til forbrugere der omfatter a) kreditaftaler som omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU, b) tjenester som defineret i afsnit A, punkt 1, 2, 4 og 5, og afsnit B, punkt 1, 2, 4 og 5, i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, c) betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366, d) tjenester, der er knyttet til betalingskontoen som defineret i artikel 2, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU, og e) elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF.

Som anført i lovforslagets punkt 3.1.2.4. skal der ved kreditaftaler, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF (forbrugerkreditdirektivet) eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU (boligkreditdirektivet) forstås kreditaftaler, der både kan karakteriseres som forbrugslån og kreditaftaler med pant i fast ejendom, og som udbydes til forbrugere.

I Danmark er forbrugerkreditdirektivet og boligkreditdirektivet implementeret i kreditaftaleloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 817 af 6. august 2019, og bekendtgørelse nr. 752 af 23. april 2021 om god skik for boligkredit. Kreditaftaleloven regulerer alle kreditaftaler, herunder kreditaftaler med pant i fast ejendom. Reglerne i bekendtgørelsen om god skik for boligkredit omfatter bl.a. krav til rådgivning og vejledning, kreditværdighedsvurdering, informationspligter, oplysning om kreditaftalens indhold mv.

Som anført i lovforslagets punkt 3.1.2.4. skal der ved tjenester som defineret i afsnit A, punkt 1, 2, 4 og 5, og afsnit B, punkt 1, 2, 4 og 5, i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (MiFID-direktivet) forstås tjenester på investeringsområdet. Tjenesterne vedrører såvel modtagelse og formidling af ordrer vedrørende et eller flere finansielle instrumenter, udførelse af ordrer for kunders regning, porteføljepleje og investeringsrådgivning.

I Danmark er reglerne fra de nævnte dele af MiFID-direktivet implementeret i hhv. lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og –aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, og bekendtgørelse nr. 920 af 26. juni 2017 om hvilke instrumenter og kontrakter ud over dem, der er nævnt i bilag 5 til lov nr. 1447 af 11. september 2020 om finansiel virksomhed med senere

UDKAST

ændringer, som pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber må udføre aktiviteter med.

Som anført i lovforslagets punkt 3.1.2.4. skal der ved betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 3, og bilag 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (PSD2-direktivet) forstås tjenester omfattet af § 7, nr. 1, og bilag 1 i lov om betalinger. Det fremgår af bilag 1 i lov om betalinger (lov nr. 652 af 8. juni 2017), at en betalingstjeneste eksempelvis er en tjeneste, der gør det muligt at indsætte kontantbeløb på en betalingskonto, hæve kontanter fra en betalingskonto eller overføre midler fra en betalingskonto m.v.

Som anført i lovforslagets punkt 3.1.2.4. skal der ved tjenester, der er knyttet til betalingskontoen som defineret i artikel 2, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU (betalingskonto-direktivet), forstås alle tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingstransaktioner inden for anvendelsesområdet for artikel 3, litra g), i direktiv 2007/64/EF og kassekreditter og overtræk.

I Danmark er betalingskonto-direktivet implementeret ved lov om betalingskonti (lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018). Lovens § 2, nr. 6, gengiver definitionen fra betalingskonto-direktivets artikel 2, nr. 6.

Loven indeholder regler om, at en forbruger skal have en gebyroersigt ved indgåelse af en aftale om en betalingskonto, at en forbruger har krav på at få en basal betalingskonto og regler om flytning af betalingskonto. Loven regulerer desuden, at den basale betalingskonto skal omfatte en række nærmere definerede tjenesteydelser, hvilket fremgår af § 9, stk. 1, i lov om betalingskonti. Det vedrører bl.a. muligheden for at indsætte midler, hæve kontanter, foretage betalingstransaktioner m.v., medmindre pengeinstituttet ikke tilbyder tjenesteydelserne i forvejen til forbrugere, som har andre betalingskonti end en basal betalingskonto, jf. § 9, stk. 2, i lov om betalingskonti.

Som anført i lovforslagets punkt 3.1.2.4. skal der ved elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF (populært betegnet e-pengedirektivet) forstås en elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi, der repræsenterer et krav mod udstederen, som udstedes ved modtagelse af betaling med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge

I Danmark er e-pengedirektivet implementeret i lov om betalinger. Loven indeholder regler om udstedelse og indløsning af elektroniske penge og § 7, nr. 6, gennemfører artikel 2, nr. 2, i e-pengedirektivet.

Elektroniske penge kan både være lagret fysisk på et betalingskort eller elektronisk på en server. Der er f.eks. tale om elektroniske penge, når indehaveren er i besiddelse af et fysisk kort, som kan aflæses magnetisk eller elektronisk, og hvorpå den elektroniske pengeværdi er lageret. Dette kan være et gavekort, som er udstedt af et administrationsselskab, som ejes af et butikcenter, hvor gavekortet kan anvendes til køb af varer i de enkelte butikker i butikcenteret.

Det foreslås i *nr. 25*, at en betalingsterminal defineres som et apparat, hvis hovedformål er at give mulighed for at foretage betalinger ved at anvende betalingsinstrumenter, som defineret i artikel 4, nr. 14, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366, på et fysisk salgssted, men ikke i et virtuelt miljø.

Bestemmelsen implementerer tilgængelighedsdirektivet artikel 3, nr. 29, hvoraf fremgår en definition på betalingsautomat. Det forudsættes med lovforslaget, at den korrekte danske oversættelse af definitionen i artikel 3, nr. 29, er betalingsterminal og ikke betalingsautomat. Dette vil være i overensstemmelse med den engelske version af direktivet, som anvender ”payment terminal”, den tyske version af direktivet, som anvender ”Zahlungsterminal” og den franske version af direktivet, som anvender ”terminal de paiement”.

Betalingsterminaler er et apparat, hvis hovedformål er at give mulighed for at foretage betaling. Det betyder, at der ikke er noget til hinder for, at apparatet også har andre formål, når blot hovedformålet er foretagelsen af betalingen.

For at apparatet er en betalingsterminal, er det endvidere et krav, at betalingen kan foretages ved anvendelse af betalingsinstrumenter som defineret i artikel 4, nr. 14, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 om betalingstjenester i det indre marked. Det betyder, at der skal kunne anvendes en personaliseret anordning eller personaliserede anordninger og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre. Dette er f.eks. betalingskort eller mobilapplikationer.

Endelig er det et krav, at apparat skal være placeret på et fysisk salgssted, hvorved betalinger i et virtuelt miljø, f.eks. betalinger ved e-handel, ikke kan omfattes af begrebet.

Det foreslås i *nr. 26*, at e-handelstjenester defineres som tjenester, der teleformidles ad elektronisk vej via websteder og tjenester til mobile enheder og efter individuel anmodning fra en forbruger med henblik på at indgå en forbrugeraftale.

Teleformidling betyder, at tjenesten leveres, uden at parterne er til stede samtidig.

Ad elektronisk vej betyder, at tjenesten sendes fra afsendelsesstedet og modtages på bestemmelsesstedet ved hjælp af elektronisk udstyr til behandling (herunder digital komprimering) og lagring af data og sendes, formidles og modtages i sin helhed via tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler.

Efter individuel anmodning fra en forbruger betyder, at tjenesten leveres efter individuel anmodning.

Der findes i gældende dansk ret ikke en definition af e-handelstjenester.

Der findes i dag en definition af tjenester i informationssamfundet (informationssamfundstjenester), jf. § 2, nr. 1 i lov nr. 227 af 22. april 2002 om tjenester i informationssamfundet herunder visse aspekter af elektronisk handel. Informationssamfundstjenester er efter denne lov enhver tjeneste, der har et kommercielt sigte, og som leveres online, ad elektronisk vej over en vis distance) på individuel anmodning fra en tjenestemodtager.

Definitionen af informationssamfundstjenester er dermed bredere end definitionen af e-handelstjenester i tilgængelighedsdirektivet.

Det foreslås i *nr. 27*, at personbefordring med fly defineres som kommerciel passagerflyvning som defineret i artikel 2, litra 1, i forordning (EF) nr. 1107/2006 ved afrejse fra, transit gennem eller ankomst til en lufthavn, når lufthavnen er beliggende på en medlemsstats område, herunder flyvninger fra en lufthavn beliggende i et tredjeland til en lufthavn beliggende på en medlemsstats område, når disse flyvninger opereres af EU-luftfartsselskaber.

UDKAST

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af personbefordring med fly i artikel 3, nr. 31, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Det følger af forordning (EF) nr. 1107/2006, artikel 2, litra l), at erhvervsmæssig passagerflyvning omfatter passagerbefordring med fly, der udføres af et luftfartsselskab i form af ruteflyvning eller ikke-ruteflyvning, og som udbydes til offentligheden mod vederlag, enten selvstændigt eller som led i en pakkerejse. Dermed er forordningens definition af erhvervsmæssig flyvning tilsvarende tilgængelighedsdirektivets definition af kommerciel flyvning, hvilket implementeres i nærværende lov.

Det foreslås i *nr. 28*, at personbefordring med bus defineres som tjenester, der er omfattet af artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning (EU) nr. 181/2011.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af personbefordring med bus i artikel 3, nr. 32, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Ved personbefordring med bus forstås efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 181/2011, artikel 2, stk. 1, rutekørsel for uspecificerede passagerkategorier, når passagerernes påstignings- eller udstigningssted er beliggende på en medlemsstats område, og når den planlagte rejseafstand er 250 km eller mere. Ved personbefordring med bus forstås efter forordningens artikel 2, stk. 2, rutekørsel som i stk. 1, men hvor den planlagte rejseafstand er mindre end 250 km.

Forordningens definition af personbefordring med bus er dermed den samme i tilgængelighedsdirektivet, hvilket implementeres i nærværende lov.

Det foreslås i *nr. 29*, at personbefordring med tog defineres som alle jernbanetjenester som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1371/2007 bortset fra tjenester omhandlet i nævnte forordnings artikel 2, stk. 2.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af personbefordring med tog i artikel 3, nr. 33, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

UDKAST

Det følger af forordning (EF) Nr. 1371/2007, artikel 2, stk. 1, at forordningen finder anvendelse på alle jernbanerejser og -tjenester i hele Unionen udført af en eller flere jernbanevirksomheder med licens i henhold til Rådets direktiv 95/18/EF af 19. juni 1995 om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder. Det fremgår af artikel 2, stk. 2, at forordningen ikke finder anvendelse på jernbanevirksomheder og transporttjenester, der ikke har licens i henhold til direktiv 95/18/EF. Jernbanetjenester, som er omfattet af forordningens definitionen, vil således også være omfattet af tilgængelighedsdirektivet og dermed også nærværende lov.

Det foreslås i *nr. 30*, at personbefordring med skib defineres som passagerbefordring, der er omfattet af artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1177/2010, med undtagelse af tjenester, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, i nævnte forordning.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af personbefordring med skib i artikel 3, nr. 34, og implementerer dermed direktivet på dette punkt.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.2.3.4. for en gennemgang af passagerbefordring, der er omfattet af artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1177/2010, og en gennemgang af de tjenester, der er undtaget i forordningens artikel 2, stk. 2,

Det foreslås i *nr. 31*, at transporttjenester i byer og forstæder defineres som transporttjenester i byer og forstæder, som defineret i artikel 3, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU, men med henblik på denne lov omfatter det kun følgende transportformer: tog, bus, metro, sporvogn og trolleybus.

[Indsæt beskrivelse + evt. gældende ret forud for forslaget]

Det foreslås i *nr. 32*, at regionale transporttjenester defineres som regionale transporttjenester, som defineret i artikel 3, nr. 7, i direktiv 2012/34/EU, men med henblik på denne lov omfatter det kun følgende transportformer: tog, bus, metro, sporvogn og trolleybus.

[Indsæt beskrivelse + evt. gældende ret forud for forslaget]

Det foreslås i *nr. 33*, at kompenserende teknologi defineres som alle genstande, udstyrsdele, tjenester eller produktsystemer, herunder software, der

UDKAST

bruges til at øge, bevare, erstatte eller forbedre funktionsmulighederne for personer med handicap eller til lindring af og kompensation for funktionsnedsættelser, aktivitetsbegrænsninger eller deltagelsesbegrænsninger.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af kompenserende teknologi i artikel 3, nr. 37, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Kompenserende teknologier er støttefunktioner til personer med handicap, der både kan være i form af et produkt eller en tjeneste. Afgørende er, at den kompenserende teknologi enten øger, bevarer, erstatter eller forbedrer funktionsmulighederne for personer med handicap eller lindrer og kompenserer for personens funktionsnedsættelse, aktivitetsbegrænsning eller deltagerbegrænsning.

En kompenserende teknologi er eksempelvis et braille-display tastatur, der ved kobling til en computer, smartphone eller tablet kan overføre skærmens bogstaver til punkter på tastaturet. På den måde kan en blind person læse teksten via braille-display tastaturet.

Det foreslås i *nr. 34*, at et operativsystem defineres som software, der bl.a. håndterer grænsefladen til periferiudstyr, planlægger opgaver, tildeler lagerplads og viser brugeren en standardgrænseflade, når alle programmer er lukket, herunder en grafisk brugergrænseflade, uanset om denne software er en integrerende del af en forbrugerorienteret computerhardware til generelle formål eller udgør fritstående software, der skal køre på forbrugerorienteret computerhardware til generelle formål. Det omfatter ikke et operativsystems indlæsningsenhed, basic input-output system eller anden firmware, der er nødvendig ved boottid eller ved installation af operativsystemet.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af operativsystem i artikel 3, nr. 38, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Et operativsystem er således kendetegnet ved at være den software, der viser brugerne en standardgrænseflade, når alle programmer på en computer er lukket ned. Eksempler på operativsystemer er Windows fra Microsoft og MacOS fra Apple.

Det foreslås i *nr. 35*, at forbrugerorienteret computerhardwaresystem til generelle formål defineres som den kombination af hardware, der udgør en hel

computer, der er kendetegnet ved sin multifunktionelle karakter og sin evne til med den rette software at udføre de mest almindelige computeropgaver, som forbrugerne efterspørger, og er beregnet til at skulle betjenes af forbrugerne, herunder PC'er, navnlig stationære computere, bærbare computere, smartphones og tablets.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition på samme i artikel 3, nr. 39, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Som det fremgår af bestemmelsen, er eksempler på produkter, der er omfattet af definitionen, PC'er, smartphones og tablets. Det er afgørende, at de pågældende produkter er beregnet til at skulle betjenes af forbrugere, og at de kan anvendes til generelle formål, dvs. de mest almindelige computeropgaver, som flertallet af forbrugere efterspørger. Det betyder, at computere, der alene er udviklet og beregnet til at skulle anvendes til mere specifikke formål, ikke vil være omfattet af definitionen.

Det foreslås i *nr. 36*, at interaktiv databehandlingskapacitet defineres som en funktionalitet, der støtter samspillet mellem bruger og enhed, og som muliggør behandling og transmission af data, tale eller video eller en kombination heraf.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af interaktiv databehandlingskapacitet i artikel 3, nr. 40, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Bestemmelsen indebærer, at der skal være et interaktivt element mellem bruger og enhed, dvs. hvor en bruger aktivt anvender en funktion for at få en enhed til at reagere på en bestemt måde. Definitionen i bestemmelsen er meget bred i den forstand, at utallige funktioner kan rummes af ordlyden. Definitionen er således ikke en udtømmende opstilling af funktionaliteter, der kan støtte samspillet mellem brugere og enheder. Definitionen er dermed teknologineutral og fremtidssikret til at kunne rumme fremtidige funktionaliteter.

Det foreslås i *nr. 37*, at e-bog og dedikeret software defineres som en tjeneste, der består af levering af digitale filer, der indeholder en elektronisk udgave af en bog, som brugeren kan få adgang til, navigere i, læse og bruge, og den dedikerede software, herunder tjenester til mobile enheder, f.eks. mobilapplikationer, der anvendes til at få adgang til, navigere i, læse og

bruge de pågældende digitale filer, men ikke software, der er omfattet af definitionen i nr. 38.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af e-bog og dedikeret software i artikel 3, nr. 41, og implementerer dermed direktivets bestemmelse.

Det følger af bestemmelsen, at e-bogsfiler er digitale filer, der er baseret på elektronisk computerkodning. Kodningen muliggør udbredelse og konsultation af et overvejende tekstligt eller grafisk intellektuelt værk.

Bestemmelsen medtager også den dedikerede software, der typisk består af tjenester til mobileenheder f.eks. applikationer til en smartphone eller tablet, der giver adgang til at læse en e-bogsfil.

E-bøger og dedikeret software kan både være en enkelt e-bogsfil eller en, hvor der gives adgang til flere e-bogsfiler, f.eks. Mofibo eller eReolen.

Det foreslås i *nr. 38*, at e-læser defineres som dedikeret udstyr, herunder både hardware og software, som anvendes til at få adgang til, navigere i, læse og bruge e-bogsfiler.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af e-læser i artikel 3, nr. 42, og implementerer dermed direktivet bestemmelse.

E-læsere omfatter både dedikerede e-boglæsere og softwarebaserede e-boglæsere. Ved dedikerede e-boglæsere forstås et produkt, hvor hovedformålet er anvendelsen af e-bogsfiler, f.eks. Amazon Kindle eller Pocketbook. Softwarebaserede e-boglæsere er derimod produkter, hvor hovedformålet ikke nødvendigvis er anvendelsen af e-bogsfiler, men hvor der er indbygget software dedikeret til at læse e-bogsfiler, f.eks. tablets, smartphones, PC'er og lignende. Ved softwarebaserede e-læsere er det afgørende, at der er tale om indbygget software. Mobilapplikationer og lignende er ikke omfattet, men er i stedet omfattet af definition af e-bog og dedikeret software ovenfor i nr. 37.

Det foreslås i *nr. 39*, at elektroniske billetter defineres som et system, hvor rejsehjemmel i form af en eller flere billetter, abonnementer eller kredit lagres elektronisk på et fysisk transportkort eller anden anordning i stedet for at blive udskrevet på en papirbillet.

UDKAST

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af personbefordring med skib i artikel 3, nr. 43, og implementerer dermed direktivet på dette punkt.

Det foreslås i *nr. 40*, at elektroniske billettjenester defineres som et system, hvor billetter til personbefordring købes, herunder online ved hjælp af en anordning med interaktiv databehandlingskapacitet og leveres til køberen i elektronisk form, således at de kan udskrives på papir eller fremvises under rejsen på en mobil enhed med interaktiv databehandlingskapacitet.

Bestemmelsen er enslydende med tilgængelighedsdirektivets definition af personbefordring med skib i artikel 3, nr. 44, og implementerer dermed direktivet på dette punkt.

Til § 4

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 4, at produkter og tjenester kun må bringes i omsætning eller leveres, hvis de opfylder de relevante tilgængelighedskrav i bilag 1, jf. §§ 5 og 6.

Bestemmelsen vedrører tilgængelighedsdirektivets artikel 4, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at de erhvervsdrivende kun bringer produkter i omsætning og kun yder tjenester, som opfylder tilgængelighedskravene.

Med bestemmelsen fastsættes således en grundlæggende hovedregel om, at produkter og tjenester kun må bringes i omsætning eller leveres, hvis de opfylder de relevante tilgængelighedskrav. Bestemmelsen vil dermed være den overordnede forpligtelse for erhvervsdrivende, der bringer produkter i omsætning eller leverer tjenester.

For så vidt angår definitionen af at bringe et produkt i omsætning henvises til definitionen i lovforslagets § 3, nr. 12, og de specielle bemærkninger hertil.

Hvilke tilgængelighedskrav, der er relevante, afhænger af, om der er tale om et produkt, jf. lovforslagets § 5, eller en tjeneste, jf. lovforslagets § 6.

Der henvises til lovforslagets §§ 5 og 6 og de specielle bemærkninger hertil.

Til § 5

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 5, stk. 1, at produkter skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 1 og 2 i bilag 1, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 4, stk. 2.

Bestemmelsen fastsætter hvilke konkrete tilgængelighedskrav, som ethvert produkt skal være i overensstemmelse med, når det bringes i omsætning, jf. lovforslagets § 4.

Tilgængelighedskravene for produkter, der fremgår af direktivets bilag I, afdeling I og II, er inkorporeret i lovforslagets bilag 1. Tilgængelighedskravene i lovforslaget er dermed identiske med tilgængelighedskravene, der følger af tilgængelighedsdirektivet.

Generelle tilgængelighedskrav

Bilag 1, afdeling 1, oplister de generelle tilgængelighedskrav, som alle produkterne skal overholde. Afdeling 1 er delt op i 3 numre. I nr. 1 stilles krav vedrørende levering af oplysninger, i nr. 2 stilles krav til brugergrænseflade og funktionsdesign og i nr. 3. stilles krav til støttetjenester.

Som anført i pkt. 3.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger tillader tilgængelighedskravene en vis fleksibilitet i forbindelse med overholdelsen af kravene. Af den grund er der i direktivets bilag 2 anført en række vejledende og ikkebindende eksempler på mulige løsninger, der bidrager til at opfylde tilgængelighedskravene i bilag 1. I det følgende henvises derfor til eksemplerne på mulige løsninger fra bilag 2 for at lette forståelsen af de konkrete krav.

Det følger af bilag 1, afdeling 1, at produkter skal designes og produceres på en sådan måde, at den forventede brug heraf maksimeres blandt personer med handicap, og skal være ledsaget om muligt i eller på produktet af tilgængelige oplysninger om deres funktion og deres tilgængelighedsfunktioner.

Krav vedrørende levering af oplysninger

Oplysningerne om brugen af produktet skal så vidt muligt gives i eller på selve produktet i form af mærkning, brugsanvisning og advarsler. Ifølge bilag 1, afdeling 1, nr. 1, litra a, skal oplysningerne stilles til rådighed på nærmere bestemte måder angivet i litra a, nr. i-iv.

Det følger af litra a, nr. i, at oplysningerne skal stilles til rådighed gennem mere end én sensorisk kanal. Som eksempler fra bilag 2, der kan bidrage til at opfylde kravet, kan der gives både visuelle og taktile oplysninger eller både visuelle og auditive oplysninger i forbindelse med anvendelsen af et produkt. Dette kan f.eks. være hvor et kort skal indsættes i en selvbetjeningsterminal, så hhv. blinde personer og døve personer kan anvende terminalen.

Det følger af litra a, nr. ii, at oplysningerne skal præsenteres på en forståelig måde. Som eksempler fra bilag 2 anføres, at de samme ord anvendes konsekvent eller i en klar og logisk struktur, så personer med intellektuelle funktionsnedsættelser bedre kan forstå oplysningerne.

Det følger af litra a, nr. iii, at oplysningerne skal præsenteres på en måde, som brugerne kan opfatte. Eksempler fra bilag 2 angiver, at oplysningerne kan suppleres med en tekstadvarsel med et taktilt reliefbaseret format, eller med lyd, så det er muligt for blinde personer at opfatte den.

Det følger af litra a, nr. iv, at oplysningerne skal præsenteres med passende skriftstørrelse, skrifttype, tilstrækkelig kontrast og indstillelig afstand mellem bogstaver, linjer og afsnit. Bilag 2 indeholder ikke eksempler herpå, men kravene skal muliggøre, at synshæmmede personer kan læse oplysningerne.

Herefter følger en række krav af nr. 1, litra b, om produkters brugsanvisning. Det følger af litra b, at et produkts brugsanvisning, som ikke er anført på selve produktet, men som er stillet til rådighed gennem brugen af produktet eller med andre midler som f.eks. et websted, skal være offentligt tilgængelige, når produktet bringes i omsætning. Oplysningerne omfatter oplysninger om produktets tilgængelighedsfunktioner, hvordan de aktiveres og deres interoperabilitet med kompenserende løsninger.

Kravene i nr. 1, litra b, nr. i-iv, svarer indholdsmæssigt til kravene i litra a, nr. i-iv, om oplysninger om brugen af produktet anført på selve produktet, som der henvises til ovenfor. For så vidt angår litra b, nr. i, vedrørende kravet om at stille oplysningerne om produktets brugsanvisning til rådighed

gennem mere end én sensorisk kanal angiver bilag 2 et nyt eksempel, hvor der således kan leveres elektroniske filer, der kan læses af en computer ved hjælp af skærmlæsere, så blinde personer kan anvende oplysningerne. Tilsvarende for litra b, nr. iii, om præsentation af oplysninger på en måde, som brugerne kan opfatte, hvor bilag 2 som et nyt eksempel angiver, at der kan leveres undertekster, når der gives videoanvisninger.

Derudover følger det af litra b, nr. v, at brugsanvisningens indhold skal stilles til rådighed i tekstformater, der kan anvendes til at generere alternative kompenserende formater, som kan præsenteres på forskellige måder og via mere end én sensorisk kanal. I eksemplet fra bilag 2 angives, at oplysningerne kan trykkes i punktskrift for at en blind person kan bruge oplysningerne.

Det følger af litra b, nr. vi, at brugsanvisningen skal ledsages af en alternativ præsentation af ikketekstbaseret indhold. Bilag 2 angiver et løsningsbidrag som et supplerende diagram med tekstbeskrivelse, der indeholder de vigtigste elementer eller beskriver centrale handler.

Det følger af litra b, nr. vii, at brugsanvisningen skal indeholde en beskrivelse af produktets brugergrænseflade (håndtering, styring og feedback, input og output), som tilvejebringes i overensstemmelse med nr. 2, om brugergrænseflade og funktionsdesign, som der redegøres for nedenfor. Beskrivelsen skal for hvert punkt i nr. 2 angive, om produktet har de nævnte funktionaliteter.

Af litra b, nr. viii, følger et tilsvarende krav om en punkt for punkt beskrivelse, idet brugsanvisningen skal indeholde en beskrivelse af produktets brugsegenskaber, der er tilvejebragt ved hjælp af funktioner, som har til formål at opfylde de behov, som personer med handicap har, ligeledes i overensstemmelse med nr. 2.

Endelig følger det af litra b, nr. ix, at brugsanvisningen skal indeholde en beskrivelse af produktets software- og hardwaregrænseflade til kompenserende redskaber. Beskrivelsen skal dermed omfatte en liste over de kompenserende redskaber, der er blevet afprøvet med produktet. I eksemplet fra bilag 2 angives, at grænsefladerne kan være indbyggede stik og software i en pengeautomat, der giver mulighed for at tilslutte høretelefoner, som modtager teksten på skærmen i form af lyd.

Krav vedrørende produktets brugergrænseflade og funktionsdesign

UDKAST

Det følger af bilag 1, afdeling 1, nr. 2, at produktet og dermed også dets brugergrænseflade skal indeholde funktionaliteter, elementer og funktioner, der gør det muligt for personer med handicap at få adgang til, opfatte, betjene, forstå og styre produktet. Herefter følger en række tilgængelighedskrav i nr. 2, litra a-o, hvor litra o indeholder yderligere sektorspecifikke krav for udvalgte produkter.

Det følger af nr. 2, litra a, at et produkt, der formidler kommunikation, herunder interpersonel kommunikation, betjening, information, styring og orientering, skal gøre dette via mere end én sensorisk kanal, bl.a. gennem alternativer til syn, hørelse, tale og taktile elementer. I bilag 2 angives som eksempel, at dette kan gives ved anvisninger i form af tale og tekst eller ved at forsyne et tastatur med taktile tegn, så blinde eller hørehæmmede kan interagere med produktet.

Det følger af nr. 2, litra b, at et produkt, der anvender tale, skal tilbyde alternativer til tale og stemmeinput til kommunikation, betjening, styring og orientering. I bilag 2 angives som eksempel en selvbetjeningsterminal, der ud over stemmeanvisninger f.eks. giver anvisninger i form af tekst eller billeder, så døve personer kan udføre den nødvendige handling.

Det følger af nr. 2, litra c, at et produkt, der anvender visuelle elementer, skal give mulighed for justerbar forstørrelse, lysstyrke og kontrast med henblik på kommunikation, information og betjening og sikre interoperabilitet med programmer og kompenserende redskaber til navigering i grænsefladen. I bilag 2 angives som eksempel at give brugeren mulighed for at forstørre tekst, zoome ind på et bestemt piktogram eller øge kontrasten, så synshæmmede personer kan opfatte oplysningerne.

Det følger af nr. 2, litra d, at et produkt, der anvender farver til at formidle oplysninger, markere en handling, kræve en reaktion eller angive elementer, tilbyder et alternativ til farver. I bilag 2 angives som eksempel, at ud over at give mulighed for at vælge mellem at trykke på en grøn eller rød knap, kan mulighederne skrives på knapperne for at give en farveblind person mulighed for at træffe valget.

Det følger af nr. 2, litra e, at et produkt, der anvender lydsignaler til at formidle oplysninger, markere en handling, kræve en reaktion eller angive elementer, skal tilbyde et alternativ til lydsignaler. I bilag 2 angives som eksempel, at når en computer giver et fejlsignal, kan der vises en tekst eller et

UDKAST

billede, der angiver fejlen, så døve personer kan opfatte, at der er opstået en fejl.

Det følger af nr. 2, litra f, at et produkt, der anvender visuelle elementer, skal give mulighed for justerbare måder, hvorpå billedkvaliteten kan forbedres. I bilag 2 angives som eksempel at give mulighed for ekstra kontrast i forgrunds billeder, så svagtseende personer kan se dem.

Det følger af nr. 2, litra g, at et produkt, der anvender lyd, skal give mulighed for brugerstyring af lydstyrken og hastigheden og forbedrede lydfunktioner, herunder reduktion af forstyrrende lydsignaler fra produkter i nærheden og bedre lyd kvalitet. I bilag 2 angives som eksempel, at brugeren af en telefon gives mulighed for at vælge lydstyrke og mindske interferens med høreapparater, så hørehæmmede personer kan anvende telefonen.

Det følger af nr. 2, litra h, at et produkt, når det kræver manuel betjening og styring, skal give mulighed for sekventiel styring og alternativer til finmotorisk styring for dermed at undgå behovet for samtidige handlinger for at betjene produktet og anvender taktile skelnelige dele. I bilag 2 angives som eksempel, at knapper på berøringsfølsomme skærme kan forstørres, og at der holdes en passende afstand mellem knapperne, så personer med tremor kan trykke på dem.

Det følger af nr. 2, litra i, at et produkt skal undgå betjeningsmåder, der kræver stor rækkevidde og styrk. I bilag 2 angives som eksempel at det sikres, at det ikke kræver for mange kræfter at trykke på en knap, så personer med motoriske handicap kan anvende knapperne til betjening.

Det følger af nr. 2, litra j, at et produkt skal undgå at fremkalde fotosensitive anfald. I bilag 2 angives som eksempel, at undgå flimrende billeder, så personer, der kan blive ramt af anfald, ikke er udsat for risiko.

Det følger af nr. 2, litra k, at et produkt skal beskytter brugerens privatliv, når denne anvender tilgængelighedsfunktionaliteterne. I bilag 2 angives som eksempel, at give mulighed for brug af hovedtelefoner, når en pengeautomat giver stemmeoplysninger.

Det følger af nr. 2, litra l, at et produkt skal tilbyde alternativer til biometrisk identifikation og styring. I bilag 2 angives som eksempel, at brugere har mulighed for at vælge en adgangskode som et alternativ til fingeraftryksgenkendelse, når en telefon låses og oplåses.

Det følger af nr. 2, litra m, at et produkt skal sikre den konsekvente funktionalitet og give en tilstrækkelig og fleksibel tidsperiode til interaktion. I bilag 2 angives som eksempel en sikring af, at softwaren reagerer på en forudsigelig måde, når der udføres en bestemt handling, og at der er nok tid til at angive en adgangskode, så den er let at anvende for personer med intellektuelle funktionsnedsættelser.

Det følger af nr. 2, litra n, at et produkt skal tilbyde software og hardware med grænseflade til kompenserende teknologier. I bilag 2 angives som eksempel et tilbud om en forbindelse med et punktskriftdisplay, der kan opdateres, så blinde personer kan bruge computeren.

Krav vedrørende specifikke produkter

En række sektorspecifikke krav følger af bilag 1, afdeling 1, nr. 2, litra o. Der redegøres for kravene i de følgende afsnit.

Selvbetjeningsterminaler

Det følger af nr. 2, litra o, nr. i, at selvbetjeningsterminaler skal opfylde en række krav. Selvbetjeningsterminaler skal:

- have tekst-til-tale-teknologi,
- give mulighed for at benytte personlige hovedtelefoner,
- varsle brugeren gennem mere end én sensorisk kanal, hvis der kræves reaktion inden for et bestemt tidsrum
- give mulighed for at forlænge det tidsrum, der er til rådighed
- have en passende kontrast og taster og kontakter, der kan lokaliseres ved berøring, såfremt taster og kontakter er tilgængelige
- må ikke være indrettet således, at en tilgængelighedsfunktion skal aktiveres, for at en bruger, der har brug for funktionen, skal tænde for den, og
- når produktet anvender lyd eller akustiske signaler, skal det være kompatibelt med kompenserende redskaber og teknologier, der er til rådighed på EU-plan, herunder høreteknologier såsom høreapparater, teleslynger, cochlearimplantater og kompenserende høretekniske redskaber.

E-læsere

Det følger af nr. 2, litra o, nr. ii, at e-læsere skal have tekst-til-tale-teknologi.

Udstyr, der bruges til at få adgang til elektroniske kommunikationstjenester

UDKAST

Det følger af nr. 2, litra o, nr. iii, at forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til levering af elektroniske kommunikationstjenester, skal opfylde fire krav.

For det første skal produkterne give mulighed for håndtering af tekst i realtid og understøtte hi-fi-lyd, når de har tekstkapacitet foruden talekapacitet. I bilag 2 angives som eksempel at sørge for, at en mobiltelefon kan håndtere tekstkonversation i realtid, så hørehæmmede personer kan udveksle oplysninger på en interaktiv måde.

Derudover skal produkterne sikre effektiv trådløs kobling til høreteknologier og, når de ud over eller i kombination med tekst og tale har videokapacitet, give mulighed for håndtering af totalkonversation, herunder synkroniseret tale, tekst i realtid og video med en billedopløsning, der gør det muligt at kommunikere på tegnsprog.

Endelig skal produkterne undgå interferens med kompenserende redskaber. I bilag 2 angives som eksempel at give mulighed for samtidig brug af video til at vise tegnsprog og tekst for at skrive en meddelelse, så to døve personer kan kommunikere med hinanden eller med en hørende person.

TV-udstyr, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester

Det følger af nr. 2, litra o, nr. iv, at forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester, skal gøre de tilgængelighedskomponenter, som leveres af udbydere af audiovisuelle medietjenester, tilgængelige for personer med handicap, med henblik på brugeradgang, udvælgelse, styring, personalisering og overførsel til kompenserende redskaber. I bilag 2 angives som eksempel en sikring af, at der sendes undertekster via set-top-boksen, så de kan anvendes af døve personer.

Krav vedrørende støttetjenester

Det følger af nr. 3, at eventuelle støttetjenester til et produkt (helpdeske, callcentre, teknisk støtte, relættjenester og uddannelsesstjenester) skal give oplysninger om produktets tilgængelighed og dets kompatibilitet med kompenserende teknologier ved hjælp af tilgængelige kommunikationsmidler. Direktivet fastsætter ikke nogen nærmere kriterier herfor.

Supplerende tilgængelighedskrav

UDKAST

Afdeling 2 i bilag 1 vedrører tilgængelighedskrav til emballagen og brugsanvisningen til alle omfattede produkter, bortset fra selvbetjeningsterminaler, jf. direktivets artikel 2, stk. 1, litra b. Kravene i afdeling 2 supplerer således kravene i afdeling 1.

Det følger af afdeling 2, litra a, at produkters emballage, herunder oplysninger på emballagen om f.eks. åbning, lukning, anvendelse og bortskaffelse og eventuelle oplysninger om produktets tilgængelighedskendetegn, skal gøres tilgængelige og angives på emballagen, hvis det er muligt. I bilag 2 angives som eksempel en angivelse på emballagen til en telefon, hvoraf det fremgår, at telefonen indeholder tilgængelighedsfunktioner for personer med handicap.

Afdeling 2, litra b, vedrører produkters brugsanvisning med oplysninger om installation og vedligeholdelse, oplagring og bortskaffelse, som ikke er anført på selve produktet, men er stillet til rådighed med andre midler såsom et websted. Afdeling 2, litra b, adskiller sig derved fra oplysningskrav til brugsanvisninger i afdeling 1, nr. 1, litra b, idet kravene heri vedrører produkters tilgængelighedsfunktioner, hvordan de aktiveres og deres interoperabilitet med kompenserende løsninger m.v.

Det følger af litra b, at oplysningerne skal være offentligt tilgængelige, når produktet bringes i omsætning. Kravene i litra b, nr. i-vi, svarer indholdsmæssigt fuldt ud til kravene i afdeling 1, nr. 1, litra b, nr. 1-vi. Der henvises derfor til underpunkterne ovenfor ligeledes i lovforslagets § 5 om krav vedrørende levering af oplysninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at selvbetjeningsterminaler alene skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 1 i bilag 1.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 4, stk. 2.

Bestemmelsen undtager selvbetjeningsterminaler fra udgangspunktet i *stk. 1*, hvorved selvbetjeningsterminaler alene skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 1 i bilag 1.

Selvbetjeningsterminaler er omfattet af lovforslaget i det omfang de er beregnet til levering af tjenester, der ligeledes er omfattet af lovforslaget, f.eks. elektroniske billetter og elektroniske billettjenester. En tilsvarende forudsætning gælder for betalingsterminaler. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 25, som definerer betalingsterminaler.

UDKAST

Dermed adskiller alle selvbetjeningsterminalerne sig fra de øvrige produkter omfattet af lovforslaget, idet selvbetjeningsterminalerne som udgangspunkt indkøbes af andre end slutbrugeren selv. På den baggrund finder tilgængelighedskravene i afdeling 2 i bilag 1, ikke anvendelse for selvbetjeningsterminaler, da de som ovenfor nævnt vedrører produkters emballage og produkters brugsanvisning for så vidt angår oplysninger om installation og vedligeholdelse m.v.,

Til § 6

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 6, stk. 1, at tjenester skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 3 og 4 i bilag 1, jf. dog stk. 2 og 3.

Bestemmelsen følger af direktivets artikel 4, stk. 3.

Bestemmelsen fastsætter hvilke konkrete tilgængelighedskrav, som enhver tjeneste skal være i overensstemmelse med, når den leveres, jf. lovforslagets § 4.

Tilgængelighedskravene for tjenester, der fremgår af direktivets bilag I, afdeling III og IV, er inkorporeret i lovforslagets bilag 1. Tilgængelighedskravene i lovforslaget er dermed identiske med tilgængelighedskravene, der følger af tilgængelighedsdirektivet.

Generelle tilgængelighedskrav

Bilag 1, afdeling 3, omhandler de generelle tilgængelighedskrav for alle tjenester. Afdeling 3 er opdelt i litra a-d, hvori der henholdsvis stilles krav til de produkter, der anvendes til levering af tjenester, krav vedrørende oplysninger om tjenesters funktion m.v., krav vedrørende websteder og tjenester til mobile enheder m.v. og krav til støttetjenester til specifikke tjenester.

Det følger af litra a, at produkter, der anvendes i forbindelse med levering af den pågældende tjeneste, skal opfylde tilgængelighedskravene på lige fod med omfattede produkter, dvs. kravene i bilag 1, afdeling 1 og 2, medmindre der er tale om selvbetjeningsterminaler, der alene skal opfylde kravene i afdeling 1.

UDKAST

Det følger desuden af direktivets bilag I, afdeling III, litra b, at der ved leveringen af tjenesten skal gives oplysninger om tjenestens funktion og oplysning om det eller de produkter, der eventuelt anvendes i forbindelse med leveringen. Heri ligger også, at der skal gives oplysninger om tilgængelighedskendetegn og interoperabilitet med kompenserende redskaber og faciliteter, dvs. de hjælpemidler, som personer med handicap kan tage i brug for at forstå og benytte sig af produktet og dermed få leveret tjenesten.

Det følger af litra b, nr. i, at oplysningerne skal stilles til rådighed gennem mere end én sensorisk kanal. I bilag 2 angives som eksempel levering af elektroniske filer, der kan læses af en computer ved hjælp af skærmlæsere, så blinde personer kan anvende oplysningerne.

Det følger af litra b, nr. ii, at oplysningerne skal præsenteres på en forståelig måde. I bilag 2 angives som eksempel anvendelsen af de samme ord konsekvent eller i en klar og logisk struktur, så personer med intellektuelle funktionsnedsættelser bedre kan forstå oplysningerne.

Det følger af litra b, nr. iii, at oplysningerne skal præsenteres en måde, som brugerne kan opfatte. I bilag 2 angives som eksempel undertekster, hvis der er en instruktionsvideo.

Det følger af litra b, nr. iv, at oplysningerne skal stilles til rådighed i tekstformater, der kan anvendes til at generere alternative kompenserende formater, der af brugeren kan præsenteres på forskellige måder og via mere end én sensorisk kanal. I bilag 2 angives som eksempel muligheden for at udskrive en fil i punktskrift, så en blind person kan anvendes den.

Det følger af litra b, nr. v, at oplysningerne skal præsenteres med passende skriftstørrelse og skrifttype, idet der tages hensyn til forventede anvendelsesforhold, med tilstrækkelig kontrast og med indstillelig afstand mellem bogstaver, linjer og afsnit. I bilag 2 angives som eksempel en sikring af, at teksten kan læses af synshæmmede personer.

Det følger af litra b, nr. vi, at ikketekstbaseret indhold skal suppleres med en alternativ præsentation. I bilag 2 angives som eksempel, at diagrammer suppleres med tekstbeskrivelse, der angiver de vigtigste elementer eller beskriver centrale handlinger.

Det følger af litra b, nr. vii, at elektroniske oplysninger, der er nødvendige for levering af tjenesten, skal leveres på ensartet og hensigtsmæssig måde

ved at gøre dem opfattede, anvendelige, forståelige og robuste. I bilag 2 angives som eksempel, at når en tjenesteyder tilbyder en USB-nøgle, der indeholder oplysninger om tjenesten, så skal de pågældende oplysninger være tilgængelige.

Det følger af litra c, at websteder, herunder onlineapplikationer, og tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer, skal være tilgængelige på en ensartet og hensigtsmæssig måde ved at gøre dem opfattede, anvendelige, forståelige og robuste. I bilag 2 angives følgende eksempler: Give en tekstbeskrivelse af billeder, gøre alle funktionaliteter tilgængelige fra et tastatur, give brugerne nok tid til at læse, formidle og styre indhold på en forudsigelig måde og sikre kompatibilitet med kompenserende teknologier, så personer med forskellige handicap kan læse og interagere med et websted.

Det følger endelig af litra d, at eventuelle støttetjenester (helpdeske, callcentre, teknisk støtte, relættjenester og uddannelsestjenester) skal give oplysninger om tjenestens tilgængelighed og dens kompatibilitet med kompenserende teknologier ved hjælp af tilgængelige kommunikationsmidler.

Særlige supplerende tilgængelighedskrav

Supplerende tilgængelighedskrav vedrørende specifikke tjenester følger af direktivets bilag 1, afdeling 4. De særlige supplerende tilgængelighedskrav vil således gælde som supplement til de generelle tilgængelighedskrav, jf. pkt. 3.2.2.2.1.

De særlige supplerende tilgængelighedskrav fastsættes med udgangspunkt i de enkelte tjenester med afsæt i at maksimere brugen af de pågældende tjenester for personer med handicap.

Elektronisk kommunikation

Efter bilag 1, afdeling 4, litra a, skal elektroniske kommunikationstjenester, herunder de alarmkommunikationer, der er nævnt i artikel 109, stk. 2, i direktiv (EU) 2018/1972 (teledirektivet), opfylde tre supplerende tilgængelighedskrav i litra a, nr. i-iii.

Teledirektivets artikel 109, stk. 2, omfatter udbydere af offentligt tilgængelige nummerbaserede interpersonelle kommunikationstjenester, hvor disse tjenester giver slutbrugere mulighed for at foretage opkald til et nummer i en national eller international nummerplan. Ifølge teledirektivet er det således kun udbydere af almindelig taletelefoni, der skal give adgang til 112-opkald. Nummeruafhængige interpersonelle kommunikationstjenester som

defineret i telelovens § 2, nr. 20, jf. oven for afsnit 3.1.1.3., er således ikke omfattet af tilgængelighedsdirektivets krav til alarmkommunikationer.

Det følger af litra a, nr. i, at tjenesten skal levere tekst i realtid foruden talekommunikation. I bilag 2 angives som eksempel, at det sikres, at en hørehæmmet person har mulighed for at skrive og modtage tekst på en interaktiv måde og i realtid.

Det følger af litra a, nr. ii, at tjenesten skal levere totalkommunikation, hvis der leveres video foruden talekommunikation. I bilag 2 angives som eksempel, at døve personer har mulighed for at anvende tegnsprog til at kommunikere indbyrdes.

Det følger af litra a, nr. iii, at alarmkommunikation, hvis der anvendes tale og tekst (herunder tekst i realtid), skal synkroniseres, og hvis der leveres video, skal det synkroniseres som totalkommunikation og sendes af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester til den mest passende alarmcentral. I bilag 2 angives som eksempel at sikre, at en tale- og hørehæmmet person, der vælger at anvende en kombination af tekst, tale og video, er bekendt med, at kommunikationen sendes via nettet til en beredskabstjeneste.

Tjeneste, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester

Efter afdeling 4, litra b, skal tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, opfylde to supplerende tilgængelighedskrav i litra b, nr. i og ii.

Det følger af litra b, nr. i, at tjenesten skal levere elektroniske programguider (EPG'er), som er opfattede, anvendelige, forståelige og robuste og giver oplysninger om muligheden for tilgængelighed. I bilag 2 angives som eksempel at sikre, at en blind person kan vælge programmer på tv.

Det følger af litra b, nr. ii, at tjenesten skal sikre, at audiovisuelle medietjenesters tilgængelighedskomponenter (adgangstjenester), såsom undertekster til døve og hørehæmmede personer, lydbeskrivelse, talende undertekster og tegnsprogstolkning, overføres fuldt ud i en kvalitet, der er tilstrækkelig til at sikre en nøjagtig lyd- og videosynkroniseret visning, og samtidig give brugeren mulighed for at styre visningen og anvendelsen heraf. I bilag 2 angives som eksempel at støtte muligheden for at vælge, personalisere og vise »adgangstjenester« såsom undertekster til døve og hørehæmmede personer, lydbeskrivelse, talende undertekster og tegnsprogstolkning ved at give mulighed for effektiv trådløs kobling til høreteknologier eller ved at

tilvejebringe brugerkontroller, der med samme lethed som på de primære mediekontroller gør det muligt for brugeren at aktivere »adgangstjenesterne« til audiovisuelle medietjenester.

Personbefordring

I tilgængelighedsdirektivet fastsættes det, at der i forbindelse med personbefordring med fly, bus, tog og skib bør sikres tilgængelighed for personer med handicap efter direktivets bestemmelser, jf. direktivets artikel 2, stk. 2, litra c.

Der skelnes i direktivet mellem personbefordring med fly, bus, tog og skib, med undtagelse af transporttjenester i byer og forstæder og regional transporttjenester, og transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester.

Det fastsættes, at der i forbindelse med personbefordring med fly, bus, tog og skib bør sikres tilgængelighed ved bl.a. levering af information om transporttjenester, herunder rejseinformation i realtid, via websteder, tjenester til mobile enheder, interaktive informationsskærme og interaktive selvbetjeningsterminaler, som er påkrævet, for at passagerer med handicap kan rejse. Dette kan bl.a. omfatte tjenesteyderens tjenester, information før og under rejsen og information, når en tjeneste er aflyst, eller dens afgang er forsinket. Andre informationer kunne også være oplysninger om priser og tilbud.

Ligeledes omfatter direktivet websteder, tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer, der udvikles eller stilles til rådighed af personbefordringsvirksomheder inden for tilgængelighedsdirektivets anvendelsesområde eller på deres vegne, elektroniske billettjenester, elektroniske billetter og interaktive selvbetjeningsterminaler.

Personbefordring med fly, bus, tog og skib, bortset fra transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester

De særlige supplerende tilgængelighedskrav for personbefordring med fly, bus, tog og skib fremgår af direktivets bilag I, afdeling IV, litra c.

Ved personbefordring med fly, bus, tog og skib, bortset fra transporttjenester i byer og forstæder og regional transporttjenester, skal tjenesteyder i forbindelse med levering af tjenesten sikre, at der leveres oplysninger om tilgængeligheden af køretøjer, omkringliggende infrastruktur og det byggede miljø, og om der ydes hjælp til personer med handicap.

Derudover skal tjenesteydere sikre levering af oplysninger om intelligente billetsystemer (elektronisk reservation, billetkøb og -reservationer osv.), passagerinformation i realtid (køreplaner, information om trafikforstyrrelser, tilslutningsforbindelser og vidererejse med andre transportmidler osv.) og yderligere serviceoplysninger (f.eks. bemanning på stationer, elevatorer, som er ude af drift, eller tjenester, som midlertidigt ikke er til rådighed).

De supplerende tilgængelighedskrav for personbefordring med fly, bus, tog og skib, omfatter ikke transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester.

Transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester

For transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester, skal der sikres tilgængeligheden af de selvbetjeningsterminaler, der anvendes i forbindelse med leveringen af tjenesten i overensstemmelse med tilgængelighedsdirektivets bilag I, afdeling I.

Forbrugerorienterede banktjenester

Efter bilag 1, afdeling 4, litra e, skal forbrugerorienterede banktjenester opfylde to supplerende tilgængelighedskrav i litra e, nr. i og ii.

Det følger af litra e, nr. i, at banktjenester skal sørge for identifikationsmetoder, elektroniske signaturer, sikkerhed og betalingstjenester, der er opfattede, anvendelige, forståelige og robuste. I bilag 2 angives som eksempel at gøre identifikationsdialogerne på en skærm læselige ved hjælp af skærm-læsere, så blinde personer kan anvende dem.

Det følger af litra e, nr. ii, at banktjenester skal sikre, at oplysningerne er forståelige uden at overskride et kompleksitetsniveau, som overstiger niveau B2 (øvre middel) i Europarådets fælles europæiske referenceramme for sprog.

E-bøger

Efter bilag 1, afdeling 4, litra f, skal e-bøger opfylde seks supplerende tilgængelighedskrav i litra f, nr. i-vi.

Det følger af litra f, nr. i, at en e-bog, når den ud over tekst indeholder lyd, desuden skal levere synkroniseret tekst og lyd. I bilag 2 angives som eksempel at sikre, at en ordblind person kan læse og høre teksten samtidig.

Det følger af litra f, nr. ii, at digitale e-bogsfiler ikke må forhindre kompenserende teknologi i at fungere korrekt. I bilag 2 angives som eksempel at give mulighed for synkroniseret tekst og lyd eller for punktskriftsudskrift, der kan opdateres.

Det følger af litra f, nr. iii, at e-bøger skal sikre adgang til indhold, navigation i filers indhold og layout, herunder dynamisk layout, levering af struktur, fleksibilitet og valgmuligheder i præsentationen af indholdet. I bilag 2 angives som eksempel at sikre, at en blind person har adgang til stikordsregisteret eller kan skifte kapitel.

Det følger af litra f, nr. iv, at e-bøger skal muliggøre alternative gengivelser af indhold og interoperabilitet med en bred vifte af kompenserende teknologier på en sådan måde, at det er opfatteligt, forståeligt, anvendeligt og robust.

Det følger af litra f, nr. v, at e-bøger skal være søgbare ved via metadata at give oplysninger om e-bøgers tilgængelighedsfunktionaliteter. I bilag 2 angives som eksempel at sikre, at oplysninger om deres tilgængelighedsfunktionaliteter er tilgængelige i den elektroniske fil, så personer med handicap kan orienteres herom.

Det følger af litra f, nr. vi, at foranstaltninger i forbindelse med forvaltningen af digitale rettigheder ikke må forhindre tilgængelighedsfunktionaliteter. I bilag 2 angives som eksempel at sikre, at der ikke er blokeringer, f.eks., at tekniske beskyttelsesforanstaltninger, oplysninger om rettighedsforvaltning eller interoperabilitetsproblemer ikke forhindrer, at teksten kan læses højt af kompenserende redskaber, så blinde brugere kan læse bogen.

E-handelstjenester

Efter bilag 1, afdeling 4, litra f, skal e-handelstjenester opfylde tre supplerende tilgængelighedskrav i litra g, nr. i-iii.

Det følger af litra f, nr. i, at e-handelstjenester skal levere oplysninger om tilgængeligheden af de produkter og tjenester, der sælges, når disse oplysninger leveres af den ansvarlige erhvervsdrivende. I bilag 2 angives som eksempel at sikre, at de oplysninger, der er til rådighed om et produkts tilgængelighedsfunktionaliteter, ikke slettes.

Det følger af litra f, nr. ii, at e-handelstjenester skal sikre tilgængeligheden af funktionaliteten til identifikation, sikkerhed og betaling, når den leveres

UDKAST

som en del af tjenesten i stedet for produktet, ved at gøre den opfattelig, anvendelig, forståelig og robust. I bilag 2 angives som eksempel at gøre brugergrænsefladen i forbindelse med betalingstjenester tilgængelig ved brug af tale, så blinde personer kan foretage onlinekøb på egen hånd.

Det følger af litra f, nr. ii, at e-handelstjenester skal sørge for identifikationsmetoder, elektroniske signaturer og betalingstjenester, der er opfattede, anvendelige, forståelige og robuste. I bilag 2 angives som eksempel at gøre identifikationsdialogerne på en skærm læselige ved hjælp af skærmlæsere, så blinde personer kan anvende dem.

Det foreslås i *stk. 2*, at transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester alene skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 4 i bilag 1.

Bestemmelsen følger ligeledes af tilgængelighedsdirektivets artikel 4, stk. 3.

Bestemmelsen undtager transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester fra udgangspunktet i *stk. 1*, hvorved de pågældende transporttjenester alene skal opfylde tilgængelighedskravene i afdeling 4 i bilag 1.

Undtagelsen skyldes, at direktiv 2016/2102, som er implementeret i dansk ret ved lov om webtilgængelighed, allerede forpligter offentlige organer, der leverer transporttjenester, herunder transporttjenester i byer og forstæder og regionale transporttjenester, til at gøre deres websteder tilgængelige.

Der henvises til pkt. 3.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at mikrovirksomheder, der tilbyder tjenester, er undtaget fra at opfylde tilgængelighedskravene i *stk. 1* og *2*.

Bestemmelsen følger af direktivets artikel 4, stk. 5.

Bestemmelsen indebærer, at tjenesteydende mikrovirksomheder ikke er forpligtede til at opfylde tilgængelighedskravene i henhold til *stk. 1*. De omfattede erhvervsdrivende er dermed fritaget for enhver forpligtelse, der vedrører opfyldelsen af de pågældende tilgængelighedskrav.

UDKAST

Der henvises til definitionen af mikrovirksomheder i lovforslagets § 3, nr. 19, og de specielle bemærkninger hertil.

En mikrovirksomhed, der både handler med produkter og leverer tjenester, vil kun være fritaget fra opfyldelsen af tilgængelighedskrav i det omfang, at kravene vedrører tjenester.

Til § 7

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at §§ 4, 5 og 6, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i det omfang, at kriterierne i nr. 1 eller 2 ikke er opfyldt.

Det foreslås i *nr. 1*, at §§ 4, 5 og 6, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i det omfang, at overholdelse af tilgængelighedskravene ikke kræver en væsentlig ændring af et produkt eller en tjeneste, der medfører en grundlæggende ændring af produktets eller tjenestens grundegenskab.

Det foreslås herudover i *nr. 2*, at §§ 4, 5 og 6, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i det omfang, at overholdelse af tilgængelighedskravene ikke medfører en uforholdsmæssig stor byrde for den pågældende erhvervsdrivende.

Bestemmelserne følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 1.

Med bestemmelsen fastsættes to undtagelsesmuligheder til den grundlæggende hovedregel i lovforslagets § 4 om, at produkter og tjenester skal leve op til relevante tilgængelighedskrav før de henholdsvis bringes i omstætning eller leveres, jf. lovforslagets §§ 5 og 6, stk. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse i nr. 1 vedrører de tilfælde, hvor opfyldelsen af tilgængelighedskrav kræver en så væsentlig ændring af et produkt eller en tjeneste, at produktets eller tjenestens grundegenskab ændres.

Bestemmelsen i nr. 2 vedrører de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende vil blive pålagt en uforholdsmæssig stor byrde i forbindelse med den erhvervsdrivendes opfyldelse af relevante tilgængelighedskrav for et specifikt produkt eller en specifik tjeneste.

Bestemmelserne i nr. 1 og 2 skal læses i lyset af direktivets præambelbetragtning nr. 21, hvoraf det følger, at tilgængelighedskrav bør indføres på

UDKAST

den mindst byrdefulde måde for de erhvervsdrivende og medlemsstaterne og præambelbetragtning nr. 64, hvoraf det kan udledes, at tilgængelighedskravene skal være proportionelle.

I relation til nr. 2 følger det derudover af direktivets præambelbetragtning nr. 66, at den erhvervsdrivende bør gøre en tjeneste eller et produkt så tilgængelig som muligt. Tilgængelighedskrav, som den erhvervsdrivende ikke mener vil være en uforholdsmæssig stor byrde, bør derfor gælde fuldt ud.

Virkingen af den samlede bestemmelse i stk. 1 vil være, at erhvervsdrivende kan påberåbe sig hel eller delvis fritagelse fra overholdelse af tilgængelighedskravene. I så fald skal den erhvervsdrivende foretage en vurdering i henhold til lovforslagets § 8.

Der henvises til lovforslagets § 8 og de specielle bemærkninger hertil.

Det foreslås i *stk. 2*, at en erhvervsdrivende, der ikke udelukkende anvender egne midler til at forbedre tilgængeligheden ved et produkt eller en tjeneste, ikke kan påberåbe sig § 7, stk. 1, nr. 2.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 6.

Erhvervsdrivende, der modtager finansiering fra andre offentlige eller private kilder end egne midler til at forbedre tilgængeligheden ved et produkt eller en tjeneste, kan i henhold til stk. 2 ikke påberåbe sig, at overholdelse af tilgængelighedskravene vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde, jf. stk. 1, nr. 2.

De erhvervsdrivende omfattet af stk. 2 vil dog kunne påberåbe sig undtagelsen i § 7, stk. 1, nr. 1, i det omfang efterlevelse af tilgængelighedskravene vil medføre en væsentlig ændring af et produkt eller en tjeneste.

Til § 8

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 8, *stk. 1*, at det påhviler den erhvervsdrivende at foretage vurderingen af, om overholdelsen af tilgængelighedskravene i §§ 4, 5 og 6,

UDKAST

stk. 1 og 2, vil indebære en grundlæggende ændring af produktet eller tjenesten eller vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde ud fra kriterierne i bilag 5.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 2.

Bestemmelsen vedrører den erhvervsdrivende, der har påberåbt sig en undtagelse fra overholdelse af tilgængelighedskrav for et produkt eller en tjeneste i henhold til lovforslagets § 7, jf. §§ 4, 5 og 6, stk. 1 og 2. Den erhvervsdrivende skal i så fald foretage vurderingen af, om de relevante tilgængelighedskrav vil medføre en grundlæggende ændring af produktet eller tjenesten, eller om tilgængelighedskravene vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde for den erhvervsdrivende. For så vidt angår denne uforholdsmæssige store byrde skal kriterierne i lovens bilag 5, der svarer til tilgængelighedsdirektivets bilag VI, anvendes.

Produkter og tjenester kan ikke undtages for overholdelse af relevante tilgængelighedskrav, hvis den erhvervsdrivende eller andre, der handler på vegne af den erhvervsdrivende, ikke foretager den nævnte vurdering. Bestemmelsen forpligter således den erhvervsdrivende til at forholde sig til tilgængelighedskravene og foretage en vurdering af, om overholdelse vil medføre en grundlæggende ændring eller uforholdsmæssig stor byrde, hvis den erhvervsdrivende ønsker at undtage et produkt eller en tjeneste for overholdelse af tilgængelighedskravene.

Det foreslås i *stk. 2*, at den erhvervsdrivende skal dokumentere sin vurdering efter stk. 1, jf. dog § 9.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 3, 1. pkt.

Med bestemmelsen forpligtes enhver erhvervsdrivende, der har foretaget en vurdering efter stk. 1, til at dokumentere vurderingen. Undtaget herfra er dog mikrovirksomheder, der handler med produkter, jf. lovforslagets § 9.

Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 9.

Det foreslås i *stk. 3*, at den erhvervsdrivende skal opbevare dokumentationen mindst 5 år efter den seneste tilgængeliggørelse af et produkt på markedet eller den seneste levering af en tjeneste.

UDKAST

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 3, 2. pkt., og fastsætter et opbevaringskrav på 5 år for den dokumenterede vurdering.

Det foreslås i *stk. 4*, at den erhvervsdrivende efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal forelægge en kopi af dokumentationen til kontrolmyndigheden.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 3, 3. pkt., og forpligter den erhvervsdrivende til at videregive oplysninger om vurderingen til den relevante kontrolmyndighed, hvis kontrolmyndigheden har anmodet herom.

Til § 9

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *§ 9, stk. 1*, at mikrovirksomheder, der handler med produkter, er undtaget fra kravet om at dokumentere vurderingen om undtagelse fra tilgængelighedskrav efter § 8, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 4, 1. pkt.

Bestemmelsen er en fravigelse af dokumentationskravet i lovforslagets § 8, stk. 2, hvorefter erhvervsdrivende skal dokumentere enhver vurdering af, om tilgængelighedskravene vil indebære en grundlæggende ændring af et produkt eller en tjeneste eller vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde for den erhvervsdrivende.

En mikrovirksomhed vil på baggrund af bestemmelsen kunne blive undtaget fra overholdelse af relevante tilgængelighedskrav uden at vurderingen efter lovforslagets § 8, stk. 1, er dokumenteret. Fravigelsen vedrører alene dokumentationskravet, hvorfor vurderingen skal foretages.

Det foreslås i *stk. 2*, at en mikrovirksomhed, der handler med produkter og påberåber sig § 7, efter anmodning fra myndigheden skal give de oplysninger, der er relevante for vurderingen om undtagelse fra tilgængelighedskrav i § 8, stk. 1.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 4, 2. pkt.

Mikrovirksomheder, der handler med produkter, undtages i henhold til stk. 1 fra dokumentationskravet i lovforslagets § 8, stk. 2. Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 vil samme virksomheder imidlertid være forpligtede til at give myndigheden alle oplysninger, der ligger til grund for vurderingen af, om overholdelse af tilgængelighedskravene vil indebære en grundlæggende ændring af et produkt eller en tjeneste eller vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde.

Bestemmelsen medfører dermed en mindre administrativ byrde for de mikrovirksomheder, der handler med produkter, sammenlignet med øvrige virksomheder. Samtidig sikres det, at den relevante kontrolmyndighed kan få de nødvendige oplysninger til brug for kontrollen på området.

Til § 10

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 10, stk. 1, at en tjenesteyder, der påberåber sig § 7, stk. 1, nr. 2, for den enkelte kategori eller type af tjeneste skal forny sin vurdering af, om byrden ved at opfylde tilgængelighedskravene er uforholdsmæssig stor, jf. § 8, stk. 1, i de i nr. 1 eller 2 nævnte tilfælde.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, stk. 5.

Bestemmelsen vedrører de tilfælde, hvor en tjenesteyder har vurderet, at denne vil blive pålagt en uforholdsmæssig stor byrde i forbindelse med opfyldelsen af relevante tilgængelighedskrav for en tjeneste. Tjenesteyderen skal herefter forny sin vurdering i overensstemmelse med bestemmelsens nr. 1 eller 2 eller stk. 2.

Det foreslås i nr. 1, at tjenesteyderen skal forny sin vurdering, når tjenesten ændres.

Det foreslås i nr. 2, at tjenesteyderen skal forny sin vurdering, når kontrolmyndigheden anmoder herom.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 2*, at uanset kravene til fornyet vurdering i *stk. 1*, skal der foretages en ny vurdering mindst hvert 5. år.

De foreslåede bestemmelser følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, *stk. 5*, litra a-c.

Bestemmelserne i nr. 1 og 2 medfører, at tjenesteyderen altid skal forny sin vurdering af en tjeneste efter § 8, *stk. 1*, hvis der sker en ændring af den pågældende tjeneste, eller hvis kontrolmyndigheden anmoder om en ny vurdering.

Det forudsættes med bestemmelsen i nr. 2, at kontrolmyndigheden kan anmode tjenesteyderen om at foretage en ny vurdering i behørigt begrundede tilfælde. Dette gælder f.eks. hvor vurderingen ikke er i overensstemmelse kriterierne for vurderingen, der følger af lovens bilag 5, eller hvor kontrolmyndigheden har mistanke om, at der er afgivet urigtige oplysninger.

Uanset om tjenesteyderen har ændret tjenesten eller er anmodet af en kontrolmyndighed om at forny vurderingen efter lovforslagets § 8, *stk. 1*, vil der som følge af *stk. 2* altid skulle foretages en ny vurdering 5 år efter den seneste vurdering er foretaget.

Bestemmelsen i *stk. 2* sikrer dermed, at vurderingen er opdateret mindst hvert 5 år, således at vurderingen tager højde for den løbende udvikling på tilgængelighedsområdet, herunder om den teknologiske udvikling har medført en mulighed for at forbedre tilgængeligheden på en måde, som ikke medfører en uforholdsmæssig stor byrde for tjenesteudbyderen.

Til § 11

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at en erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller leverer en tjeneste og påberåber sig § 7 for produktet eller tjenesten, skal sende oplysningerne herom til den relevante kontrolmyndighed, jf. dog *stk. 2*.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, *stk. 8*, 1. afsnit.

UDKAST

Bestemmelsen medfører, at alle erhvervsdrivende, der påberåber sig undtagelse fra overholdelsen af tilgængelighedskrav i henhold til lovforslagets § 7, og som efterfølgende har bragt et produkt i omsætning eller leveret en tjeneste, er forpligtede til at oplyse den relevante kontrolmyndighed herom.

Bestemmelsen sikrer, at de relevante kontrolmyndigheder løbende underrettes om produkter og tjenester, der bringes i omsætning og leveres på den danske marked, uden at de lever op til tilgængelighedskravene.

Det foreslås i *stk. 2*, at mikrovirksomheder er undtaget fra kravet i *stk. 1*.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 14, *stk. 8, 2. afsnit*.

En mikrovirksomhed, der har påberåbt sig undtagelse fra overholdelse af tilgængelighedskrav i henhold til lovforslagets § 7, er således ikke forpligtet til at oplyse den relevante kontrolmyndighed om et produkt og en tjeneste, der er bragt i omsætning eller leveret, uden at det pågældende produkt eller den pågældende tjeneste er i overensstemmelse med de relevante tilgængelighedskrav.

Til § 12

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 12, at erhvervsministeren efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af delegerede retsakter, som er vedtaget af Kommissionen i henhold til artikel 14, *stk. 7*, i direktiv 2019/882/EU.

Bestemmelsen vedrører tilgængelighedsdirektivets artikel 14, *stk. 7*, hvorefter Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter, der supplerer direktivets bilag IV og de kriterier, som skal anvendes til vurderingen af, om opfyldelse af tilgængelighedskrav vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde for de erhvervsdrivende.

Det foreslås med bestemmelsen, at erhvervsministeren efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren kan fastsætte de nødvendige regler administrativt. Da det følger af direktivets artikel 14, *stk. 7*, at der alene vil være tale om en præcisering af de relevante

UDKAST

kriterier i direktivets bilag IV, vurderes det at være hensigtsmæssigt med en bemyndigelsesbestemmelse.

Bestemmelsen forudsætter en forhandling mellem erhvervsministeren, klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren. Dette skyldes, at Kommissionens delegerede retsakter omhandler kriterier i bilag 5, som vedrører både produkter og tjenester, hvor de pågældende ministre alle har ressortansvar.

Til § 13

I tilgængelighedsdirektivets artikel 15, stk. 1, fremgår det, at produkter og tjenester, som er i overensstemmelse med harmoniserede standarder eller dele deraf, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende, formodes at være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i dette direktiv, såfremt disse standarder eller dele deraf dækker de pågældende krav.

Det foreslås i § 13, at produkter og tjenester, som er i overensstemmelse med hele eller dele af harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende, anses for at være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, hvis standarderne eller de anvendte dele heraf omfatter de pågældende krav.

Den foreslåede bestemmelse er en formodningsregel. Det betyder i praksis, at når en erhvervsdrivende har fremstillet sit produkt eller designet sin tjeneste i overensstemmelse med de harmoniserede standarder, der er anført i EU-tidende som gældende for tilgængelighedskrav i henhold til det pågældende produkt eller den pågældende tjeneste, så er produktet eller tjenesten ”compliant”, dvs. i overensstemmelse med reglerne for tilgængelighed i dette lovforslag.

Til § 14

I tilgængelighedsdirektivets artikel 15, stk. 3, fremgår det, at Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der fastlægger tekniske specifikationer, der opfylder tilgængelighedskravene i dette direktiv, hvis betingelserne i litra a og b er opfyldt.

UDKAST

Det fremgår herefter af litra a, at det er en betingelse, at der ikke er offentliggjort referencer til harmoniserede standarder i Den Europæiske Unions Tidende i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1025/2012 om europæisk standardisering.

Det fremgår af litra b, at det også er en betingelse, at enten i) Kommissionen har anmodet en eller flere europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde en harmoniseret standard, og standardiseringsproceduren er blevet forsinket unødigt, eller anmodningen er ikke blevet accepteret af nogen europæisk standardiseringsorganisation, eller ii) Kommissionen kan påvise, at en teknisk specifikation overholder kravene i bilag II til forordning (EU) nr. 1025/2012 om europæisk standardisering, bortset fra kravet om, at de tekniske specifikationer bør være udviklet af en nonprofitorganisation.

Det foreslås i § 14, stk. 1, at produkter og tjenester, som er i overensstemmelse med tekniske specifikationer eller dele deraf, der er vedtaget af Kommissionen i gennemførelsesretsakter i henhold til tilgængelighedsdirektivets artikel 15, stk. 3, anses for at være i overensstemmelse med [tilgængelighedskravene i] denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, hvis de tekniske specifikationer eller dele deraf dækker de pågældende krav.

Bestemmelsen er i lighed med dette lovforslags § 13 en formodningsregel. Bestemmelsen indebærer derfor, at når en erhvervsdrivende har fremstillet sit produkt eller designet sin tjeneste i overensstemmelse med tekniske specifikationer eller dele deraf, der er vedtaget af Kommissionen i en relevant gennemførelsesretsakt, så er produktet eller tjenesten ”compliant”, dvs. i overensstemmelse med reglerne for tilgængelighed i dette lovforslag

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af gennemførelsesretsakter, som er vedtaget af Kommissionen i henhold til artikel 15, stk. 3, i tilgængelighedsdirektivet.

Det foreslås med bestemmelsen, at erhvervsministeren efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren bemyndiges til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelse af gennemførelsesretsakter, som Kommissionen måtte vedtage i henhold til artikel 15, stk. 3, i tilgængelighedsdirektivet.

UDKAST

Den administrative fastsættelse af regler forudsætter en forhandling mellem erhvervsministeren, klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren.

Til § 15

Tilgængelighedsdirektivets kapitel III indeholder forpligtelser for de erhvervsdrivende, der handler med produkter. Forpligtelserne er inddelt i henholdsvis forpligtelser for fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Fabrikantens forpligtelser følger af direktivets artikel 7.

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 15, at fabrikanten skal sikre, at produkter er designet og fremstillet i overensstemmelse med kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når produkterne bringes i omsætning.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 1, og fastlægger, at fabrikanten kun må bringe produkter i omsætning, der er designet og fremstillet i overensstemmelse med lovens krav til tilgængelighed.

Fabrikanten er den erhvervsdrivende, der enten selv fremstiller eller får et produkt fremstillet for at sælge det under eget navn eller varemærke. Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 13, vedrørende definitionen af en fabrikant.

Fabrikanten er derfor det først led i forsyningskæden af et produkt, og den nærmeste til at påvirke produktets egenskaber og design. Som fremstiller af produktet er fabrikanten derfor også den nærmeste til at sikre, at et produktet er i overensstemmelse med kravene om tilgængelighed efter denne lov.

Bestemmelsen medfører, at fabrikanten først og fremmest skal sikre sig, at et produkt opfylder tilgængelighedskravene, der følger af dette lovforslags kapitel 2, inden den pågældende bringer produktet i omsætning. Bestemmelsens fokus er derfor på selve produktets konstruktion, og at denne opfylder de konstruktionskrav og lignende, der følger af loven og regler fastsat i medfør af loven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovslagets §§ 4-12, for så vidt angår selve tilgængelighedskravene.

Til § 16

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

I § 16, stk. 1, foreslås hvilke konkrete tiltag, som fabrikanten skal foretage sig, når et produkt bringes i omsætning.

Det foreslås i nr. 1, at fabrikanten skal udarbejde den tekniske dokumentation i overensstemmelse med bilag 3.

Bestemmelsen følger af den første del af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 2.

Bestemmelsen medfører, at fabrikanten skal udarbejde den tekniske dokumentation for et produkt, inden produktet bringes i omsætning. Da fabrikanten er den, der fremstiller eller får produktet fremstillet, er fabrikanten også nærmest til at udarbejde den bagvedliggende dokumentation for produktet.

Minimumskravene for den tekniske dokumentation fremgår af bilag 3. Bilaget følger af tilgængelighedsdirektivets bilag IV.

Det fremgår af bilaget, at den tekniske dokumentation skal gøre det muligt at vurdere, om produktet er i overensstemmelse med de relevante tilgængelighedskrav. Der fremgår endvidere, at i tilfælde, hvor fabrikanten påberåber sig undtagelsen i dette lovforslags § 7, skal den tekniske dokumentation påvise, at de relevante tilgængelighedskrav ville indebære en grundlæggende ændring eller pålægge en uforholdsmæssig stor byrde.

Den tekniske dokumentation skal kun indeholde en beskrivelse af de relevante krav, og en beskrivelse af produktets design, fremstilling og brug i det omfang, det er relevant. Det betyder også, at den tekniske dokumentation mindst bør indeholde en generel beskrivelse af produktet og en oversigt over de harmoniserede standarder og tekniske specifikationer, som er blevet anvendt helt eller delvist, og en beskrivelse af de løsninger, der er anvendt, hvis ikke harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer er anvendt. Ved delvis anvendelse af harmoniserede standarder eller tekniske

UDKAST

specifikationer skal det angives i den tekniske dokumentation, hvilke dele der er anvendt.

Det foreslås i *nr. 2*, at fabrikanten skal få gennemført overensstemmelsesvurderingsproceduren som nævnt i bilag 3, jf. dog § 7.

Bestemmelsen følger af den første del af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 2.

Bestemmelsen medfører, at fabrikanten skal gennemføre eller få gennemført den overensstemmelsesvurderingsprocedure, som fremgår af bilag 3. Da fabrikanten er den, der fremstiller eller får produktet fremstillet, er fabrikanten også nærmest til at udarbejde den pågældende procedure.

Det er i bilaget fastsat, at overensstemmelsesvurderingsproceduren består af en intern produktionskontrol, hvor fabrikanten opfylder bilagets punkt 2, 3 og 4, dvs. krav om teknisk dokumentation, fremstillingsvirksomhed, CE-mærkning og EU-overensstemmelseserklæring.

Krav til den tekniske dokumentation er beskrevet ovenfor til nr. 1, mens krav til CE-mærkning og EU-overensstemmelseserklæring er beskrevet nedenfor til nr. 3.

For at opfylde bilagets krav til fremstillingsvirksomhed, skal fabrikanten sørge for, at fremstillingsprocessen og overvågningen af denne sikrer, at produkterne er i overensstemmelse med den tekniske dokumentation, som fabrikanten har udarbejdet, og lovens tilgængelighedskrav.

Det foreslås i *nr. 3*, at fabrikanten skal udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen og anbringe CE-mærkningen på produktet, når den tekniske dokumentation er udarbejdet, og overensstemmelsesvurderingsproceduren er gennemført.

Bestemmelsen følger af den sidste del af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 2.

Bestemmelsen medfører, at fabrikanten efter opfyldelsen af stk. 1, nr. 1 og 2, skal udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen og anbringe CE-mærket på produktet. Den foreslåede bestemmelse er det sidste tiltag fabrikanten skal foretage sig, inden vedkommende bringer et produkt i omsætning.

UDKAST

Det betyder konkret, at fabrikanten skal anbringe CE-mærkning på hvert enkelt produkt, der opfylder de relevante tilgængelighedskrav i loven. Herudover skal fabrikanten udarbejde en skriftlig EU-overensstemmelseserklæring for hver produktmodel, hvor det fremgår, hvilket produkt erklæringen vedrører.

CE-mærkning og EU-overensstemmelseserklæring er nærmere beskrevet i henholdsvis bemærkningerne til dette lovforslags §§ 41 og 38.

Det foreslås i *stk. 2*, at fabrikanten skal opbevare den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i 5 år efter, at det pågældende produkt er bragt i omsætning.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 3.

Et produkt vil typisk blive gjort tilgængeligt i en vis årrække efter, at det er bragt i omsætning, dvs. efter at det første gang blev gjort tilgængeligt på markedet. Det er derfor vigtigt, at fabrikanten opbevarer den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen i en vis periode efter, at produktet er bragt i omsætning, da det er disse dokumenter, der dokumenterer produktets overensstemmelse med lovens tilgængelighedskrav.

Det er i tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 3, fastsat, at perioden, hvori fabrikanten skal opbevare den pågældende dokumentation, er 5 år fra det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning. Det foreslås, at samme periode fastsættes i denne lov.

Til § 17

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 17, *1. led*, at fabrikanten skal have procedurer til sikring af produktionsseriens fortsatte overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivet artikel 7, stk. 4.

Det er almindeligt, at produkter fremstilles i produktionsserier, dvs. det samme produkt produceres igen og igen ud fra samme ”opskrift”, og det samlede antal produkter kaldes herefter en produktionsserie. Produkterne i en produktionsserie forventes derfor at være ens i design og kendetegn m.v.

Det er også helt almindeligt, at den samme produkttype produceres i flere produktserier, f.eks. når første produktserie er udsolgt, så produceres en ny serie.

Samtidig kan der ske løbende ændringer i regler, krav, harmoniserede standarder m.v., der kan påvirke et produkts overensstemmelse med tilgængelighedskravene, særligt når produktet masseproduceres i produktionsserier, da produktionen typisk vil stå på over et stykke tid. Det er derfor ikke længere sikkert, at den oprindelig ”opskrift” for produktet sikrer produktets overensstemmelse med lovens tilgængelighedskrav. For at imødekomme en sådan problemstilling, er det relevant for fabrikanten at have procedurer, der sikrer produktionsseriens fortsatte overensstemmelse med loven.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at fabrikanten skal indføre sådanne procedurer. Det afgørende for de procedurer, der skal indføres, er, at de sikrer produktionsseriens fortsatte overensstemmelse med loven.

Det foreslås i § 17, 2. led, at der i fornødent omfang skal tages hensyn til ændringer i produktets design eller kendetegn og til ændringer i de harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer.

Det betyder, at de procedurer, som fabrikanten skal have efter 1. led, i fornødent omfang skal tage hensyn til, hvis der foretages ændringer i produktets design eller kendetegn og til ændringer i de harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer.

De typer af foranstaltninger, som fabrikantens procedurer skal foranledige, afhænger af arten af ændringer i produktets design, de harmoniserede standarder eller de tekniske specifikationer, særligt om ændringerne med hensyn til omfanget af de retlige krav, og om ændringerne i det hele taget vedrører det pågældende produkt. Der kan eksempelvis ske ændringer i en harmoniseret standard, der ikke nødvendigvis påvirker det pågældende produkts overensstemmelse. Fabrikanten skal her være opmærksom på, at der er sket en ændring af standarden, hvilket f.eks. kan betyde at en EU-overensstemmelseserklæring skal opdateres med korrekt henvisning til standarden, men det behøver ikke føre til ændringer af produktet i sig selv.

Andre gange kan ændringer betyde, at det er nødvendigt at ændre et produkts konstruktion, hvilket også kan medføre ændringer i den tekniske dokumentation, EU-overensstemmelseserklæring osv.

Der stilles i øvrigt ikke formkrav til de pågældende procedurer.

Til § 18

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 18, stk. 1, at fabrikanten skal sikre, at et produkt, som den pågældende bringer i omsætning, er forsynet med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for angivelse, som produktet kan identificeres ved, jf. dog stk. 3.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 5.

Bestemmelsen medfører, at det er muligt at identificere produkter også efter, at de er bragt i omsætning. Identifikation af produkter er særlig vigtig i de tilfælde, hvor der konstateres uoverensstemmelse med tilgængelighedskravene. Når produktet er forsynet med type-, parti- eller serienummer eller en anden form for identifikationsangivelse, er det væsentligt lettere, at finde frem til de produkter, der er uoverensstemmende – både for fabrikanten, de efterfølgende led i forsynings- og afsætningskæden og forbrugeren. På den måde kan fabrikanten, i tilfælde af uoverensstemmelse, også sikre sig, at det kun er de overensstemmende produkter, denne fjerner fra markedet, mens de overensstemmende produkter fortsat tilgængeliggøres.

Den valgte identifikationsangivelse skal være anbragt på selve produktet, da det giver den største mulighed for senere identifikation af produktet. Som udgangspunkt er det derfor ikke tilstrækkeligt, at identifikationsangivelsen påføres produktets emballage. Dette er hensyn til, at produktet også skal kunne identificeres efter ibrugtagning, hvor emballagen typisk smides ud. Der findes dog undtagelser, som beskrives nærmere i forslag til stk. 3 nedenfor.

Det foreslås i stk. 2, 1. led, at fabrikantens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse skal fremgå af produktet, jf. dog stk. 3.

Bestemmelsen i stk. 2 følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 6.

Bestemmelsen medfører, at det er muligt for enhver at identificere fabrikanten af et produkt og den adresse, hvor den pågældende fabrikant kan kontaktes. Oplysningerne skal som udgangspunkt fremgå af selve produktet, med undtagelse af de tilfælde, der er omhandlet af stk. 3 nedenfor. Dette for

UDKAST

at sikre, at fabrikanten også kan identificeres efter produktets ibrugtagning, hvor emballagen evt. er smidt væk.

Det er afgørende, at fabrikanten af et produkt kan identificeres og kontaktes, hvis f.eks. en forbruger oplever fejl på fabrikantens produkt og derfor ønsker at gøre fabrikanten opmærksom på fejlen, eller kontrolmyndigheden foretager markedsovervågning af det pågældende produkt, og derfor har behov for oplysninger fra fabrikanten.

Det er fabrikantens ansvar, at produktet forsynes med den pågældende mærkning.

Det foreslås i stk. 2, 2. led, at adressen skal angive ét enkelt sted, hvor fabrikanten kan kontaktes.

Det er ikke ualmindeligt, at en fabrikant er lokaliseret på flere adresser, særligt hvis fabrikanten leverer produkter til flere forskellige lande.

Bestemmelsen sikrer, at kun én kontaktadresse fremgår af produktet. Fabrikanten må i den forbindelse selv tage stilling til, hvilken af vedkommendes adresser, som denne ønsker at angive som kontaktadresse.

Det foreslås i stk. 2, 3. led, at kontaktoplysningerne skal angives på et for slutbrugerne og kontrolmyndighederne let forståeligt sprog.

Det er vigtigt, at det er muligt for såvel slutbrugere og markedsovervågningsmyndighederne, at kunne finde frem til fabrikanten, og dennes kontraktadresse, af et produkt. Derfor skal oplysningerne fremgå på et for disse let forståeligt sprog.

Let forståeligt sprog omfatter i relation til denne bestemmelse dansk, engelsk, [tysk, svensk, norsk, nordisk kombination].

Det foreslås i stk. 3, at er opfyldelse af stk. 1 eller 2 ikke mulig på grund af produktets størrelse eller karakter, skal de krævede oplysninger fremgå af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet.

Bestemmelsen er en undtagelse til udgangspunktet om, at oplysningerne i stk. 1 og 2, skal fremgå af selve produktet. Bestemmelsen finder kun anvendelse i de tilfælde, hvor det ikke er muligt at anbringe oplysningerne på selve produktet.

Undtagelsen vil oftest finde anvendelse i de tilfælde, hvor produktet er for lille til, at oplysningerne kan anbringes på selve produktet, eller i tilfælde hvor produktets materiale gør det umuligt at anbringe oplysningerne på det.

Det er en konkret vurdering af det enkelte produkt, der afgør, hvorvidt oplysningerne kan undtages fra at skulle påføres selve produktet.

Til § 19

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 19, 1. led, at fabrikanten skal sikre, at et produkt ledsages af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation på dansk.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 7, hvor det fremgår, at oplysningerne skal være på et for forbrugerne og andre slutbrugere letforståeligt sprog fastsat af den pågældende medlemsstat.

Brugsanvisning og sikkerhedsinformationer skal omfatte alle nødvendige oplysninger til sikker anvendelse af produktet, så brugeren kan samle, montere, betjene, opbevare, vedligeholde og bortskaffe produktet forsvarligt. Anvisninger til samling og montering bør omfatte lagerdele og krav til særlige færdigheder eller værktøjer. Betjeningsvejledninger bør omfatte oplysninger om anvendelsesbegrænsninger, vedligeholdelse og renholdelse eller reparation.

Det er fabrikantens ansvar at afgøre, hvilke oplysninger der bør medtages i brugsanvisninger og sikkerhedsinformationer for et bestemt produkt. Det er vigtigt, at fabrikanten overvejer forhold, der ligger ud over det, som fabrikanten selv betragter som tilsigtet brug af et produkt, dvs. at fabrikanten bør sætte sig i produktets gennemsnitlige brugers sted og forestille sig, hvordan vedkommende med rimelighed kan forventes at anvende produktet. F.eks. kan en e-læser være bestemt til ikke at skulle anvendes i direkte sollys, men det må kunne forventes, at e-læseren også anvendes i direkte sollys. Disse forhold skal medtages ved udarbejdelsen af brugsanvisning og sikkerhedsinformation, så der tages højde herfor.

Bestemmelsen fastlægger endvidere, at brugsanvisning og sikkerhedsinformation skal være på dansk.

UDKAST

Det er vigtigt, at den gennemsnitlige bruger af produkterne har let adgang til at forstå brugsanvisningen og sikkerhedsinformationerne til et produkt. Når oplysningerne foreligger på dansk, sikres det, at flest mulige personer i Danmark har mulighed for at anvende produkterne.

Det foreslås i 2. led, at brugsanvisning, sikkerhedsinformation og eventuel mærkning skal være klar og forståelig.

Det er vigtigt for brugerne af et produkt, at de informationer, der er nødvendige for sikker brug af produktet, er forståelige for brugeren. Derfor skal fabrikanten sikre sig, at oplysningerne er klare og forståelige for brugeren ud fra en gennemsnitsbetragtning.

Til § 20

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 20, stk. 1, at hvis fabrikanten ved eller burde vide, at et produkt, den pågældende har bragt i omsætning, ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal den pågældende straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe det i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 8, 1. led.

Bestemmelsen medfører, at fabrikanten af egen drift skal rette op på de uoverensstemmelser, det pågældendes produkt evt. har, i forhold til tilgængelighedskravene efter dette lovforslag, hvis fabrikanten opdager eller burde opdage uoverensstemmelserne. Bestemmelsen vedrører alene de produkter, som fabrikanten allerede har bragt i omsætning.

Det er op til fabrikanten selv at vurdere, hvilke foranstaltninger der er nødvendige at foretage for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene. Det afgørende er dog, at fabrikanten træffer foranstaltningerne straks. Hvis det ikke er muligt, at træffe foranstaltninger, der sikrer et produkts overensstemmelse med kravene, må fabrikanten nødvendigvis trække produktet tilbage fra markedet. Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 3, nr. 23 vedrørende definitionen af tilbagetrækning.

Ordlyden af bestemmelsen medfører, at en fabrikant ikke kan holde sig bevisst uvidende om et produkts uoverensstemmelse. Forpligtelsen til at træffe

foranstaltninger finder således også anvendelse, når fabrikanten burde vide, at produktet ikke opfylder kravene. Det er en konkret vurdering, hvornår en fabrikant burde vide, at vedkommende produkt ikke opfylder kravene i loven. Et eksempel kan være, hvis fabrikanten ikke har udarbejdet den tekniske dokumentation, som vedkommende er forpligtet til, og derfor burde vide, at produktet dermed ikke opfylder kravene. Det kan også være, hvor fabrikanten modtager en henvendelse fra en erhvervsdrivende om, at et produkt ikke lever op til tilgængelighedskravene, men fabrikanten vælger ikke læse henvendelsen og dermed holder sig bevidst uvidende om, hvilke krav produktet ikke opfylder.

Det foreslås i *stk. 2*, at fabrikanten straks skal orientere den relevante markedsovervågningsmyndighed og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågældende har gjort produktet tilgængeligt, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 8, 2. led.

Bestemmelsen gør sig gældende i de tilfælde, hvor fabrikanten har konstateret, at et produkt, som den pågældende har bragt i omsætning, ikke opfylder tilgængelighedskravene, og derefter har foretaget korrigerende foranstaltninger som følge af forpligtelsen i den forslåede *stk. 1* oven for.

Da produkterne i disse tilfælde allerede har været bragt på markedet, er det relevant, at kontrolmyndigheden orienteres om den manglende overensstemmelse ved produktet, og hvilke foranstaltninger den erhvervsdrivende har truffet for at sikre produktets overensstemmelse. Dette er særligt relevant, da kontrolmyndigheden kan blive kontaktet af brugere af de allerede solgte produkter, fordi produktet ikke er overensstemmende. Kontrolmyndigheden er i disse tilfælde klar over, hvorfor produktet er uoverensstemmende og kan guide brugeren til at tage kontakt til fabrikanten for at få bragt produktet i overensstemmelse. Samme hensyn ligger bag, at fabrikanten skal orientere de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågældende har gjort produktet tilgængeligt.

Det foreslås i *stk. 3*, at fabrikanten skal føre et register over de produkter, som den pågældende har bragt på markedet, der ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, jf. *stk. 1*, og over de relaterede klager.

UDKAST

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 8, sidste led.

Med bestemmelsen fastsættes ikke nogen formkrav til registeret. Det påhviler således den erhvervsdrivende at foretage en registrering af oplysninger, der gør det muligt for fabrikanten at identificere uoverensstemmende, markedsførte produkter og klager i relation hertil.

Det foreslås i *stk. 4*, at fabrikanten efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed skal samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af de gældende tilgængelighedskrav.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 9, 2. pkt.

Bestemmelsen indebærer, at fabrikanten er forpligtet til at samarbejde med kontrolmyndighederne, når der træffes foranstaltninger for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov. Som det følger af direktivets artikel 7, stk. 9, 2. pkt., vil dette navnlig ske ved at bringe produktet i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav.

Til § 21

Tilgængelighedsdirektivets kapitel III indeholder forpligtelser for de erhvervsdrivende, der handler med produkter. Forpligtelserne er inddelt i henholdsvis forpligtelser for fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Den bemyndigede repræsentants forpligtelser følger af direktivets artikel 8.

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i *§ 21, stk. 1*, at fabrikanten ved skriftlig fuldmagt kan udpege en bemyndiget repræsentant.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 8, stk. 1, 1. led.

Bestemmelsen medfører, at fabrikanten kan udpege en bemyndiget repræsentant til at varetage specifikke opgaver på vegne af fabrikanten. Udpegelsen skal ske ved en skriftlig fuldmagt, der udtrykkeligt beskriver indholdet

af den bemyndigede repræsentants opgaver, herunder begrænsningerne i opgave varetagelsen.

Uanset om fabrikanten er etableret i EU eller ej, kan vedkommende udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant skal dog være etableret i EU, for at denne kan handle på fabrikantens vegne.

Fabrikanten har ikke pligt til at lade sig repræsentere ved en bemyndiget repræsentant, heller ikke selvom fabrikanten er etableret uden for EU. Det vil dog oftest være fabrikanten, etableret uden for EU, der bemyndiger en repræsentant, da repræsentanten dermed typisk varetager korrespondance med de europæiske markedsovervågningsmyndigheder.

Det foreslås i *stk. 2*, at forpligtelserne i henhold til § 15 og udarbejdelse af teknisk dokumentation, jf. § 16, stk. 1, nr. 1, ikke kan være omfattet af den bemyndigede repræsentants fuldmagt.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 8, stk. 1, 2. led.

Bestemmelsen medfører, at de opgaver, som fabrikanten kan uddelegere til den bemyndigede repræsentant, alene er af administrativ karakter.

Forpligtelserne til at sikre, at produkter er fremstillet i overensstemmelse med tilgængelighedskravene, og udformningen af den tekniske dokumentation, er forpligtelser, som kun fabrikanten kan have. Dette, da det er forpligtelser, der er så tæt forbundet med fremstillingen af produkterne, herunder vurderingen af produkternes egenskaber m.v., som fabrikanten er nærmest til at varetage. Forpligtelserne kan derfor ikke være omfattet af den bemyndigede repræsentants opgavevaretagelse på vegne af fabrikanten. Det betyder også, at den bemyndigede repræsentant ikke på eget initiativ må ændre et produkt for at bringe det i overensstemmelse med tilgængelighedskravene.

Den bemyndigede repræsentants fuldmagt kan, bortset fra ovenstående, omfatte de øvrige af fabrikantens forpligtelser efter dette lovforslag, f.eks. opbevaring af den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæring, jf. § 16, stk. 2, orientering af relevante myndigheder, jf. § 20, stk. 2, og føring af register, jf. § 20, stk. 3. Det er op til fabrikanten og den bemyndigede repræsentant at aftale indholdet af fuldmagten.

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 22, *stk. 1*, at en bemyndiget repræsentant skal udføre de opgaver, der er fastsat i den fuldmagt, den pågældende har modtaget fra fabrikanten.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 8, *stk. 2, 1. led*.

Den fuldmagt, som en bemyndiget repræsentant aftaler med og modtager fra en fabrikant, er den pågældende forpligtet til at følge. Den bemyndigede repræsentant skal derfor varetage de opgaver, som er omfattet af fuldmagten. Det betyder, at hvis f.eks. kontrolmyndigheden henvender sig til en bemyndiget repræsentant med ønske om udlevering af dokumenter for et produkt, som repræsentanten opbevarer som følge af fuldmagten med fabrikanten af produktet, da er repræsentanten forpligtet til at udlevere dokumenterne til myndigheden.

Opfylder den bemyndigede repræsentant ikke sine forpligtelser i henhold til fuldmagten, kan vedkommende ifalde strafansvar. Der henvises til bemærkningerne til § 56.

Det foreslås i *stk. 2*, at fuldmagten skal som minimum omfatte de opgaver, som følger af nr. 1-3.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 8, *stk. 2*.

Bestemmelsen fastlægger det minimum af opgaver, som en bemyndiget repræsentant skal varetage, hvis en fabrikant vælger at udpege en sådan. Ud over opgaverne, der fremgår nedenfor af de foreslåede nr. 1-3, kan fabrikanten og den bemyndigede repræsentant selv aftale indholdet af fuldmagten, herunder hvilke opgaver den bemyndigede repræsentant i øvrigt skal varetage på fabrikantens vegne, dog med undtagelse af begrænsningerne i dette lovforslags § 21, *stk. 2*.

Det foreslås i *nr. 1*, at fuldmagten skal omfatte opgaven med at opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation, så den i 5 år efter, at et produkt er bragt i omsætning, står til rådighed for den relevante markedsovervågningsmyndighed.

EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er de mest essentielle dokumenter til vurderingen af et produkts overensstemmelse med kravene i loven, da de er genstand for fabrikantens erklæring for overensstemmelse. Det er derfor særligt vigtigt, at disse dokumenter er tilgængelige for markedsovervågningsmyndigheden, såfremt der anmodes om det. Hvis en fabrikant udpeger en bemyndiget repræsentant til at handle på sine vegne, skal bemyndigelsen derfor indeholde forpligtelsen til at opbevare EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation i den samme periode, som gælder for fabrikanten efter lovforslagets § 16, stk. 2.

Det foreslås i *nr. 2*, at fuldmagten skal omfatte opgaven med at give al information og dokumentation, der er nødvendig for at vurdere et produkts overensstemmelse med lovgivningen, på grundlag af en begrundet anmodning fra markedsovervågningsmyndigheden eller en anden kompetent national myndighed.

Det er ikke altid, at EU-overensstemmelseserklæringen og den tekniske dokumentation er tilstrækkelig til at konstatere overensstemmelse med kravene efter loven. Eksempelvis skal produktet være ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation på dansk, jf. lovforslagets § 19. Særligt brugsanvisningen kan indeholde oplysninger, der er afgørende for at vurdere, hvorvidt et produkt opfylder tilgængelighedskravene efter loven.

Under samme hensyn som nævnt til den foreslåede *nr. 1* oven for, er det derfor vigtigt, at fuldmagten til den bemyndigede repræsentant også indeholder forpligtelsen til at give al dokumentation, der er nødvendig for at konstatere et produkts overensstemmelse med kravene efter loven, når der anmodes herom.

Det foreslås i *nr. 3*, at fuldmagten skal omfatte opgaven med at samarbejde med den relevante kontrolmyndighed eller en anden kompetent myndighed, når disse anmoder herom, om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe manglende overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav for de produkter, der er omfattet af fuldmagten.

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 20, stk. 4, for så vidt angår fabrikantens ansvar, idet fabrikanten herefter forpligtes til at samarbejde med enhver relevant markedsovervågningsmyndighed om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af de gældende tilgængelighedskrav.

UDKAST

Med bestemmelsen i nr. 3 vil en tilsvarende pligt gælde for den bemyndigede repræsentant, der således indtræder i fabrikantens pligt til at samarbejde med relevante markedsovervågningsmyndigheder.

Til § 23

Tilgængelighedsdirektivets kapitel III indeholder forpligtelser for de erhvervsdrivende, der handler med produkter. Forpligtelserne er inddelt i henholdsvis forpligtelser for fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Importørens forpligtelser følger af direktivets artikel 9.

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 23, at importøren kun må bringe produkter i omsætning, der opfylder kravene i denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 1, og fastlægger, at importøren alene må bringe produkter i omsætning, der opfylder kravene, der er fastlagt i loven.

Importøren er den, der bringer et produkt med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet, dvs. at importøren kommer ind i billedet, når fabrikanten af et produkt, der bringes i omsætning på EU-markedet, er etableret uden for EU.

Importøren bliver derfor det først led i forsyningskæden, som er etableret i EU. Som første led i EU, er importøren den nærmeste inden for EU, til at sikre sig, at et produkt opfylder kravene om tilgængelighed efter denne lov, særligt da importøren bliver den, der bringer produktet i omsætning.

Bestemmelsen medfører, at importøren først og fremmest skal sikre sig, at produktet opfylder tilgængelighedskravene, der følger af dette lovforslags kapitel 2, inden den pågældende bringer produktet i omsætning. De mere konkrete krav, som importøren skal sikre sig er opfyldt, inden produktet bringes på markedet, følger af dette lovforslags §§ 24-26. Der henvises til bemærkningerne til disse bestemmelser.

Til § 24

UDKAST

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 24, stk. 1, hvad importøren konkret skal sikre sig inden den pågældende bringer et produkt i omsætning.

Det foreslås i nr. 1, at importøren skal sikre sig, at fabrikanten har udarbejdet den tekniske dokumentation, jf. § 16, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 2.

Bestemmelsen medfører, at importøren skal sikre sig hos fabrikanten, at denne har udarbejdet den nødvendige tekniske dokumentation. Den tekniske dokumentation er fabrikantens dokumentation for, at produktet er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16, stk. 1, nr. 1.

Forpligtelsen medfører ikke i sig selv, at importøren skal være i besiddelse af den tekniske dokumentation. Importøren kan også sikre sig, at fabrikanten har udarbejdet en tekniske dokumentation på andre måder, f.eks. kan importøren have gennemlæst den tekniske dokumentation hos fabrikanten inden køb af produktet. Det vil dog ikke være tilstrækkeligt, at importøren alene har en tilkendegivelse fra fabrikanten på, at dokumentationen er udarbejdet. Importøren skal selv have konstateret, at dokumentationen er udarbejdet. Besiddelse af den tekniske dokumentation vil dog være den nemmeste måde, hvorpå importøren kan bevise, at vedkommende har sikret sig, at fabrikanten har udarbejdet den pågældende dokumentation. Desuden er importøren også forpligtet til at sikre sig, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for markedsovervågningsmyndigheden. Der henvises til bemærkningerne nedenfor til den foreslåede stk. 3.

Det foreslås i nr. 2, at importøren skal sikre sig, at fabrikanten har opfyldt mærkningskravene, jf. § 18.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 2.

Bestemmelsen medfører, at importøren, inden denne bringer et produkt på markedet, er forpligtet til at sikre sig, at fabrikanten har forsynet produktet, emballagen eller et ledsagende dokument med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for identitetsangivelse, sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke samt kontaktadresse.

UDKAST

Forpligtelsen medfører som udgangspunkt ikke, at importøren skal vurdere, hvorvidt den pågældende mærkning er korrekt placeret, dvs. vurderingen af, om mærkningen burde være påført produktet frem for emballagen eller et ledsagende dokument. Importøren skal altså som udgangspunkt blot sikre sig, at mærkningen er tilstede.

Da importøren imidlertid også har en forpligtelse til at lave en lignende vurdering, jf. dette lovforslags § 25, må det dog lægges til grund, at hvis importøren selv vurderer, at dennes mærkning kan påføres produktet, så vil importørens forpligtelse også være at sikre sig, at fabrikantens mærkning efter lovforslagets § 18 er påført selve produktet. Den samme betragtning gør sig gældende for så vidt angår, at mærkningen skal angives på et let forståeligt sprog.

Det foreslås i *nr. 3*, at importøren skal sikre sig, at produktet er ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation på dansk.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 5.

Det er afgørende, at brugerne ved at læse brugsanvisningen og sikkerhedsinformationen får de nødvendige oplysninger til sikker og korrekt anvendelse af produktet. For at sikre, at flest mulige personer i Danmark har mulighed for at læse brugsanvisningen og sikkerhedsinformationen og dermed forstå, hvordan produktet skal anvendes, skal oplysningerne være på dansk.

Importørens forpligtelse ligger i først og fremmest at sikre, at produktet er ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation, og at disse oplysninger er på dansk. Det er som udgangspunkt ikke et krav, at oplysningerne fremgår af selve produktet, men blot at oplysninger ledsager produkter f.eks. kan oplysningerne fremgå af emballagen eller et dokument, der ledsager produktet.

Det foreslås i *stk. 2*, hvad importøren i øvrigt skal sikre sig vedrørende produkter, bortset fra produkter, der helt er fritaget fra at overholde tilgængelighedskravene, jf. § 7, stk. 1.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 2.

For de produkter, der ikke er fuldstændig undtaget fra lovens tilgængelighedskrav, er der yderligere krav om, at der er gennemført en overensstem-

UDKAST

melsesvurderingsprocedure og udarbejdet en EU-overensstemmelseserklæring for produktet, og at produktet er forsynet med CE-mærke. Det gælder altså også for de produkter, der kun delvist er undtaget fra kravene. Det foreslås derfor, at importøren, der bringer sådanne produkter på markedet, skal sikre sig yderligere.

Det foreslås i *nr. 1*, at importøren skal sikre sig, at fabrikanten har gennemført overensstemmelsesvurderingsproceduren, jf. § 16, stk. 1, nr. 2.

Bestemmelsen er tæt forbundet med den foreslåede bestemmelse oven for i stk. 1, nr. 1, hvor importøren skal sikre sig, at fabrikanten har udarbejdet den tekniske dokumentation. Udarbejdelsen af den tekniske dokumentation er bl.a. et led i overensstemmelsesvurderingsproceduren. Proceduren skal sikre, at produktet overholder de gældende tilgængelighedskrav.

Det er de samme hensyn, der skal tages i betragtning ved importørens forpligtelse i begge de foreslåede bestemmelser. Der henvises til bemærkningerne oven for til den foreslåede stk. 1, nr. 1.

Det foreslås i *nr. 2*, at importøren skal sikre sig, at produktet er forsynet med CE-mærkning og ledsaget af EU-overensstemmelseserklæringen.

Bestemmelsen medfører først og fremmest, at importøren har pligt til at undersøge om produktet er forsynet med CE-mærkning. Er produktet ikke forsynet med den krævede CE-mærkning, må importøren ikke bringe produktet i omsætning.

Bestemmelsen forpligter endvidere importøren til at sikre, at produktet er ledsaget af EU-overensstemmelseserklæringen, som er det dokument, hvor fabrikanten har underskrevet og erklæret, at produktet er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Det betyder konkret, at importøren skal være i besiddelse af den pågældende erklæring, inden vedkommende bringer produktet i omsætning.

Det foreslås i *stk. 3*, at importøren skal opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen i 5 år, efter at det pågældende produkt er bragt i omsætning, og sikre, at denne og den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for markedsovervågningsmyndighederne, når de anmoder herom.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivet artikel 9, stk. 7.

UDKAST

Et produkt vil typisk blive gjort tilgængeligt i en vis årrække efter, at det er bragt i omsætning, dvs. efter at det første gang blev gjort tilgængeligt på markedet. Det er derfor vigtigt, at den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen kan stilles til rådighed i en vis periode efter, at produktet er bragt i omsætning, da det er disse dokumenter, der dokumenterer produktets overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav.

Som det følger af den foreslåede stk. 2, nr. 2, oven for, så skal importøren være i besiddelse af EU-overensstemmelseserklæringen for de produkter, som den pågældende bringer i omsætning. Da importøren er første led i forsyningskæden, som er etableret i EU, og dermed den, der har bragt et produkt i omsætning på EU-markedet, bør importøren have samme forpligtelse som fabrikanten til at opbevare EU-overensstemmelseserklæringen i 5 år fra det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning.

Omvendt er det ikke et krav, at importøren skal være i besiddelse af den tekniske dokumentation. Hvor EU-overensstemmelseserklæringen er den såkaldt ”foranliggende” dokumentation for overensstemmelse, dvs. den erklæring, der giver de senere led i forsyningskæden mulighed for at konstatere, at produktet er overensstemmende, så er den tekniske dokumentation den bagvedliggende dokumentation for, at et produkt opfylder de gældende tilgængelighedskrav. Den tekniske dokumentation skal ikke følge produktet, men den er fabrikantens endelige dokumentation for et produkts overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav.

Selvom importøren ikke er forpligtet til at være i besiddelse af den tekniske dokumentation, foreslås det alligevel, at importøren skal sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for markedsovervågningsmyndigheden, når denne anmoder herom. Dette, fordi importøren som nævnt er første led i forsyningskæden, som er etableret i EU.

Det betyder konkret, at importøren skal lave de nødvendig tiltag for, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed, uanset om importøren er i besiddelse af dokumentationen eller ej. Importøren kan selvfølgelig opfylde forpligtelsen ved selv at være i besiddelse af den tekniske dokumentation, og herefter stille den til rådighed for markedsovervågningsmyndigheden, når denne anmoder om det. Importøren kan dog også opfylde forpligtelsen på andre måder, f.eks. ved at have en underskrevet aftale med fabrikanten om, at denne er forpligtet til at fremlægge den tekniske dokumentation efter anmodning fra markedsovervågningsmyndigheden.

Til § 25

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 25, *stk. 1, 1. led*, at importørens navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og postadresse, hvor den pågældende kan kontaktes, skal fremgå af produktet, jf. dog *stk. 2*.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivet artikel 9, *stk. 4*.

Bestemmelsen medfører, at det er muligt for enhver at identificere importøren af et produkt og den adresse, hvor den pågældende importør kan kontaktes. Oplysningerne skal som udgangspunkt fremgå af selve produktet, med undtagelse af de tilfælde, der er omhandlet af *stk. 2* nedenfor. Dette for at sikre, at importøren også kan identificeres efter produktets ibrugtagning, hvor emballagen evt. er smidt væk.

I det tilfælde, hvor en importør er en del af forsyningskæden for et produkt, er der tale om, at produktet har oprindelse i et tredjeland uden for EU, dvs. at fabrikanten også har hjemsted uden for EU. Det er derfor afgørende i disse tilfælde, at også importøren af et produkt kan identificeres og kontaktes, hvis f.eks. en forbruger oplever fejl på produktet og derfor ønsker at gøre opmærksom på fejlen, eller kontrolmyndigheden foretager markedsovervågning af det pågældende produkt, og derfor har behov for oplysninger fra importøren. Det skal være muligt for forbrugeren og markedsovervågningsmyndigheden at identificere og kontakte den, der har bragt produktet i omsætning på EU-markedet.

Det er importørens ansvar, at produktet forsynes med den pågældende mærkning.

Det foreslås i *stk. 1, 2. led*, at kontaktoplysningerne skal angives på et for slutbrugerne og kontrolmyndighederne let forståeligt sprog.

Det er vigtigt, at det er muligt for såvel slutbrugere og markedsovervågningsmyndighederne, at kunne finde frem til importøren, og dennes kontraktadresse, af et produkt. Derfor skal oplysningerne fremgå på et for disse let forståeligt sprog.

Let forståeligt sprog omfatter i relation til denne bestemmelse dansk, engelsk, [tysk, svensk, norsk, nordisk kombination].

UDKAST

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis opfyldelse af *stk. 1* ikke er mulig på grund af produktets størrelse eller karakter, skal de krævede oplysninger fremgå af emballagen eller af et dokument, der ledsager produktet.

Bestemmelsen er en undtagelse til udgangspunktet om, at oplysningerne i *stk. 1*, skal fremgå af selve produktet. Bestemmelsen finder kun anvendelse i de tilfælde, hvor det ikke er muligt at anbringe oplysningerne på selve produktet.

Undtagelsen vil oftest finde anvendelse i de tilfælde, hvor produktet er for lille til, at oplysningerne kan anbringes på selve produktet, eller i tilfælde hvor produktets materiale gør det umuligt at anbringe oplysningerne på det.

Det er en konkret vurdering af det enkelte produkt, der afgør, hvorvidt oplysningerne kan undtages fra at skulle påføres selve produktet.

Til § 26

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 26, at importøren skal sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for de produkter, som den pågældende har ansvaret for, ikke bringer produkternes overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf i fare.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, *stk. 6*.

Betingelserne for transport og oplagring (distributionsbetingelserne) kan have betydning for den fortsatte overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Et produkt kan f.eks. blive beskadiget ved forkert transport eller opbevaring, hvilket kan betyde, at produktet ikke længere er i overensstemmelse med kravene. Den, der er ansvarlig for distributionsbetingelserne, skal derfor sikre sig, at produktets overensstemmelse beskyttes ved transport og oplagring.

Formålet med at pålægge importøren denne forpligtelse er at sikre, at produktet opfylder de væsentlige tilgængelighedskrav på det tidspunkt, hvor produktet bringes i omsætning på EU-markedet.

UDKAST

Det er op til importøren selv at vurdere, hvilke tiltag der skal foretages for at sikre, at produkterne transporteres og oplagres på en måde, der sikrer produktets fortsatte overensstemmelse.

Til § 27

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 27, stk. 1, 1. led, at hvis importøren ved eller burde vide, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, må det ikke bringes i omsætning, før det er blevet bragt i overensstemmelse med kravene.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 3.

Med bestemmelsen forpligtes importøren til at reagere i de tilfælde, hvor denne ved eller bør vide, at et produkt på en hvilken som helst måde ikke er i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Som det er tilfældet med bestemmelsen i lovforslagets § 20, stk. 1, medfører ordlyden af bestemmelsen, at en importør ikke kan holde sig bevidst uvidende om et produkts uoverensstemmelse. Forpligtelsen til at træffe foranstaltninger finder således også anvendelse, når importøren bør vide, at produktet ikke opfylder kravene.

Om en importør har viden eller burde viden om et produkts manglende overensstemmelse vil afhænge af en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Medfører vurderingen, at der er tale om viden eller burde viden, kan produktet først lovligt bringes i omsætning, når det er blevet bragt i overensstemmelse med tilgængelighedskravene.

Bestemmelsen fastsættes med henblik på at undgå, at uoverensstemmende varer bringes i omsætning. Denne forpligtelse gælder tilsvarende for importører af en lang række af produkter, som er omfattet af anden harmoniserende EU-regulering. Det er således et af de reguleringsmæssige tiltag i den nye metode, at importøren pålægges en pligt til ikke at bringe produkter i omsætning, hvis importøren ved eller bør vide, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, før uoverensstemmelsen er bragt i orden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger om den nye metode.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at opfylder produktet ikke kravene, skal importøren underrette fabrikanten og den relevante kontrolmyndighed herom.

Bestemmelsen medfører en underretningspligt for importøren i forlængelse af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1, 1. pkt.* Efter bestemmelsen i *stk. 1, 2. pkt.*, forpligtes importøren til at underrette et produkts fabrikant og den relevante kontrolmyndighed om, at produktet ikke opfylder de gældende tilgængelighedskrav.

Underretningspligten skal ses i lyset af, at fabrikanten vil være nærmest til at korrigere manglende overensstemmelse. Det gælder f.eks. hvis produktets brugergrænseflade eller design skal ændres, eller hvis den tekniske dokumentation for produktet er utilstrækkelig. Det er derfor nødvendigt, at fabrikanten får oplysning om et produkt manglende overensstemmelse i de tilfælde, hvor en importør har konstateret den manglende overensstemmelse før fabrikanten.

Ligeledes betyder underretningspligten, at kontrolmyndigheden på baggrund af importørens oplysninger får mulighed for at foretage en evaluering af det pågældende produkt og de gældende tilgængelighedskrav. Denne evaluering kan således medføre, at den erhvervsdrivende pålægges at træffe alle fornødne korrigerende foranstaltninger for at produktet i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 48.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis importøren ved eller burde vide, at et produkt, den pågældende har bragt i omsætning, ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal den pågældende straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe det i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, *stk. 8, 1. pkt.*

Bestemmelsen medfører, at importøren af egen drift skal rette op på de uoverensstemmelser, som et produkt, denne har bragt i omsætning, eventuelt har, i forhold til tilgængelighedskravene efter dette lovforslag, hvis importøren opdager eller burde opdage uoverensstemmelserne. Bestemmelsen vedrører alene de produkter, som importøren allerede har bragt i omsætning.

UDKAST

Bestemmelsen har samme omfang og indeholder de samme hensyn, som fabrikantens forpligtelse i lovforslagets § 20, stk. 1. Der henvises derfor til bemærkningerne til lovforslagets § 20, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at importøren straks skal orientere den relevante markedsovervågningsmyndighed og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågældende har gjort et uoverensstemmende produkt tilgængeligt, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 8, 2. pkt.

Bestemmelsen har samme omfang og indeholder de samme hensyn, som fabrikantens forpligtelse i lovforslagets § 20, stk. 2. Der henvises derfor til bemærkningerne til lovforslagets § 20, stk. 2.

Det foreslås i *stk. 4*, at importøren skal føre et register over de produkter, den pågældende har bragt på markedet, der ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, jf. stk. 2, og over de relaterede klager.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 8, 3. pkt.

Med bestemmelsen fastsættes ikke nogen formkrav til registeret. Det påhviler således den erhvervsdrivende at foretage en registrering af oplysninger, der gør det muligt for importøren at identificere uoverensstemmende, markedsførte produkter og klager i relation hertil.

Det foreslås i *stk. 5*, at importøren efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed skal samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af de gældende tilgængelighedskrav.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 9, stk. 9, 2. pkt.

Bestemmelsen indebærer, at importøren er forpligtet til at samarbejde med kontrolmyndighederne, når der træffes foranstaltninger for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

UDKAST

Tilgængelighedsdirektivets kapitel III indeholder forpligtelser for de erhvervsdrivende, der handler med produkter. Forpligtelserne er inddelt i henholdsvis forpligtelser for fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Distributørens forpligtelser følger af direktivets artikel 10.

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 28, stk. 1, at distributøren skal handle med fornøden omhu og kontrollere, at bestemmelsens nr. 1-3 er opfyldt, inden et produkt gøres tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 10, stk. 1 og 2, og fastlægger den kontrol af et produkt, som en distributør skal foretage sig inden den pågældende gør et produkt tilgængeligt på markedet.

Den kontrol, som distributøren skal foretage af et produkt, som den pågældende gør tilgængelig på markedet, er i udgangspunktet en objektiv konstaterbar kontrol. Det betyder, at distributøren ikke behøver at have kendskab til eller har ansvaret for den bagvedliggende dokumentation for produktet, men derimod har ansvaret for at kontrollere produktet for en række objektivt konstaterbare oplysninger. Ansvar for overensstemmelsesvurderingen, udarbejdelse og ajourføring af EU-overensstemmelseserklæring og den tekniske dokumentation påhviler derfor stadig fabrikanten og/eller importøren, hvis der er tale om produkter for tredjelande.

Det foreslås i nr. 1, at distributøren skal kontrollere, at produktet er ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsinformationer på dansk.

Det er afgørende, at brugerne ved at læse brugsanvisningen og sikkerhedsinformationen får de nødvendige oplysninger til sikker og korrekt anvendelse af produktet. For at sikre, at flest mulige personer i Danmark har mulighed for at læse brugsanvisningen og sikkerhedsinformationen og dermed forstå, hvordan produktet skal anvendes, skal oplysningerne være på dansk.

Distributørens forpligtelse ligger i først og fremmest at sikre, at produktet er ledsaget af en brugsanvisning og sikkerhedsinformation, og at disse oplysninger er på dansk. Det er som udgangspunkt ikke et krav, at oplysning-

UDKAST

gerne fremgår af selve produktet, men blot at oplysninger ledsager produkter, f.eks. kan oplysningerne fremgå af emballagen eller et dokument, der ledsager produktet.

Det foreslås i *nr. 2*, at distributøren skal kontrollere, at fabrikanten har opfyldt mærkningskravene i § 18.

Bestemmelsen medfører, at distributøren, inden denne gør et produkt tilgængeligt på markedet, er forpligtet til at sikre sig, at fabrikanten har forsynet produktet, emballagen eller et ledsagende dokument med et type-, parti- eller serienummer eller en anden form for identitetsangivelse, sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke samt kontaktadresse.

Forpligtelsen medfører som udgangspunkt ikke, at distributøren skal vurdere, hvorvidt den pågældende mærkning er korrekt placeret, dvs. vurderingen af, om mærkningen burde være påført produktet frem for emballagen eller et ledsagende dokument. Distributøren skal altså som udgangspunkt blot sikre sig, at mærkningen er tilstede.

Det foreslås i *nr. 3*, at distributøren skal kontrollere, at importøren har opfyldt mærkningskravene i § 25.

Bestemmelsen medfører, at distributøren, inden denne gør et produkt med oprindelse i et tredjeland tilgængeligt på markedet, er forpligtet til at sikre sig, at importøren har forsynet produktet, emballagen eller et ledsagende dokument med sit navn, registrerede firmanavn eller registrerede varemærke og kontaktadresse.

Som det også er tilfældet i den forslåede *nr. 2* oven for, medfører forpligtelsen som udgangspunkt ikke, at distributøren skal vurdere, hvorvidt den pågældende mærkning er korrekt placeret, dvs. vurderingen af, om mærkningen burde være påført produktet frem for emballagen eller et ledsagende dokument. Distributøren skal altså som udgangspunkt blot sikre sig, at mærkningen er tilstede.

Det foreslås i *stk. 2*, at bortset fra produkter, der helt er fritaget fra at overholde tilgængelighedskravene, jf. § 7, stk. 1, skal distributøren i øvrigt kontrollere, at produktet er forsynet med CE-mærkning.

Bestemmelsen medfører, at distributøren har pligt til at undersøge om produktet er forsynet med CE-mærkning. Er produktet ikke forsynet med den

UDKAST

krævede CE-mærkning, må distributøren ikke gøre produktet tilgængeligt på markedet.

Som det følger af bestemmelsen, finder den ikke anvendelse, hvis der er tale om et produkt, der fuldt ud er fritaget fra at overholde tilgængelighedskravene. Det skyldes, at der for disse produkter ikke må CE-mærkes. Er produktet kun delvis fritaget fra at overholde nogle af tilgængelighedskravene, skal distributøren kontrollere disse produkter i henhold til bestemmelsen. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, stk. 1.

Til § 29

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 29, at distributøren skal sikre, at opbevarings- og transportbetingelserne for de produkter, som den pågældende har ansvaret for, ikke bringer produkternes overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf i fare.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 10, stk. 4.

Betingelserne for transport og oplagring (distributionsbetingelserne) kan have betydning for den fortsatte overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Et produkt kan f.eks. blive beskadiget ved forkert transport eller opbevaring, hvilket kan betyde, at produktet ikke længere er i overensstemmelse med kravene. Den, der er ansvarlig for distributionsbetingelserne, skal derfor sikre sig, at produktets overensstemmelse beskyttes ved transport og oplagring.

Formålet med at pålægge distributøren denne forpligtelse er at sikre, at produktet også opfylder de væsentlige tilgængelighedskrav på det tidspunkt, hvor distributøren gør produktet tilgængeligt på markedet.

Det er op til distributøren selv at vurdere, hvilke tiltag der skal foretages for at sikre, at produkterne transporteres og oplagres på en måde, der sikrer produktets fortsatte overensstemmelse.

Til § 30

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

UDKAST

Det foreslås i § 30, stk. 1, 1. led, at ved eller burde distributøren vide, at et produkt ikke er i overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, må det ikke gøres tilgængeligt på markedet, før det er blevet bragt i overensstemmelse med kravene.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 10, stk. 3.

Med bestemmelsen forpligtes distributøren til at reagere i de tilfælde, hvor denne ved eller bør vide, at et produkt på en hvilken som helst måde ikke er i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Som det er tilfældet med bestemmelserne i lovforslagets § 20, stk. 1, og § 27, stk. 1, medfører ordlyden af bestemmelsen, at en distributøren ikke kan holde sig bevist uvidende om et produkts uoverensstemmelse. Forpligtelsen til at træffe foranstaltninger finder således også anvendelse, når distributøren bør vide, at produktet ikke opfylder kravene.

Om en distributør har viden eller burde vide om et produkts manglende overensstemmelse vil afhænge af en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Medfører vurderingen, at der er tale om viden eller burde viden, kan produktet først lovligt gøres tilgængeligt, når det er blevet bragt i overensstemmelse med tilgængelighedskravene.

Bestemmelsen fastsættes med henblik på at undgå, at uoverensstemmende varer gøres tilgængelige. Denne forpligtelse gælder tilsvarende for distributører af en lang række af produkter, som er omfattet af anden harmoniserende EU-regulering. Det er således et af de reguleringsmæssige tiltag i den nye metode, at distributøren pålægges en pligt til ikke at gøre produkter tilgængelige, hvis distributøren ved eller bør vide, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, før uoverensstemmelsen er bragt i orden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger om den nye metode.

Det foreslås i *stk. 1, 2. led*, at opfylder produktet ikke kravene, skal distributøren underrette fabrikanten eller importøren og den relevante kontrolmyndighed herom.

Bestemmelsen medfører en underretningspligt for distributøren i forlængelse af den foreslåede bestemmelse i stk. 1, 1. led. Efter bestemmelsen i stk. 1, 2. led, forpligtes distributøren til at underrette et produkts fabrikant

eller importør og den relevante kontrolmyndighed om, at produktet ikke opfylder de gældende tilgængelighedskrav.

Underretningspligten skal ses i lyset af, at fabrikanten eller importøren vil være nærmest til at korrigere manglende overensstemmelse eller foranstalte dette. Det gælder f.eks. hvis produktets brugergrænseflade eller design skal ændres, eller hvis den tekniske dokumentation for produktet er utilstrækkelig. Det er derfor nødvendigt, at fabrikanten eller importøren får oplysning om et produkts manglende overensstemmelse i de tilfælde, hvor en distributør har konstateret den manglende overensstemmelse før fabrikanten eller importøren.

Ligeledes betyder underretningspligten, at den relevante kontrolmyndigheden på baggrund af distributørens oplysninger får mulighed for at foretage en evaluering af det pågældende produkt og de gældende tilgængelighedskrav. Denne evaluering kan således medføre, at den erhvervsdrivende pålægges at træffe alle fornødne korrigerende foranstaltninger for at produktet i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 48.

Det foreslås i *stk. 2*, at ved eller burde distributøren vide, at et produkt, den pågældende har gjort tilgængelig, ikke opfylder kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal den pågældende straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe det i overensstemmelse med kravene eller om nødvendigt trække det tilbage fra markedet.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 10, stk. 5, 1. led.

Bestemmelsen medfører, at distributøren af egen drift skal rette op på eller sikre, at der bliver rettet op på, de uoverensstemmelser, som et produkt, denne har gjort tilgængelig, eventuelt har, i forhold til tilgængelighedskravene efter dette lovforslag, hvis distributøren opdager eller burde opdage uoverensstemmelserne. Bestemmelsen vedrører alene de produkter, som distributøren har gjort tilgængelige.

Det er op til distributøren selv at vurdere, hvilke foranstaltninger der er nødvendige at foretage for at bringe produktet i overensstemmelse med kravene. Det afgørende er dog, at distributøren træffer foranstaltningerne straks. Distributøren skal, ved vurderingen af hvilke foranstaltninger der er nødvendige at foretage, være særligt opmærksom på, om distributøren selv kan fo-

UDKAST

retage korrigerende foranstaltninger eller om det er nødvendigt, at disse foranstaltninger skal foretages af fabrikanten eller importøren. Hvis f.eks. en distributør bliver vidende om, at et produkt ikke er ledsaget af en brugsanvisning eller sikkerhedsoplysninger på dansk, så må distributøren ikke selv udforme en sådan. Distributøren er i stedet nødt til at henvende sig til fabrikanten eller importøren for at anskaffe sig oplysningerne for derefter at sikre sig, at produkterne bliver ledsaget af oplysningerne. Distributørens foranstaltninger bliver altså at få fat i oplysningerne og herefter sikre sig at de ledsager produktet.

Hvis det ikke er muligt at træffe foranstaltninger, der sikrer et produkts overensstemmelse med kravene, må fabrikanten nødvendigvis trække produktet tilbage fra markedet. Der henvises til bemærkningerne til lovforslaget § 3, nr. 23 vedrørende definitionen af tilbagetrækning.

Ordlyden af bestemmelsen medfører, at en distributør ikke kan holde sig bevist uvidende om et produkts uoverensstemmelse. Forpligtelsen til at træffe foranstaltninger finder således også anvendelse, når distributøren burde vide, at produktet ikke opfylder kravene. Det er en konkret vurdering, hvornår en distributør burde vide, at et produkt ikke opfylder kravene i loven. Et eksempel på et tilfælde, hvor en distributør burde vide, at et produkt ikke opfylder kraven er i det tilfælde, hvor en distributør modtager en henvendelse fra en erhvervsdrivende om, at et produkt ikke lever op til tilgængelighedskravene, men distributøren vælger ikke læse henvendelsen og dermed holder sig bevidst uvidende om, hvilke krav produktet ikke opfylder.

Det foreslås i *stk. 3*, at distributøren straks skal orientere den relevante kontrolmyndighed og de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågældende har gjort et uoverensstemmende produkt tilgængeligt, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 10, stk. 5, 2. led.

Bestemmelsen gør sig gældende i de tilfælde, hvor distributøren har konstateret, at et produkt, som den pågældende har gjort tilgængeligt, ikke opfylder tilgængelighedskravene, og derefter har foretaget eller fået foretaget korrigerende foranstaltninger som følge af forpligtelsen i den forslåede *stk. 2* oven for, herunder også ved eventuel tilbagetrækning af produktet.

UDKAST

Da produkterne i disse tilfælde allerede har været gjort tilgængelige, er det relevant, at kontrolmyndigheden orienteres om den manglende overensstemmelse ved produktet, og hvilke foranstaltninger distributøren har truffet for at sikre produktets overensstemmelse, alternativt at produktet er trukket tilbage fra markedet. Dette er særligt relevant, da kontrolmyndigheden kan blive kontaktet af brugere af de allerede solgte produkter, fordi produktet ikke er overensstemmende. Kontrolmyndigheden er i disse tilfælde klar over, hvorfor produktet er uoverensstemmende og kan guide brugeren til at tage kontakt til distributøren for at få bragt produktet i overensstemmelse, alternativt oplyse om, at produktet er trukket tilbage fra markedet. Samme hensyn ligger bag, at distributøren skal orientere de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor den pågældende har gjort produktet tilgængeligt.

Det foreslås i *stk. 4*, at distributøren efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed skal samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af de gældende tilgængelighedskrav.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 10, stk. 6.

Bestemmelsen indebærer, at distributøren er forpligtet til at samarbejde med kontrolmyndighederne, når der træffes foranstaltninger for at afhjælpe et produkts manglende opfyldelse af tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

Til § 31

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i *§ 31, stk. 1*, at bringer importøren eller distributøren et produkt i omsætning under sit eget navn eller varemærke, anses denne for at være en fabrikant og er underlagt de samme forpligtelser som fabrikanten, jf. §§ 15-20.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 11. Det er en bestemmelse, der er almindeligt anvendt i EU's harmoniseringslovgivning for produkter.

UDKAST

Bestemmelsen medfører, at hvis en erhvervsdrivende vælger at bringe et produkt i omsætning under eget navn eller varemærke, anses denne automatisk for at være fabrikant. Den erhvervsdrivende er derfor også underlagt fabrikantens forpligtelser efter dette lovforslags §§ 15-20. Det betyder, at den erhvervsdrivende bærer hele ansvaret for overensstemmelsesvurderingen af produktet, selvom vurderingen i realiteten er foretaget af en anden. Herudover skal den erhvervsdrivende være i besiddelse af al dokumentation, der er nødvendig for at påvise, at produktet opfylder de gældende krav, men dokumentationen behøver ikke være i den erhvervsdrivendes navn. Eksempelvis vil den tekniske dokumentation typisk være udfyldt af den oprindelige fabrikant af produktet. Den erhvervsdrivende, der falder under denne bestemmelse har ikke ændret på selve produktet, men blot påført eget navn eller varemærke, hvorfor den tekniske dokumentation fra den oprindelige fabrikant er dækkende.

Selvom der ikke sker en egentlig ændring af produktet, når en erhvervsdrivende bringer en anden produkt i omsætning under sit eget navn eller varemærke, er det alligevel relevant, at pålægge den erhvervsdrivende en fabrikants forpligtelser. Først og fremmest fordi produktets navn eller varemærke indikerer, at den erhvervsdrivende selv har fremstillet eller fået fremstillet produktet. Den erhvervsdrivende er altså interesseret i, at forbrugeren eller slutbrugeren skal have en forventning om, at det er den pågældende erhvervsdrivendes produkt. Derfor vil det også være nærliggende, at forbrugeren eller slutbrugeren henvender sig til den erhvervsdrivende, hvis navn eller varemærke fremgår af produktet, i tilfælde af fejl eller lignende. Når en erhvervsdrivende på den måde ønsker at fremstå som fabrikant, er det også nærliggende, at pålægge vedkommende en fabrikants forpligtelser. Dernæst kan det også være en uforholdsmæssig stor byrde, hvis den oprindelige fabrikant af produktet, fortsat skal opretholde fabrikantforpligtelser efter, at en anden erhvervsdrivende bringer produktet i omsætning under et andet navn eller varemærke end oprindeligt. Den oprindelige fabrikant er således ikke nødvendigvis bekendt med pakningen af produktet, da emballagen forventes ændret med nyt navn eller varemærke. Det betyder også, at der kan ske en ændring i f.eks. brugsanvisningen eller sikkerhedsoplysningerne, hvor en eventuelt oversættelse kan finde sted, uden den oprindelige fabrikant er bekendt hermed eller har godkendt dette. Det er derfor i stedet den erhvervsdrivende, der påfører sig eget navn eller varemærke, der skal overtage fabrikantens forpligtelser.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 2*, at ændrer importøren eller distributøren et produkt, der allerede er bragt i omsætning, på en sådan måde, at det kan berøre overholdelsen af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, finder *stk. 1* tillige anvendelse.

Som det også er tilfældet med *stk. 1* er bestemmelsen almindeligt anvende i EU's harmoniseringslovgivning for produkter.

Bestemmelsen medfører, at når en importør eller distributør foretager en ændring af et produkt efter, at dette produkt er bragt i omsætning, så er den pågældende at betragte som fabrikant af produktet. Det betyder, at den pågældende skal overholde fabrikantens forpligtelser i henhold til dette lovforslags §§ 15-20.

Det er ikke alle importørens eller distributørens ændringer af et produkt, der medfører en overtagelse af fabrikantens forpligtelser. Det er en forudsætning, at ændringen af produktet berører overholdelse af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, dvs. at ændringen medfører, at produktets overholdelse af tilgængelighedskravene påvirkes. Små ændringer af et produkt f.eks. en ændring i mærkning, der ikke har betydning for produktets tilgængelighed, medfører altså ikke, at importøren eller distributøren påtager sig et fabrikantansvar. Omvendt vil ændringer i produktets konstruktion, funktion og design forventeligt have en stor betydning for produktets overholdelse af tilgængelighedskravene, hvorved den erhvervsdrivende, der foretager ændringen, vil overtage fabrikantansvaret for så vidt angår det ændrede produkt.

Fabrikanten skal under udviklingen af et produkt, der er omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde, sikre sig, at produktet på tidspunktet, hvor det bringes i omsætning, overholder lovens gældende tilgængelighedskrav. Fabrikanten udarbejder derfor den krævede dokumentation ud fra de egenskaber, som produktet har på dette tidspunkt. Når en anden erhvervsdrivende efterfølgende ændrer produktet på en måde, der påvirker produktets overholdelse af tilgængelighedskravene, er produktet ikke længere det samme, som det fabrikanten har udarbejdet sin dokumentation m.v. efter. Det virker derfor urimeligt at pålægge fabrikanten ansvaret for produktets nye egenskaber, når fabrikanten ikke har haft en indvirkning på det og formentlig heller ikke kendskab til ændringen. Samtidig er det nødvendigt, at der fortsat er en erhvervsdrivende, der er ansvarlig for produktets opfyldelse af kravene og har ansvaret for at opfylde fabrikantens forpligtelser efter

UDKAST

dette lovforslag. Den nærmeste til at påtage sig dette ansvar er den erhvervsdrivende, der har foretaget ændringen af produktet, da den pågældende må forudsættes at være nærmest til at kunne beskrive produktets ændrede egenskaber, herunder overholdelsen af tilgængelighedskravene.

Hvor det efter det foreslåede stk. 1 er muligt for den erhvervsdrivende, der omfattes af bestemmelsen, at anvende den oprindelige fabrikants dokumentation, er dette ikke tilfældet efter det foreslåede stk. 2. Da den erhvervsdrivende foretager en ændring af produktet, der har betydning for produktets overensstemmelse med kravene, kan den hidtidige dokumentation ikke længere anses for retvisende. Den erhvervsdrivende vil derfor skulle udarbejde ny dokumentation m.v. i overensstemmelse med fabrikantens forpligtelser efter dette lovforslag.

Til § 32

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 32, stk. 1, at den erhvervsdrivende, bortset fra tjenesteyderen, efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed skal identificere erhvervsdrivende omfattet af nr. 1 og 2.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 12, stk. 1.

Bestemmelsen skal være med til at sikre, at det er muligt for såvel de erhvervsdrivende som kontrolmyndighederne at spore produkter, der ikke lever op til de gældende tilgængelighedskrav, i distributionskæde og samtidig identificere de erhvervsdrivende roller og ansvar gennem hele kæde.

For kontrolmyndighederne er sporbarheden af et produkt vigtig, fordi det gør det muligt at udføre en effektiv håndhævelse gennem markedsovervågning og afhjælpende foranstaltninger f.eks. tilbagetrækning. For fabrikanten er sporbarheden af et produkt vigtig, fordi den er med til at sikre effektiv kontrol med produktionsprocessen og af henholdsvis leverandører og distributionskæden, inden produkterne bringes i omsætning, og efter de er blevet bragt i omsætning. Hvis et produkt ikke opfylder kravene, kan en fabrikant begrænse indvirkningen af en tilbagetrækning, hvis den pågældendes sporbarhedssystem er tilstrækkeligt detaljeret.

Det foreslås i nr. 1, at den erhvervsdrivende skal identificere enhver anden erhvervsdrivende, som har leveret et produkt til den pågældende.

UDKAST

Det foreslås i *nr. 2*, at den erhvervsdrivende skal identificere enhver anden erhvervsdrivende, som den pågældende har leveret et produkt til.

Bestemmelserne omfatter alle erhvervsdrivende, som er et led i distributionskæden af et produkt. Det er op til den erhvervsdrivende selv, hvordan denne ønsker at identificere de erhvervsdrivende, som har leveret et produkt til den pågældende eller som den pågældende har modtaget et produkt fra. Det kan f.eks. ske ved fremvisning af fakturaer eller ved at føre en liste og produktleveringer og leverandører. Det afgørende er, at identifikation er mulig.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om længden af den periode, hvor en erhvervsdrivende skal kunne fremlægge de i *stk. 1* nævnte oplysninger.

Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 12, *stk. 2*, at den erhvervsdrivende skal kunne forelægge oplysningerne i *stk. 1* i en periode på 5 år, efter at produktet er blevet leveret til dem, og i en periode på 5 år, efter at de har leveret produktet.

Bemyndigelsesbestemmelsen i det foreslåede *stk. 2* vil derfor blive anvendt til i en bekendtgørelse at fastsætte, at længden af den periode, hvor en erhvervsdrivende skal fremlægge de i det foreslåede *stk. 1* nævnte oplysninger, er 5 år. Fastsættelse af den 5-årige periode vil ske efter forhandling mellem erhvervsministeren og klima-, energi- og forsyningsministeren, da disse ministre er de ressortansvarlige for de produkter, der er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde i det foreslåede § 1, *stk. 1*.

Den 5-årige periode, som eller følger direkte af tilgængelighedsdirektivet, fastsættes på bekendtgørelsesniveau af hensyn til den undtagelse som følger af direktivet artikel 12, *stk. 3*. Heraf fremgår det, at Kommissionen kan vedtage delegerede retsakter for at ændre den periode, der er omhandlet samme artikels *stk. 2*, for specifikke produkter. Den ændrede periode skal være længere end 5 år og stå i forhold til det pågældende produkts økonomiske brugstid.

Det betyder altså, at Kommissionen på et tidspunkt kan beslutte, at den 5-årige periode skal være længere for specifikke produkter. Danmark vil være

UDKAST

forpligtet til at følge en sådan ændring, og det er derfor nødvendigt, at reglerne kan ændres relativt hurtigt. Dette sikres ved, at den 5-årige er fastsat i en bekendtgørelse fremfor i selve loven.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren efter forhandling med klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for anvendelsen af delegerede retsakter, som er vedtaget af Kommissionen i henhold til artikel 12, *stk. 3*, i direktiv 2019/882/EU.

Bestemmelsen er en følge af, at Kommissionen har mulighed for at forlænge den periode, hvori en erhvervsdrivende skal opbevare de oplysninger, som følger af det foreslåede *stk. 1*, for specifikke produkter. Hvis Kommissionen beslutter at forlænge denne periode, så sker det ved en delegerende retsakt. Danmark vil være forpligtet til at følge en sådan retsakt, og det er derfor nødvendigt, at der relativt hurtigt kan fastsættes regler, som er nødvendige for anvendelsen af den pågældende retsakt.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil derfor blive anvendt til at fastsætte de nødvendige regler i en bekendtgørelse. Det betyder også, at bestemmelsen kun er aktuel, såfremt Kommissionen rent faktisk vedtager delegerede retsakter i henhold til tilgængelighedsdirektivet artikel 12, *stk. 3*. Fastsættelse af reglerne vil ske efter forhandling mellem erhvervsministeren og klima-, energi- og forsyningsministeren, da disse ministre er de ressortansvarlige for de produkter, der er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde i det foreslåede § 1, *stk. 1*.

Til § 33

I lov nr. 692 af 8. juni 2018 om tilgængelighed af offentlige organers websteder og mobilapplikationer er der fastsat forpligtelser for offentlige organer for så vidt angår tilgængeligheden af organernes websteder og mobilapplikationer. Dvs. at der i dag er fastsat forpligtelser for den offentlige tjenesteyder for så vidt angår dennes websteder og mobilapplikationer.

Det følger således af § 3, *stk. 1*, i lov om tilgængeligheden af offentlige organers websteder og mobilapplikationer, at offentlige organer skal sikre, at deres websteder og mobilapplikationer er mere tilgængelige, ved at gøre dem opfattede, anvendelige, forståelige og robuste ved at opfylde standarder eller tekniske specifikationer.

UDKAST

Der er ikke i dansk ret fastsat forpligtelser for andre tjenesteydere end offentlige organer.

Tilgængelighedsdirektivets artikel 13 indeholder imidlertid forpligtelser for tjenesteydere.

Det foreslås i § 33, at tjenesteyderen skal sikre, at de tjenester, den pågældende designer og leverer, er i overensstemmelse med kravene i denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivet artikel 13, stk. 1.

Tjenesteyderen er den fysiske eller juridiske person, som leverer en tjeneste på EU-markedet, eller som tilbyder at levere en sådan tjeneste til forbrugere i Den Europæiske Union. Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 3, nr. 4, vedrørende definitionen af en tjenesteyder.

Da tjenesteyderen er den som leverer eller tilbyder at levere en tjeneste, er tjenesteyderen også den nærmeste til at påvirke tjenestens design og hvordan tjenesten leveres til forbrugeren eller slutbrugen. Som leverandør af en tjeneste skal tjenesteyderen derfor sikre, at tjenesten leveres i overensstemmelse med kravene om tilgængelighed efter denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

Bestemmelsen medfører, at tjenesteyderen først og fremmest skal sikre sig, at den pågældendes tjeneste opfylder tilgængelighedskravene, der følger af dette lovforslags kapitel 2, når denne leverer eller tilbyder at levere en tjenesten. Bestemmelsens fokus er derfor på selve tjenestens design og leveringsmetode, og at tjenesten opfylder de krav, der følger af loven og regler fastsat i medfør af loven.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovslagets §§ 4-12, for så vidt angår selve tilgængelighedskravene.

Til § 34

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 34, stk. 1, at tjenesteyderen, inden den pågældende leverer en tjeneste, skal udarbejde de nødvendige oplysninger i overensstemmelse

UDKAST

med bilag 4, og forklare, hvordan tjenesten opfylder tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 13, stk. 2, 1. pkt.

Bestemmelsen medfører, at tjenesteyderen skal udarbejde en række oplysninger vedrørende tjenesten, inden tjenesten leveres. Minimumskravene for disse oplysninger fremgår af bilag 4. Bilaget følger af tilgængelighedsdirektivets bilag V.

Det fremgår af bilaget, at tjenesteyderen skal afgive oplysninger om vurderingen af, hvordan tjenesten opfylder de tilgængelighedskrav, der følger af loven eller regler fastsat i medfør heraf. Oplysningerne skal omfatte en beskrivelse af de relevante krav og en beskrivelse af tjenestens udformning og brug, i det omfang det er relevant for vurderingen. Det betyder, at oplysningerne, hvor det er relevant, skal indeholde en generel beskrivelse af tjenestens tilgængelige formater, de beskrivelser og forklaringer, der er nødvendige for at forstå, hvordan tjenesten skal bruges, og en beskrivelse af, hvordan tjenesten opfylder de relevante tilgængelighedskrav i bilag 1. De pågældende oplysninger skal fremgå af enten i de almindelige betingelser eller et tilsvarende dokument. Det fremgår endvidere af bilaget, at forbrugeroplysningskravene i direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder skal opfyldes.

For at efterleve oplysningskravene kan tjenesteyderen helt eller delvist anvende de harmoniserede standarder og tekniske specifikationer, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende. Det fremgår af bilagets pkt. 2. Det fremgår herudover af bilagets pkt. 3, at tjenesteyderen skal forelægge oplysninger, som godtgør, at det ved processen for levering af tjenesten og overvågningen heraf sikres, at tjenesten er i overensstemmelse med oplysningskravene og med lovens relevante tilgængelighedskrav.

Det foreslås i *stk. 2*, at tjenesteyderen skal offentliggøre oplysningerne i *stk. 1* skriftligt og mundtligt, herunder på en måde, som er tilgængelig for personer med handicap.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 13, stk. 2, 2. pkt.

Det er vigtigt, at de oplysninger, som tjenesteyderen skal afgive efter det foreslåede *stk. 1*, er tilgængelige for brugere af tjenesten eller den, der even-

UDKAST

tuelt ønsker at gøre brug af tjenesten. Det skyldes, at der er tale om oplysninger, som først og fremmest gør det muligt for den eventuelle bruger at vurdere, om den pågældende har mulighed for at anvende tjenesten, da oplysningerne skal angive, hvilke tilgængelighedskrav tjenesten opfylder og hvordan. På den måde kan personer inden brug af tjenesten vurdere, om tjenesten er relevant for den pågældende. Dernæst er der også tale om oplysninger, der beskriver, hvordan tjenesten rent faktisk anvendes, dvs. en form for brugsanvisning. Det er derfor afgørende, at oplysningerne er offentliggjort.

Det er samtidig også vigtigt, at det pågældende er offentliggjort såvel skriftligt som mundtligt, da oplysninger skal være tilgængelige for personer med handicap. Såvel den skriftlige som den mundtlige offentliggørelse skal derfor være med til at sikre, at oplysningerne er tilgængelig for alle, uanset hvilket handicap en person måtte have. Mundtlig offentliggørelse kan f.eks. være i form af en lydfil eller en video, hvor de relevante oplysninger fremlægges mundtligt, og på en måde, hvor det alene er den mundtlige fremlægges, der er afgørende for forståelsen af oplysningerne.

Det foreslås i *stk. 3*, at tjenesteyderen skal opbevare oplysningerne, så længe den pågældende tjeneste udbydes.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 13, stk. 2, 3. pkt.

Så længe en tjeneste udbydes vil det være nødvendigt, at oplysningerne efter det foreslåede *stk. 1* er tilgængelige, da oplysningerne er afgørende for forståelsen af tjenestens indhold og brug, og da oplysningerne dokumentere tjenesteyderens overholdelse af de gældende tilgængelighedskrav. Det er derfor vigtigt, at tjene yderen opbevarer oplysningerne, så de altid kan stilles til rådighed for såvel eventuelle brugere og kontrolmyndigheden i de periode, hvor tjenesten udbydes.

Til § 35

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 35, *1. pkt.*, at tjenesteyderen skal have procedurer til sikring af, at levering af tjenester forbliver i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 13, stk. 3, 1. pkt.

En tjeneste skal ikke kun opfylde tilgængelighedskravene på det tidspunkt, hvor tjenesten udbydes første gang, men derimod i hele den periode, hvor tjenesten udbydes. Det er derfor vigtigt, at tjenesteyderen er opmærksom på, at der kan ske løbende ændringer i regler, krav, harmoniserede standarder m.v., der kan påvirke en tjenestes overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Hvis det sker, skal tjenesteyderen sikre sig, at leveringen af den pågældendes tjeneste opfylder de nye regler og krav m.v., da tjenesten ellers ikke vil opfylde de gældende tilgængelighedskrav.

For at imødekomme en sådan problemstilling, er det relevant for tjenesteyderen at have procedurer, der sikre, at leveringen af tjenesten forbliver i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

Det foreslås i 2. *pkt.*, at der i fornødent omfang skal tages hensyn til ændringer af kendetegnene ved leveringen af tjenesten, ændringer af gældende tilgængelighedskrav og ændringer af de harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 13, stk. 3, 2. *pkt.*

Bestemmelsen medfører, at de procedurer, som tjenesteyderen skal have efter 1. *pkt.*, i fornødent omfang skal tage hensyn til, hvis der foretages ændringer i kendetegnene ved leveringen af tjenesten, ændringer til gældende tilgængelighedskrav og til ændringer i de harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer.

De typer af foranstaltninger, som tjenesteyderens procedurer skal foranledige, afhænger af arten af ændringer i leveringen af tjenesten, tilgængelighedskravene, de harmoniserede standarder eller de tekniske specifikationer, særligt om ændringerne med hensyn til omfanget af de retlige krav, og om ændringerne i det hele taget vedrører den pågældende tjeneste. Der kan eksempelvis ske ændringer i en harmoniseret standard, der ikke nødvendigvis påvirker den udbudte tjenestes overensstemmelse. Tjenesteyderen skal her være opmærksom på, at der er sket en ændring af standarden, hvilket f.eks. kan betyde, at de almindelige betingelser eller et tilsvarende dokument skal opdateres med korrekt henvisning til standarden, men det behøver ikke føre til ændringer i leveringen af den udbudte tjeneste.

Andre gange kan ændringer betyde, at det er nødvendigt at ændre i en tjenestes design eller levering.

UDKAST

Der stilles i øvrigt ikke formkrav til de pågældende procedurer.

Til § 36

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 36, *stk. 1*, at er en tjeneste ikke i overensstemmelse med kravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, skal tjenesteyderen træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe tjenesten i overensstemmelse med kravene.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 13, stk. 4, 1. pkt.

Bestemmelsen medfører, at tjenesteyderen af egen drift skal rette op på de uoverensstemmelser, som den pågældende måtte konstatere gør sig gældende for vedkommendes tjeneste, i forhold til tilgængelighedskravene efter dette lovforslag. Bestemmelsen omfatter de tjeneste, som allerede er leveret eller udbudt til levering.

Det er op til tjenesteyderen selv at vurdere, hvilke foranstaltninger der er nødvendige at foretage for at bringe tjenesten i overensstemmelse med kravene. Det afgørende er dog, at tjenesteyderen træffer de nødvendige foranstaltningerne. Hvis det ikke er muligt, at træffe foranstaltninger, der sikrer en tjenestes overensstemmelse med kravene, må tjenesteyderen nødvendigvis stoppe udbuddet af tjenesten.

Det foreslås i *stk. 2*, at tjenesteyderen straks skal orientere den relevante kontrolmyndighed i enhver medlemsstat, hvor tjenesten leveres, om den manglende overensstemmelse med kravene, herunder oplysninger om hvori den manglende overensstemmelse består og de trufne foranstaltninger.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 13, stk. 4, 2. pkt.

[Indsæt beskrivelse]

Det foreslås i *stk. 3*, at tjenesteyderen efter anmodning fra den relevante kontrolmyndighed skal samarbejde med myndigheden om foranstaltninger, der træffes for at bringe tjenesten i overensstemmelse med disse krav.

Bestemmelsen indebærer, at tjenesteyderen er forpligtet til at samarbejde med kontrolmyndighederne, når der træffes foranstaltninger for at afhjælpe

UDKAST

en tjenestes manglende opfyldelse af tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

Til § 37

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at det skal fremgå af EU-overensstemmelseserklæringen, at det er dokumenteret, at de gældende tilgængelighedskrav er opfyldt.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 16, stk. 1, 1. pkt.

I EU's harmoniseringslovgivning er EU-overensstemmelseserklæringen det dokument, der angiver, at et produkt opfylder alle relevante krav i den gældende lovgivning. Derfor skal fabrikanten, som en del af overensstemmelsesvurderingsproceduren, udarbejde og undertegne en EU-overensstemmelseserklæring, inden den pågældende bringer sit produkt på markedet. Dokumentet skal på en enkel og overskuelig måde dokumentere, at produktet opfylder de relevante krav for det pågældende produkt, så øvrige erhvervsdrivende og kontrolmyndigheden ud fra erklæringen kan vurdere, om produktet opfylder de gældende krav. Ved at udarbejde denne erklæring står fabrikanten inde for, at produktet opfylder de gældende krav til produktet i henhold til den angivne harmoniseringslovgivning. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16, stk. 1, nr. 3, vedr. fabrikantens forpligtelse til at udarbejde en EU-overensstemmelseserklæring.

For at EU-overensstemmelseserklæringen kan fungere efter hensigten, dvs. som dokumentation for, at et produkt opfylder de gældende tilgængelighedskrav, er det derfor nødvendigt, at det af erklæringen fremgår, at det er dokumenteret, at de gældende tilgængelighedskrav er opfyldt. Det kan gøres på flere måder, f.eks. med en henvisning til, at produktet følger en bestemt harmoniseret standard for så vidt angår tilgængelighedskrav, eller ved en kort beskrivelse af, hvordan det er dokumenteret, at tilgængelighedskravene er opfyldt.

Det foreslås i *stk. 2*, at er et produkt delvist fritaget fra at overholde tilgængelighedskrav, jf. § 7, stk. 1, skal det fremgå af EU-overensstemmelseserklæringen, hvilke tilgængelighedskrav produktet er fritaget fra at overholde.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 16, stk. 1, 2. pkt.

Efter den foreslåede bestemmelse i lovforslaget § 7, stk. 1, er der tilfælde, hvor produkter helt eller delvis kan undtages fra lovens tilgængelighedskrav. Se nærmere i bemærkningerne til lovforslagets § 7, stk. 1.

Når et produkt delvist fritages fra at overholde tilgængelighedskrav, vil det sige, at produktet fritages for at overholde bestemte tilgængelighedskrav, mens det fortsat skal overholde de øvrige tilgængelighedskrav efter loven. Det betyder også, at der stadig skal udarbejdes en EU-overensstemmelseserklæring for produktet.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at EU-overensstemmelseserklæringen for de produkter, der er fritaget for at opfylde visse tilgængelighedskrav, klart beskriver, hvilke krav produktet er fritaget fra at overholde. Da EU-overensstemmelseserklæringen er det dokument, der angiver, at et produkt opfylder alle relevante krav i den gældende lovgivning, er det også vigtigt, at det indeholder oplysninger om, hvilke krav det er fritaget fra at overholde. På den måde tager fabrikanten også ansvar for og dokumentere den vurdering af produktet, der har ført til, at produktet kan undtages fra de pågældende tilgængelighedskrav.

Det er kun produkter, der delvist er fritaget fra at overholde visse tilgængelighedskrav, der er omfattet af bestemmelsen. Hvis produktet i sin helhed er fritaget fra at opfylde tilgængelighedskravene, jf. den foreslåede § 7, stk. 1, skal fabrikanten ikke udarbejde og underskrive en EU-overensstemmelseserklæring, da produktet ikke har gennemgået en overensstemmelsesvurderingsprocedure. Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 16, stk. 1.

Til § 38

En lang række produkter, der kan forventes anvendt af forbrugere, er allerede i dag omfattet af EU's harmoniseringslovgivning. EU har foretaget forskellige tiltag for at ensrette reguleringen af de harmoniserede produktområder så meget som muligt, bl.a. har de opsat nogle fælles rammer i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter. Det fremgår således af afgørelsens artikel 2, 2. pkt., at der i Fællesskabets harmoniseringslovgivning skal gøres brug af de generelle principper i denne afgørelse og af de relevante referencbestemmelser i bilag I, II og III. Bilag III indeholder en model for EU-overensstemmelseserklæringer, der altså som udgangspunkt skal anvendes i harmoniseringslovgivningen.

UDKAST

Det er derfor også i tilgængelighedsdirektivet fastsat, at EU-overensstemmelseserklæringen skal følge den model, der er fastsat i bilag III i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF. Det følger af direktivets artikel 16, stk. 2, 1. pkt.

Området er for så vidt angår tilgængelighedskrav for produkter endnu ikke reguleret i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at EU-overensstemmelseserklæringen skal følge den model, der er fastsat i bilag 6.

Modellen i bilag 6 er den samme model, som følger af bilag III i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF.

Det følger af bilaget, at EU-overensstemmelseserklæringen skal indeholde i alt otte punkter. Det betyder, at erklæringen skal indeholde 1) nr., der angiver entydig identifikation af produktet, 2) navn og adresse på fabrikant eller dennes bemyndigede repræsentant, 3) Oplysning om, på hvis ansvar erklæringen udstedes, 4) Erklæringens genstand, dvs. identifikation til sporing af produktet, 5) henvisning til EU-harmoniseringslovning, som produktet er i overensstemmelse med, 6) henvisning til anvendte harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer, 7) det anvendte bemyndigede organ, hvis relevant, og 8) supplerende oplysninger. Herudover de angivne punkter, skal erklæring dateres og underskrives.

Ved anvendelsen af den angivne model i bilaget sikres det, at EU-overensstemmelseserklæringen kommer til at indeholde alle de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kunne konstatere et produkts overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Samtidig fastholdes den ensretning vedrørende udformningen af overensstemmelseserklæringer, der er i EU's harmoniseringslovgivning for produkter.

Det foreslås i *stk. 2*, at EU-overensstemmelseserklæringen skal indeholde de elementer, der er anført i bilag 3, og ajourføres løbende.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 16, stk. 2, 2. pkt.

Bilag 3 beskriver den procedure for overensstemmelsesvurdering, som fabrikanten skal foretage eller få foretaget, når han bringer et produkt, der er omfattet af lovforslaget, i omsætning, jf. lovforslagets § 16, stk. 1, nr. 2. For

nærmere om bilagets indhold henvises til bemærkninger til lovforslagets § 16, stk. 1.

Bestemmelsen medfører, at EU-overensstemmelseserklæringen skal indeholde elementer om den interne produktionskontrol, teknisk dokumentation (herunder henvisninger til anvendte harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer), fabrikantens fremstillingsvirksomhed og evt. bemyndigede repræsentanter.

Nogle af oplysninger vil naturligt følge af modellen for EU-overensstemmelseserklæringen, jf. lovens bilag 6, f.eks. henvisninger til anvendte harmoniserede standarder og tekniske specifikationer. De øvrige elementer, der ikke direkte følger af modellens overskrifter, bør anføres under pkt. 8 om supplerende oplysninger i erklæringen.

Det foreslås i *stk. 3*, at EU-overensstemmelseserklæringen skal være på dansk eller engelsk.

Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 16, stk. 2, sidste pkt., at EU-overensstemmelseserklæringen oversættes til det eller de sprog, der kræves af den medlemsstat, hvor produktet bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt. Det betyder, at de enkelte medlemsstater selv bestemmer, hvilket sprog EU-overensstemmelseserklæringen skal udformes på, når et produkt gøres tilgængeligt i den pågældende medlemsstat.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at EU-overensstemmelseserklæringen skal være på dansk eller engelsk, når et produkt, der er omfattet af loven, bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

EU-overensstemmelseserklæringen er et dokument, der er tiltænkt at skulle anvendes af henholdsvis erhvervsdrivende og kontrolmyndighederne. Det er derfor med udgangspunkt heri, at det accepteres, at EU-overensstemmelseserklæringen også kan udformes på engelsk frem for kun dansk, som det f.eks. ellers er tilfældet med brugsanvisninger og sikkerhedsoplysninger. Det må forventes, at en erhvervsdrivende, der handler med de pågældende produkter, og kontrolmyndighederne, har kendskab til de nødvendige engelske termer på området til at kunne forstå og anvende oplysningerne i en EU-overensstemmelseserklæring, der er udformet på engelsk. Samtidig gør muligheden for engelske erklæringer det lettere for danske erhvervsdrivende at bringe produkter i omsætning i Danmark, da det i mange tilfælde ikke vil være nødvendigt at få en udenlandsk fabrikant til at oversætte erklæringen.

Til § 39

I Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter er der opsat nogle fælles rammer for produkter, der er omfattet af EU's harmoniseringslovgivning. Det fremgår bl.a. af afgørelsens artikel 5, at hvis det i Fællesskabets harmoniseringslovgivning kræves, at fabrikanten skal afgive en erklæring om, at kravene vedrørende et produkt er blevet dokumenteret (EU-overensstemmelseserklæring), skal det i den pågældende lovgivning bestemmes, at der kun skal udarbejdes én enkelt erklæring for alle de fællesskabsretsakter, der finder anvendelse på produktet; det skal af erklæringen fremgå, hvilken fællesskabsharmoniseringslovgivning den vedrører, og det skal anføres, hvor de pågældende retsakter er offentliggjort.

Det er derfor også i tilgængelighedsdirektivet fastsat, at hvor et produkt omfatter mere end én EU-retsakt, der kræver en EU-overensstemmelseserklæring, udfærdiges der en enkelt erklæring for alle sådanne EU-retsakter med angivelse af de pågældende retsakter og offentliggørelseshenvisninger. Det følger af direktivets artikel 16, stk. 3.

Området er for så vidt angår tilgængelighedskrav for produkter endnu ikke reguleret i dansk ret.

Det foreslås i § 39, at EU-overensstemmelseserklæringen skal indeholde en angivelse af hver enkelt EU-retsakt inklusiv offentliggørelseshenvisninger, hvis et produkt er omfattet af mere end én retsakt, der kræver en EU-overensstemmelseserklæring.

Bestemmelsen medfører, at der for ét produkt kun skal udfærdiges én EU-overensstemmelseserklæring. Mange produkter kan være omfattet af mere end én EU-retsakt, hvor der efter reglerne skal udfærdiges en EU-overensstemmelseserklæring. Da oplysningerne i de enkelte erklæringer vil være stort set de samme, bortset fra henvisningen til EU-retsakten og evt. harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer, er det derfor fordelagtigt, at der alene skal udarbejdes én erklæring for produktet. Det letter den erhvervsdrivendes forpligtelse, at de alene skal sikre sig, at der er udarbejdet eller medfølger én EU-overensstemmelseserklæring for et produkt, ligesom kontrolmyndighederne også kun behøver at anmode om en enkelt erklæring i forbindelse med deres markedsovervågning.

De produkter, der er omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde, vil næsten altid være produkter, der er omfattet af mere end én EU-retsakt. Produktet skal således være i overensstemmelse med tilgængelighedsdirektivet, men vil samtidig også være omfattet af andre EU-retsakter, der typisk omhandler, hvordan produktet skal indrettes for at det sikkert kan anvendes af forbrugerne. Eksempelvis er en router omfattet af tilgængelighedsdirektivet, men det er også omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/53/EU af 16. april 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af radioudstyr på markedet (radioudstyrsdirektivet), og skal derfor være i overensstemmelse med begge retsakter. Såvel tilgængelighedsdirektivet som radioudstyrsdirektivet vil derfor skulle angives på den ene EU-overensstemmelseserklæring, der skal udarbejdes for produktet.

Til § 40

Området er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

Det foreslås i § 40, at fabrikanten indestår for, at produktet opfylder kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når fabrikanten har udarbejdet EU-overensstemmelseserklæringen.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 16, stk. 4, og har en tæt sammenhæng med dette lovforslags § 16, stk. 1, nr. 3, hvoraf det bl.a. fremgår, at fabrikanten skal udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen, når den tekniske dokumentation er udarbejdet, og overensstemmelsesproceduren er gennemført.

Det er således fabrikanten, der skal udarbejde EU-overensstemmelseserklæringen på baggrund af den tekniske dokumentation og den gennemførte overensstemmelsesvurdering. Derfor bør fabrikanten også være den ansvarlige, der indestår for at indholdet af erklæringen er korrekt, og dermed at produktet opfylder kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af loven.

Bestemmelsen medfører altså, at når fabrikanten har udarbejdet EU-overensstemmelseserklæringen, så indestår den pågældende også for, at produktet opfylder de gældende tilgængelighedskrav. Fabrikanten har i forvejen en forpligtelse til at sikre sig, at produkter er designet og fremstillet i overensstemmelse med kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når produkterne bringes i omsætning, jf. dette lovforslags § 15. Den foreslåede bestemmelse er derfor ikke en yderligere forpligtelse for fabrikanten,

UDKAST

men blot en konkretisering af, at det er fabrikanten, der med EU-overensstemmelseserklæringen indestår for produktets overensstemmelse.

Til § 41

I artikel 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering er der fastsat en række generelle principper for CE-mærkning af produkter. Efter artiklens stk. 1, må CE-mærkningen kun anbringes af fabrikanten eller dennes bemyndigede repræsentant. Efter stk. 2, må CE-mærkningen kun anbringes på produkter, for hvilke der er fastsat specifikke bestemmelser om mærkning i Fællesskabets harmoniseringslovgivning. Efter stk. 3, angiver fabrikanten, ved anbringelse af CE-mærkningen, at han tager ansvaret for produktets overensstemmelse med alle gældende krav i de relevante bestemmelser i Fællesskabets harmoniseringslovgivning om anbringelse af denne mærkning. Det fremgår af stk. 4, at CE-mærkningen er den eneste mærkning, der attesterer produktets overensstemmelse med de gældende krav i de relevante bestemmelser i Fællesskabets harmoniseringslovgivning om anbringelse af denne mærkning. Endelig fremgår det af stk. 5, at der ikke på et produkt må anbringes mærker, tegn eller angivelser, som kan vildlede tredjemand om CE-mærkningens betydning eller form eller begge dele. Der kan anbringes andre mærkninger på produktet, forudsat at synligheden, læsbarheden og betydningen af CE-mærkningen ikke derved forringes.

Det følger af tilgængelighedsdirektivet artikel 17, at CE-mærkning efter direktivet er underkastet de generelle principper i artikel 30 i forordning (EF) nr. 765/2008.

Det foreslås i § 41, at ved CE-mærkning af produkter skal de generelle principper i artikel 30 i forordning (EF) nr. 765/2008 følges.

Bestemmelsen medfører, at principperne for CE-mærkning af produkter, der opfylder de gældende tilgængelighedskrav, er enslydende med de regler, der gælder for EU's øvrige harmoniserede produktområder. Det betyder bl.a., at det kun er fabrikanten, der må anbringe CE-mærkningen på et produkt, at CE-mærket kun må anbringes på overensstemmende produkter, og at der ikke må anbringes anden mærkning på produktet, der kan vildlede tredjemand om betydningen af CE-mærkningen.

Til § 42

UDKAST

Området er, for så vidt angår tilgængelighedskrav for produkter, endnu ikke reguleret i dansk ret.

Det foreslås i *1. pkt.*, at CE-mærkningen skal anbringes på produktet eller mærkepladen, så den er synlig, let læselig og ikke kan slettes.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 18, stk. 1.

Bestemmelsen medfører, at CE-mærkningen skal anbringes på selve produktet, da CE-mærkningen er en vigtig indikator for, at et produkt er i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Mærkningen er således det synlige resultat af hele processen i forbindelse med overensstemmelsesvurderingen generelt, og den mærkning, som forbrugeren kan bruge til at sikre, at vedkommende kun køber overensstemmende produkter. Når CE-mærkningen er anbragt på selve produktet, har brugeren altid mulighed for at sikre sig, at produktet er mærket og dermed forventes at være i overensstemmelse – også efter at produktet er taget i brug. Det er derfor også vigtigt, at CE-mærkningen er synlig og tydelig for forbrugere og andre slutbrugere, herunder at det ikke er muligt at slette mærkningen.

At CE-mærkningen ikke kan slettes betyder, at mærkningen ikke må kunne fjernes uden, at det tydeligt fremgår af produktet, at det er slettet. Hvis f.eks. CE-mærkningen indgraveres i produktet, vil det være tydeligt på produktet, at mærket er forsøgt slettet. Hvis mærket omvendt er påsat med et klistermærke, vil det ikke kunne ses af produktet, at mærket er blevet fjernet, og derfor vil den foreslåede bestemmelse ikke være overholdt ved denne løsning.

Det foreslås i *2. pkt.*, at er produktet af en sådan art, at dette ikke er muligt eller berettiget, skal mærkningen anbringes på emballagen og i følgedokumenterne.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 18, stk. 2.

Bestemmelsen er en undtagelse til udgangspunktet i stk. 1 om, at CE-mærkningen skal fremgå af selve produktet. Undtagelsen medfører, at CE-mærkningen i stedet skal anbringes på både emballagen og i følgedokumenterne, når det ikke kan anbringes på produktet.

Undtagelsen vil oftest finde anvendelse i de tilfælde, hvor produktet er for lille til, at CE-mærkningen kan anbringes på selve produktet, eller i tilfælde

UDKAST

hvor produktets materiale gør det umuligt at anbringe CE-mærkningen på det eller på en måde, så mærkningen ikke kan slettes.

Det er en konkret vurdering af det enkelte produkt, der afgør, hvorvidt CE-mærkningen kan undtages fra at skulle anbringes på selve produktet.

Til § 43

Området er, for så vidt angår tilgængelighedskrav for produkter, endnu ikke reguleret i dansk ret.

Det foreslås i § 43, at CE-mærkningen skal anbringes før produktet bringes i omsætning.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 18, stk. 2.

CE-mærkningen skal anbringes på produktet inden det bringes i omsætning, da mærkningen angiver, at fabrikanten har erklæret, at produktet er i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. Samtidig er CE-mærkningen det synlige resultat af hele processen i forbindelse med overensstemmelsesvurderingen generelt, og den mærkning, hvor en forbruger eller anden bruger af et produkt objektivt kan konstatere, hvorvidt produktet er overensstemmende eller ej.

Til § 44

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at den relevante kontrolmyndighed, jf. stk. 2-5, fører kontrol med, at tilgængelighedskravene i denne lov og regler fastsat i medfør heraf overholdes.

For så vidt angår produkter følger det af tilgængelighedsdirektivets artikel 19, stk. 1, at kontrolmyndighederne er forpligtede til at føre kontrol i overensstemmelse med en række bestemmelser i markedsovervågningsforordningen, jf. henvisningen i artikel 19, stk. 1, til forordning 765/2008.

Dette gælder f.eks. markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 2, hvorefter der skal udpeges en eller flere markedsovervågningsmyndigheder. Det gælder f.eks. også forordningens artikel 11, stk. 1, litra a, hvorefter markedsovervågningsmyndighederne skal sikre en effektiv markedsovervågning og litra c, hvorefter der skal vedtages passende og forholdsmæssige

UDKAST

foranstaltninger, hvis erhvervsdrivende ikke træffer korrigerende tiltag i tilfælde af uoverensstemmende produkter.

Der henvises til pkt. 3.5.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For så vidt angår tjenester følger det af tilgængelighedsdirektivets artikel 23, stk. 2, at der skal udpeges myndigheder, som er ansvarlige for procedurer for så vidt angår tjenerens opfyldelse af tilgængelighedskrav.

Der henvises til pkt. 3.5.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med den foreslåede bestemmelse i stk. 1 fastsættes en hovedregel om, at der eksisterer en relevant kontrolmyndighed på alle produkt- og tjenestoområder, som omfattes af lovforslaget. Hvilken myndighed, der er den relevante kontrolmyndighed, fremgår af stk. 2-5.

Bestemmelsen medfører, at den relevante kontrolmyndighed er forpligtet til at føre kontrol med, at tilgængelighedskravene og enhver forpligtelse for erhvervsdrivende i medfør heraf, overholdes inden for det produkt- eller tjenestoområde, som følger af fordelingen nedenfor i stk. 2-5.

[Evt. afsnit om kontrollens udførelse, som kan variere fra myndighed til myndighed

Der henvises til pkt. 3.5.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.]

Det foreslås i *stk. 2*, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med produkter omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-4 og 6, og tjenester omfattet § 1, stk. 2, nr. 2, 4 og 5.

Bestemmelsen indebærer, at Sikkerhedsstyrelsen er den relevante kontrolmyndighed for følgende typer af produkter:

- Forbrugerorienterede computerhardwaresystemer og -operativsystemer til generelle formål med henblik på de pågældende hardwaresystemer.
- Betalingsterminaler.
- Følgende selvbetjeningsterminaler, som er beregnet til levering af de tjenester, der er omfattet af denne lov: Pengeautomater, billetautomater, selvbetjeningsautomater til check-in, interaktive selvbetjeningsterminaler, der leverer oplysninger, bortset fra terminaler, der

UDKAST

er installeret som en integreret del af køretøjer, luftfartøjer, skibe eller rullende materiel.

- Forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til elektroniske kommunikationstjenester.

Sikkerhedsstyrelsen er endvidere den relevante kontrolmyndighed for følgende typer af tjenester:

- Tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester.
- Forbrugerorienterede banktjenester.
- E-bøger og dedikeret software.

Det foreslås i *stk. 3*, at Energistyrelsen fører kontrol med forbrugerterminaludstyr omfattet af § 1, stk. 1, nr. 5, og elektroniske kommunikationstjenester omfattet af § 2, stk. 2, nr. 1.

Bestemmelsen indebærer at Energistyrelsen er den relevante kontrolmyndighed for forbrugerterminaludstyr med interaktiv databehandlingskapacitet, der anvendes til at få adgang til audiovisuelle medietjenester og for 1)

Elektroniske kommunikationstjenester, bortset fra transmissions-tjenester, der anvendes til kommunikation mellem maskiner.

Det foreslås i *stk. 4*, at Trafikstyrelsen fører kontrol med elementer af personbefordring med fly, bus og tog omfattet af § 1, stk. 2, nr. 3, og med skibe omfattet af § 1, stk. 2, nr. 3, litra e.

Bestemmelsen indebærer at Trafikstyrelsen er den relevante kontrolmyndighed for samtlige elementer i § 1, stk. 2, nr. 3, for så vidt angår personbefordring med fly, bus og tog. Dette gælder således websteder, tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer, elektroniske billetter og elektroniske billettjenester, levering af information om transporttjenester, herunder rejseinformation i realtid, og interaktive selvbetjeningsterminaler undtaget integrerede selvbetjeningsterminaler.

For så vidt angår skibe er Trafikstyrelsen endvidere den relevante kontrolmyndighed for elementet i § 1, stk. 2, nr. 3, litra e, dvs. interaktive selvbetjeningsterminaler undtaget integrerede selvbetjeningsterminaler.

Det foreslås i *stk. 5*, at Søfartsstyrelsen fører kontrol med elementer af personbefordring med skib omfattet af § 1, stk. 2, nr. 3, litra a-d.

UDKAST

Bestemmelsen indebærer at Søfartsstyrelsen er den relevante kontrolmyndighed for elementerne i § 1, stk. 2, nr. 3, litra a-d, for så vidt angår personbefordring med skib. Dette gælder således websteder, tjenester til mobile enheder, herunder mobilapplikationer, elektroniske billetter og elektroniske billettjenester og levering af information om transporttjenester, herunder rejseinformation i realtid.

Det foreslås i *stk. 6*, at Forbrugerombudsmanden fører kontrol med e-handelstjenester, jf. § 1, stk. 2, nr. 6.

Bestemmelsen indebærer at Forbrugerombudsmanden er den relevante kontrolmyndighed for e-handelstjenester.

Til § 45

Området er, for så vidt angår tilgængelighedskrav for lovforslagets omfattede produkter og tjenester, endnu ikke reguleret i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at kontrolmyndigheden fra den erhvervsdrivende kan kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at konstatere produkter eller tjenesters overensstemmelse med tilgængelighedskravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf.

Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 19, stk. 1, at flere artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765 af 9. juli 2008 om akkreditering finder anvendelse, bl.a. forordningens artikel 19, stk. 1, 2. afsnit. Forordningens bestemmelser om markedsovervågning af produkter er dog siden blevet ophævet og erstattet af lignende bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse (markedsovervågningsforordningen). Det betyder, at tilgængelighedsdirektivets henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765 af 9. juli 2008 om akkreditering i stedet skal læses som en henvisning til markedsovervågningsforordningen. Det følger af sammenligningstabellen i markedsovervågningsforordningens bilag III, at artikel 19, stk. 1, 2. afsnit i forordning nr. 765 svarer til artikel 14, stk. 4, litra a, b, e og j.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a og b, at kontrolmyndigheden som minimum skal tillægges beføjelser til at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter

af produktet, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendig for at vurdere produktets overensstemmelse med lovgivningen. Samtidig skal kontrolmyndigheden have beføjelser til at pålægge erhvervsdrivende at levere oplysninger om forsyningskæden og distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt. Den foreslåede bestemmelse giver kontrolmyndighederne mulighed for at bede om alle disse oplysninger.

Det følger desuden af tilgængelighedsdirektivets artikel 23, stk. 1, litra a, at medlemsstaterne fastlægger, gennemfører og ajourfører passende procedurer til kontrol af, at de opførte tjenester opfylder kravene i direktivet. Den foreslåede bestemmelse giver kontrolmyndighederne mulighed for at bede om alle de oplysninger, som er nødvendige for opfyldelse af tilgængelighedsdirektivets artikel 23, stk. 1, litra a, og sikre, at der kan anmodes om de samme oplysninger til kontrol af produkters som tjenesters overensstemmelse.

Oplysningspligten for de erhvervsdrivende er af væsentlig betydning for, at kontrolmyndighederne kan udføre en effektiv kontrol. Vurderingen af, hvilke oplysninger der vil blive indhentet i forbindelse med en kontrol, vil altid bero på en proportionalitetsvurdering og karakteren af den dokumentation, der kan kræves, vil variere fra sag til sag. De oplysninger, kontrolmyndighederne vil kunne kræve, skal være relevante for det, kontrolmyndighederne skal belyse, og være tilgængelig for den erhvervsdrivende. Kontrolmyndighederne vil derfor ikke kunne kræve, at en erhvervsdrivende eksempelvis foretager nye test, som efterfølgende dokumenteres over for myndighederne.

Det forudsættes desuden, at de erhvervsdrivende ikke kan nægte udlevering af oplysninger til kontrolmyndighederne under henvisning til, at oplysningerne har karakter af forretningshemmeligheder eller lignende. Hvis oplysningerne er nødvendige for kontrolmyndighedens vurdering af produktet eller tjenestens overensstemmelse, skal oplysningerne derfor udleveres, uanset at de anses for at være forretningshemmeligheder. Oplysningerne er dog alene tilgængelige for den relevante kontrolmyndighed. Forretningshemmeligheder forstås i overensstemmelse med definitionen i lov nr. 309 af 25. april 2018 om forretningshemmeligheder.

UDKAST

Personkredsen, fra hvem kontrolmyndighederne kan kræve de pågældende oplysninger, er de erhvervsdrivende, der er omfattet af lovforslaget, dvs. fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører, distributører og tjenesteydere. Der er altså tale om en personkreds, der i øvrigt er forpligtet efter lovens bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden fra den erhvervsdrivende, der påberåber sig § 7, stk. 1, kan kræve alle oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, at den erhvervsdrivende har foretaget den nødvendige vurdering, og at vurderingen opfylder kriterierne til en sådan vurdering.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 19, stk. 2, og artikel 23, stk. 1, litra a.

Som det også er tilfældet efter det foreslåede stk. 1 ovenfor, så er oplysningspligten for de erhvervsdrivende, der påberåber sig undtagelsesbestemmelsen i lovforslagets § 7, stk. 1, af væsentlig betydning for, at kontrolmyndighederne kan udføre en effektiv kontrol. Det er nødvendigt, at kontrolmyndighederne også kan kontrollere, at de produkter og tjenester, der er fritaget fra at leve op til lovens tilgængelighedskrav, rent faktisk også berettiget til denne fritagelse. Vurderingen af, hvilke oplysninger der vil blive indhentet i forbindelse med en kontrol, vil altid bero på en proportionalitetsvurdering og karakteren af den dokumentation, der kan kræves, vil variere fra sag til sag. De oplysninger, kontrolmyndighederne vil kunne kræve, skal være relevante for det, kontrolmyndighederne skal belyse, og være tilgængelig for den erhvervsdrivende.

Ligesom ved det foreslåede stk. 1 ovenfor, kan den erhvervsdrivende ikke nægte udlevering af oplysninger under henvisning til, at oplysningerne har karakter af forretningshemmeligheder. Se bemærkningerne oven for.

Bestemmelserne i de foreslåede stk. 1 og 2 afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som bl.a. kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 og § 10 i retssikkerhedsloven. Er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres. I et sådant tilfælde må sagen overlades til politiets efterforskning.

Til § 46

UDKAST

Området er, for så vidt angår tilgængelighedskrav for lovforslagets omfattede produkter og tjenester, endnu ikke reguleret i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1*, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter eller tjenester, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde.

Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 19, stk. 1, at flere artikler i forordning nr. 765 finder anvendelse, bl.a. forordningens artikel 19, stk. 1, 2. afsnit. Bestemmelserne om markedsovervågning af produkter i forordning nr. 765 er efterfølgende blevet erstattet af markedsovervågningsforordningen. Tilgængelighedsdirektivets henvisning til skal derfor læses som en henvisning til markedsovervågningsforordningen. Det følger af sammenligningstabellen i markedsovervågningsforordningens bilag III, at artikel 19, stk. 1, 2. afsnit i forordning nr. 765 svarer til artikel 14, stk. 4, litra a, b, e og j.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra e, at kontrolmyndigheden skal tillægges beføjelser til at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den pågældende erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation. Den foreslåede bestemmelse giver kontrolmyndigheden mulighed for at få adgang til disse lokaler, arealer eller transportmidler.

Det følger desuden af tilgængelighedsdirektivets artikel 23, stk. 1, litra a, at medlemsstaterne fastlægger, gennemfører og ajourfører passende procedurer til kontrol af, at de opførte tjenester opfylder kravene i direktivet. Den foreslåede bestemmelse er med til, at også tilgængelighedsdirektivets artikel 23, stk. 1, litra a, implementeres, idet adgang uden retskendelse også kan være nødvendig for at kontrollere tjenesters overensstemmelse med tilgængelighedskravene, f.eks. hvor en tjeneste alene udbydes på en bestemt lokalitet.

Det er kun muligt for kontrolmyndigheden at anvende bestemmelsen til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen. Det betyder, at bestemmelsen kan anvendes med henblik på at konstatere, om produkter eller tjenester er i overensstemmelse med reglerne, eller om den erhvervsdrivende lever op til sine forpligtelser. Det kan f.eks. være tilfældet ved en kontrol, hvor der er behov for at udtage produkter fra en lokalitet uden offentlig adgang,

UDKAST

eller hvor en tjeneste alene udbydes på en bestemt lokalitet. Det skal således være formålet med adgangen, at der skal indhentes oplysninger, der er nødvendige for selve kontrollen. Adgangshjemlen gælder både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, f.eks. en anmeldelse.

Kontrolmyndighederne kan efter den foreslåede bestemmelse, hvis det skønnes nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, udtage produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter m.v., uden der på forhånd er en konkret formodning om, at produkterne eller tjenesterne ikke er i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav. For at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol, er det nødvendigt at få adgang til steder, hvor kontrolmyndigheden ikke på forhånd ved, at der er produkter eller tjenester, der ikke er i overensstemmelse med reglerne. På den måde bliver kontrollen udført på baggrund af en risikobaseret tilgang til indsamlet data og kvalificering af risikobilledet, så kontroller kan sættes ind der, hvor der er størst risiko for, at et produkt ikke er overensstemmende, og tilrettelægges så effektivt som muligt.

Om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere produkterne eller tjenesterne på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, beror bl.a. på, om kontrolmyndigheden vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter og tjenester fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår en vurdering af, om det er muligt at skaffe produkterne eller tjenesterne på anden måde. For produkter er det også relevant med en vurdering af, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge de produkter, der ønskes udtaget til kontrol, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et produkt. Endelig indgår det også i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt.

Hvis det, ud fra en samlet betragtning af bl.a. ovenstående elementer, vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage produkter eller tjenester fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndighederne således kunne anvende bestemmelsen.

Konkret vil det f.eks. kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndighederne ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi de produkter eller tjenester, der er tilgængelige på offentligt-tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative produkter til test. Hvis kontrolmyndigheden vurderer,

at det for en given produkttype er nødvendigt, at de produkter, der udtages, stammer fra samme parti, vil det således ikke altid være muligt at udtage et passende antal produkter fra samme butik.

Et eksempel på en situation, hvor bestemmelsen kan finde anvendelse, er ved kontrol af et produkt f.eks. en smartphone eller en PC, der alene sælges i webbutikker ved fjernsalg. Her vil produkterne befinde sig på et ikke-øfentligt tilgængeligt lager. Kontrolmyndigheden har derfor behov for at få adgang til lagerbygningen for at kunne udtage produkterne, da det samtidig kan være nødvendigt for kontrollen, at den erhvervsdrivende ikke selv kan udvælge præcis, hvilket produkt vedkommende udleverer til kontrolmyndigheden.

[eksempel med en tjeneste]

Betegnelsen alle erhvervmæssige lokaliteter omfatter fabrikations-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende den erhvervsdrivende.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt eller en tjeneste på stedet.

Et produkts beskaffenhed eller installation og en tjenestes anvendelsessted kan nødvendiggøre, at undersøgelse eller tests udføres på stedet, mens kontrolbesøget foregår. Det kan f.eks. være størrelsen på produktet eller den måde det er installeret på, der gør det umuligt eller besværligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. Ved tjeneste kan det f.eks. være, at tjenesten kun kan anvendes på en bestemt lokalitet, f.eks. information om transporttjenester på interaktive selvbetjeningskærme, der placeret på en togstation eller banktjenester, der anvendes ved brug af i en pengeautomat. Det vil i disse tilfælde typisk være langt mindre indgribende for ejeren af produktet eller tjenesten, at undersøgelsen foretages på stedet.

Det foreslås i *stk. 3*, at kontrolmyndigheden som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere, optage video og medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

I de tilfælde, hvor kontrolmyndigheden foretager undersøgelser af et produkt eller en tjeneste på stedet, vil det i de fleste tilfælde være relevant, at kontrolbesøget dokumenteres ved fotografier eller videooptagelse, så det

kan anvendes som grundlag og dokumentation for den efterfølgende sagsbehandling.

Optagelse af fotografier eller video vil derfor eksempelvis være relevant, hvor det kontrollerede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar f.eks. en pengeautomat eller selvbetjeningsautomat til check-in. Det kan også være, hvor tjenester alene anvendes på produkter, der pga. størrelse eller art ikke kan medtages af kontrolmyndigheden. Det vil i sådanne tilfælde være nødvendigt for kontrollens udførelse, at kontrolmyndigheden på stedet kan dokumentere, hvordan produktet er udformet, opstillet og mærket, eller hvordan tjeneste anvendes. Det tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billeder og videoer, der optages under kontrolbesøget.

Kontrolmyndigheden underretter de berørte parter om optagelsen af fotografier og videoer, og om eventuel udtagelse af et eller flere produkter eller tjenester.

Kontrolmyndighedernes mulighed for at medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse er særligt relevant for de produkter, der er omfattet af loven. Bestemmelsen tydeliggør, at udtagelsen af produkter eller tjenester til nærmere analyse eller undersøgelse også kan ske i forbindelse med kontrolmyndighedens kontrolbesøg. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 47, stk. 1.

Til § 47

Området er, for så vidt angår tilgængelighedskrav for lovforslagets omfattede produkter og tjenester, endnu ikke reguleret i dansk ret.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden, som led i kontrollen med overholdelse af tilgængelighedskravene, kan udtage ethvert produkt eller enhver tjeneste, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde.

Bestemmelsen er med til at implementere tilgængelighedsdirektivets artikel 20, stk. 1, pkt., hvoraf det følger, at markedsovervågningsmyndighederne skal foretage en evaluering af produkter, som kan antages ikke at opfylde de gældende tilgængelighedskrav. For tjenester implementerer bestemmelsen dele af artikel 23, stk. 1, litra a, hvoraf det følger, at medlemsstaterne skal fastlægge, gennemføre og ajourføre passende procedurer til kontrol af tjenersternes overholdelse med direktivets krav

Med bestemmelsen sikres det, at kontrolmyndigheden har mulighed for at udtage produkter og tjenester med henblik på at kunne vurdere, om produkterne eller tjenesterne er i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Det er ikke en forudsætning for, at et produkt eller en tjeneste kan udtages, at kontrolmyndigheden har en konkret mistanke om, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne.

For så vidt angår udtagne produkter, så har kontrolmyndigheden ejendomsretten til udtagne produkter. Den erhvervsdrivende kan dog få produktet udleveret efter endt sagsbehandling, hvis vedkommende ønsker det, og hvis der ikke er noget til hinder for en udlevering. I vurderingen skal der bl.a. tages hensyn til, om produktet efter test er defekt, eller om kontrolmyndigheden er nødt til at beholde produktet af bevismæssige hensyn. Kontrolmyndigheden udtager kun de produkter, som er nødvendige for en effektiv kontrol.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at udtagelsen kan foretages af kontrolmyndigheden uden betaling, eller kontrolmyndigheden kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af produktet eller tjenesten har nødvendiggjort en betaling.

For at sikre en så effektiv kontrol med produkter og tjenesters opfyldelse af tilgængelighedskravene som muligt, skal kontrolmyndighederne have mulighed for enten at udtage et produkt eller tjeneste uden betaling for denne. I det tilfælde, hvor udtagelsen af produktet eller tjenesten har nødvendiggjort en betaling, f.eks. ved udtagelse under skjult identitet, jf. den foreslåede *stk. 2* nedenfor, skal kontrolmyndigheden desuden have mulighed for at få refunderet udgiften.

Det betyder, at de erhvervsdrivende ikke kan nægte udlevering af et produkt eller tjeneste med henvisning til, at der skal betales for produktet eller tjenesten inden udlevering til kontrolmyndigheden. På den måde sikres det, at kontrolmyndighederne kontrol kan tilrettelægges så effektivt som muligt.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndighedens udtagelse af produkter efter *stk. 1* kan ske under skjult identitet.

Bestemmelsen implementerer markedsovervågningsforordningens artikel 14, *stk. 4*, litra j, og finder kun anvendelse for produkter. Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 19, *stk. 1*, at artikel 19, *stk. 1, 2. afsnit*, i

forordning nr. 765 finder anvendelse. Forordning nr. 765 er for så vidt angår markedsovervågning af produkter erstattet af markedsovervågningsforordningen. Det følger af sammenligningstabellen i markedsovervågningsforordningens bilag III, at artikel 19, stk. 1, 2. afsnit i forordning nr. 765 svarer til artikel 14, stk. 4, litra a, b, e og j.

Bestemmelsen foreslås som en konsekvens af, at detailhandlen og forsyningskæderne i stigende grad har ændret sig væsentligt. Hvor det tidligere var mest almindeligt med traditionel detailhandel i butik vinder nethandel mere og mere frem. Det gør det samtidig sværere at udtage produkter til kontrol. Desuden vil kontrolmyndigheden, ved udtagning af produkter i en butik, selv kunne bestemme, hvilket produkt der udtages, hvorimod webbutikken bestemmer hvilket produkt, der udtages i webbutikken. Med henblik på at sikre lige konkurrence mellem fysiske butikker og webbutikker foreslås det derfor, at kontrolmyndigheden kan gøre brug af skjult identitet ved udtagning af produkter. Det sikrer samtidig, at kontrolmyndigheden ikke modtager særligt gode produkter, såkaldte golden samples eller får besked om, at produktet er udsolgt, selvom det måske ikke er tilfældet.

Med skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndigheden i forbindelse med købet. Kontrolmyndigheden kan skjule sin identitet på forskellige måder. Det kan eksempelvis ske ved at foretage køb af produkter i en medarbejders navn eller under et alias, ved brug af et særligt kreditkort til formålet, ved opgivelse af en anden mailadresse end kontrolmyndighedens sædvanlige eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Der kan også være tale om en kombination af flere forskellige tiltag. Formålet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Ved anvendelse af skjult identitet vil kontrolmyndighedens tilsynsførende også i en fysisk butik kunne agere som en almindelig kunde i butikken og vil således ikke påkalde sig særlig opmærksomhed. I sådanne tilfælde vil anvendelse af skjult identitet kunne virke ressourcebesparende, da alternativet kan være, at der sendes flere tilsynsførende ud til stedet.

Når et produkt er udtaget til kontrol under skjult identitet, vil sagsbehandlingen fortsætte på samme måde som ved produkter udtaget, hvor kontrolmyndigheden har givet sig til kende ved udtagelsen.

UDKAST

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af produkter eller tjenester udtaget i medfør af *stk. 1.*

Tilgængelighedskravene for såvel produkter som tjenester indeholder en del funktionskrav, der skal sikre, at produktet eller tjenesten er tilgængelige for personer med handicap eller personer med anden funktionsnedsættelse. En teknisk undersøgelse kan derfor være nødvendig for at afgøre, om et produkt eller en tjeneste er i overensstemmelse med de gældende tilgængelighedskrav.

Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden har mulighed for at teste ethvert produkt eller enhver tjeneste, der er udtaget efter *stk. 1*, hvis det skønnes at være nødvendigt. Testen kan foretages af kontrolmyndigheden selv eller f.eks. af et testlaboratorium.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der jf. § 48, *stk.2*, træffes afgørelser over for i forbindelse med undersøgelsen.

Bestemmelsen skal bidrage til at sikre, at de erhvervsdrivende efterlever regler for tilgængelighed af produkter og tjenester. Det anses i udgangspunktet for at være mest hensigtsmæssigt, at det er kontrolmyndigheden, der i udgangspunktet afholder omkostningerne til eksterne tekniske undersøgelser, der skønnes nødvendige for vurderingen af, om der skal træffes foranstaltninger i relation til et produkt eller en tjeneste, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Det anses samtidig for at være rimeligt, at omkostningerne kan kræves refunderet af den erhvervsdrivende i det tilfælde, hvor et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne. Derfor kan kontrolmyndighedens omkostningsdækning efter denne bestemmelse alene ske, når en erhvervsdrivende får meddelt et påbud efter lovforslaget § 48, *stk. 2*. På den måde er det kun de erhvervsdrivende, der ikke lever op til de gældende regler, som skal dække omkostningerne ved prøverne.

Til § 48

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at er et produkt eller en tjeneste ikke i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i denne lov eller regler fastsat i medfør heraf

UDKAST

kan kontrolmyndigheden påbyde den erhvervsdrivende at bringe forholdene i orden inden for en given frist.

For så vidt angår produkter følger bestemmelsen af tilgængelighedsdirektivets artikel 20, stk. 1, 2. afsnit. Det fremgår af artiklen, at myndighederne skal kunne anmode erhvervsdrivende om at træffe alle fornødne korrigerende foranstaltninger for at et produkt bringes i overensstemmelse med de relevante tilgængelighedskrav inden for en rimelig tidsfrist.

For så vidt angår tjenester følger bestemmelsen af artikel 23, stk. 1, litra a og c. Det følger af artiklen, at medlemsstaterne skal have passende procedurer til kontrol af, at tjenester opfylder tilgængelighedskravene og at erhvervsdrivende træffer de fornødne korrigerende foranstaltninger.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 omfatter både produkter og tjenester. Bestemmelsen medfører, at erhvervsdrivende kan påbydes at lovliggøre produkter og tjenester, som er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde. Da lovforslaget omfatter mange forskellige typer af produkter og tjenester vil der også være mange forskellige forhold, der kan bevirke, at et produkt eller en tjeneste ikke er i overensstemmelse med de relevante tilgængelighedskrav. Det er derfor hensigten med bestemmelsen, at den kan anvendes af kontrolmyndigheden i forbindelse med ethvert tilfælde, hvor et produkt eller en tjeneste af en eller anden årsag ikke er i overensstemmelse med kravene.

Kontrolmyndigheden kan i forbindelse med påbud efter stk. 1 fastsætte en tidsfrist. Tidsfristen skal give den erhvervsdrivende rimelig tid til at bringe forholdene i orde. Tidsfristen skal derfor fastsættes med udgangspunkt i det konkrete ulovlige forhold og kan således variere afhængigt af en sags omstændigheder.

Det foreslås i *stk. 2*, at bringes et produkt eller en tjeneste ikke i orden inden for fristen, jf. *stk. 1*, kan kontrolmyndigheden påbyde den erhvervsdrivende at stoppe salget eller udbuddet af produktet eller tjenesten eller at trække produktet tilbage fra markedet inden for en given frist.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 20, stk. 1, 3. afsnit, for så vidt angår produkter. For tjenester følger bestemmelsen ligesom ovenfor under *stk. 1* af artikel 23, stk. 1, litra a og c.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 medfører, at kontrolmyndigheden kan reagere, hvis en erhvervsdrivende ikke efterkommer et påbud, som er udstedt af kontrolmyndigheden i henhold til stk. 1.

Efter bestemmelsen kan kontrolmyndigheden påbyde erhvervsdrivende, at salg og udbud af ulovlige produkter og tjenester stoppes. Bestemmelsen vil således forpligte erhvervsdrivende til at indstille salg og udbud omgående. Dermed forhindres et fortsat salg eller udbud af et produkt eller en tjeneste, som ikke lever op til de relevante tilgængelighedskrav.

For så vidt angår et produkt kan kontrolmyndigheden endvidere påbyde, at produktet tilbagetrækkes fra markedet inden for en given frist. Ved tilbagetrækning forstås enhver foranstaltning, der har til formål at forhindre, at et produkt gøres tilgængeligt på markedet.

Til § 49

I artikel 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering er der fastsat en række generelle principper for CE-mærkning af produkter. Idet der er tale om en forordning finder de generelle principper umiddelbart anvendelse i Danmark. Det følger af artikel 30, stk. 2, i forordning 765, at CE-mærkningen kun må anbringes på produkter, for hvilke der er fastsat specifikke bestemmelser om mærkning i Fællesskabets harmoniseringslovgivning, og at mærkningen ikke må anbringes på noget andet produkt.

Det følger af tilgængelighedsdirektivet artikel 17, at CE-mærkning efter direktivet er underkastet de generelle principper i artikel 30 i forordning (EF) nr. 765/2008.

Der henvises til lovforslagets § 41 og de specielle bemærkninger hertil.

Det foreslås i *stk. 1*, at kontrolmyndigheden kan kontrollere, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 18, stk. 3, hvorefter medlemsstaterne skal benytte sig af eksisterende mekanismer til at sikre, at CE-mærkningsordningen anvendes korrekt, og skal træffe de fornødne foranstaltninger i tilfælde af uretmæssig anvendelse af mærkningen.

UDKAST

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil den relevante kontrolmyndighed have kompetence til at kontrollere, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning.

Ved uretmæssig CE-mærkning i denne sammenhæng forstås, at det pågældende produkt ikke af omfattet tilgængelighedsdirektivets anvendelsesområde, og følgelig ikke kan CE-mærkes i overensstemmelse hermed.

Det foreslås i *stk. 2*, at er et produkt uretmæssigt påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde den erhvervsdrivende, der udbyder produktet, at standse salg eller udlevering af produktet og om nødvendigt tilbagetrække produktet fra markedet.

Det foreslås i *stk. 3, 1.pkt.*, at kontrolmyndigheden kan påbyde en fabrikant eller importør at fjerne CE-mærkningen inden for en nærmere angivet frist. Det foreslås endvidere i *stk. 3, 2. pkt.*, at salg af produktet kan genoptages, når CE-mærkningen er fjernet.

Bestemmelserne følger ligeledes af tilgængelighedsdirektivets artikel 18, stk. 3, og tildeler kontrolmyndighederne de fornødne beføjelser til at gribe ind, når der får kendskab til produkter, som uretmæssigt er påført CE-mærkning.

Hvis der er tale om forkert eller utilstrækkelig CE-mærkning af et produkt, som er omfattet af lovforslaget, anvender kontrolmyndigheden i stedet lovforslagets § 48. Herefter kan kontrolmyndigheden påbyde erhvervsdrivende at bringe forhold i orden, som ikke er i overensstemmelse med de relevante tilgængelighedskrav, f.eks. hvor der er tale om forkert eller utilstrækkelig CE-mærkning.

Der henvises til lovforslagets § 48 og de specielle bemærkninger hertil.

Bestemmelserne i stk. 2 og 3 vedrører det tilfælde, hvor kontrolmyndigheden har konstateret, at et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning. I så fald vil den, der har udbudt produktet, efter stk. 2 kunne pålægges at standse salg og udlevering af produktet, og hvis det findes nødvendigt kan kontrolmyndigheden påbyde, at produktet trækkes tilbage fra markedet.

Den erhvervsdrivende kan i henhold til stk. 3 endvidere påbydes at fjerne CE-mærkning inden for en nærmere angivet frist. Dette vil ske for at sikre, at produktet ikke udadtil fremstår i overensstemmelse med kravene, f.eks.

hvis et produkt i henhold til lovforslagets § 7 er fritaget fra at leve op til kravene.

Endelig vil stk. 3, 2. pkt. medføre, at salg af et produkt kan genoptages, når en uretmæssig CE-mærkning er fjernet. En erhvervsdrivende vil dermed både kunne sælge og udlevere et produkt, over for hvilket den relevante kontrolmyndighed har udstedt et påbud i henhold til stk. 2, så snart den uretmæssige CE-mærkning er fjernet.

Til § 50

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentlige tilgængelige kilder.

Med bestemmelsen foreslås det, at den relevante kontrolmyndighed får hjemmel til at indsamle, behandle og foretage samkøring af data i kontroløjemed. Indsamling og behandling af data vil lette udførelsen af de kontrolopgaver, som den enkelte kontrolmyndighed har. Bestemmelsen kan alene anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportionalt i forhold til myndighedens kontrolopgaver. Det er hensigten med bestemmelsen, at der indsamles og behandles oplysninger vedrørende virksomheder eller ikke-følsomme oplysninger om personer, herunder enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type oplysning, herunder også andre personoplysninger.

Indhentelse, behandling og samkøring af personoplysninger sker under hensyntagen til reglerne i databeskyttelseslovgivningen om registersamkøring og sammenstilling i kontroløjemed, herunder reglerne om sikkerhedsforanstaltninger og logning. Det bemærkes i den forbindelse, at kontrolmyndigheden kan behandle personoplysninger efter databeskyttelseslovens § 6, stk. 1, jf. artikel 6, stk. 1, litra e i databeskyttelsesforordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

UDKAST

Bestemmelsen omfatter alle øvrige oplysninger, som den relevante kontrolmyndighed er i besiddelse af. Det kan eksempelvis være oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden, som følge af indberetningspligter i henhold til anden lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Reglen vil blive anvendt til at udnytte den relevante kontrolmyndigheds eksisterende oplysninger til at styrke kontrollen på tværs af myndighedens områder.

Det foreslås i *stk. 3*, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, ikke offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

På baggrund af bestemmelsen rettes kontrolindsatsen derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest. Kontrolmyndighederne har derfor behov for, at der kan indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv kontrol med regelefterlevelsen på området.

Bestemmelsen sikrer dermed hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer kan indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører.

Det forudsættes med bestemmelsen, at indhentning og samkøring af ikke-offentligt tilgængelige oplysninger kun anvendes i de tilfælde, hvor det har sammenhæng med kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Samkøring af oplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen.

Bestemmelsen begrænses derudover af bestemmelserne om retten til ikke at inkriminere sig selv m.v., som følger af § 10 i retssikkerhedsloven.

Endelig sker indsamlingen og samkøringen af data under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Til § 51

UDKAST

I henhold til § 40, stk. 3, i udbudsloven, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015 med senere ændringer, at ved alle indkøb, der er beregnet til anvendelse af fysiske personer, skal de tekniske specifikationer – undtagen i behørigt begrundede tilfælde – fastsættes under hensyntagen til adgangsmuligheder for handicappede eller design for samtlige brugere. Ved tilgængelighedskrav, der er obligatoriske i henhold til EU-regler, skal kravene til adgangsmuligheder for handicappede eller design for samtlige brugere fastsættes ved henvisning til de pågældende EU-regler.

Den nuværende retstilling er herefter, at det er den offentlige ordregiver selv, der fastlægger de tekniske specifikationer vedrørende adgangsmuligheder for personer med handicap eller udformning for alle brugere.

Det foreslås i *stk. 1*, at tilgængelighedskravene for produkter og tjenester i bilag 1 udgør obligatoriske tilgængelighedskrav, som omhandlet i § 40, stk. 3, i udbudsloven, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015 med senere ændringer, og bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 24, stk. 1.

Udbudsloven, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015, regulerer, hvordan offentlige ordregivere skal købe ind. For offentlige indkøb omfattet af lovens afsnit II skal ordregiveren anføre de tekniske specifikationer for indkøbet i udbudsmaterialet.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 medfører, at de tekniske specifikationer ved alle offentlige indkøb omfattet af afsnit II i udbudsloven, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015, som omfatter produkter og tjenester omfattet af lovforslagets bilag 1, skal fastsættes ved henvisning til de relevante tilgængelighedskrav for produkter og tjenester i lovforslagets bilag 1.

Direktiv 2014/25/EU om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester fastsætter reglerne for, hvordan offentlige ordregivere, der driver forsyningsvirksomhed, skal købe ind. For indkøb omfattet af direktiv 2014/25/EU skal ordregiveren anføre de tekniske specifikationer i udbudsmaterialet.

UDKAST

Det følger af artikel 60, stk. 1, i direktiv 2014/25/EU, at for indkøb, der er bestemt til at blive anvendt af fysiske personer, uanset om det drejer sig om offentligheden eller den ordregivende enheds personale, fastlægges de tekniske specifikationer, som omfatter kriterier vedrørende adgangsmuligheder for personer med handicap eller udformning for alle brugere, undtagen i behørigt begrundede tilfælde.

Hvis obligatoriske krav for tilgængelighed indføres ved en EU-retsakt, defineres tekniske specifikationer, hvad angår kriterier vedrørende adgangsmuligheder for personer med handicap eller udformning for alle brugere, med reference til denne lovgivning.

Den nuværende retstilling er, at det er den offentlige ordregiver selv, der fastlægger de tekniske specifikationer vedrørende adgangsmuligheder for personer med handicap eller udformning for alle brugere.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at de tekniske specifikationer ved alle offentlige indkøb omfattet af direktiv 2014/25/EU som omfatter produkter og tjenester omfattet af lovforslagets bilag 1 skal fastsættes ved henvisning til de relevante tilgængelighedskrav for produkter og tjenester i lovforslagets bilag 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at produkter og tjenester, hvis funktionaliteter, elementer og funktioner opfylder de relevante tilgængelighedskrav i bilag 1 og er i overensstemmelse med bilagets afdeling 6, anses for at opfylde relevante forpligtelser i dansk lovgivning, som følger af andre EU-retsakter end tilgængelighedsdirektivet, for så vidt angår tilgængelighed for disse funktionaliteter, elementer eller funktioner, medmindre andet er fastsat i eller i medfør af de pågældende EU-retsakter.

Til § 52

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 52, at overensstemmelse med hele eller dele af harmoniserede standarder og tekniske specifikationer, som er fastsat i medfør af § 14, stk. 2, formodes at være i overensstemmelse med § 51, stk. 2, i det omfang standarder og specifikationer eller dele heraf opfylder kravene i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov.

UDKAST

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 25 om harmoniserede standarder og tekniske specifikationer for andre EU-retsakter.

Bestemmelsens virkning er, at hvis produkter og tjenester er overensstemmelse med hele eller dele af harmoniserede standarder eller tekniske specifikationer, da vil en tilsvarende formodning gælde for overensstemmelse i forhold til andre EU-retsakter, hvori der er fastsat relevante forpligtelser for så vidt angår tilgængelighedskrav.

Bestemmelsen knytter sig dermed til den foreslåede bestemmelse i § 51, som omhandler obligatoriske tilgængelighedskrav i direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU og formodningen for produkter og tjenesters overensstemmelse med tilgængelighedskrav i andre EU-retsakter i øvrigt, hvis de pågældende produkter og tjenester lever og til kravene i bilag 1 og er i overensstemmelse med bilagets afdeling 6.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 51.

Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 25, at den formodede overensstemmelse gælder for så vidt angår harmoniserede standarder og tekniske specifikationer, som er vedtaget i overensstemmelse med direktivets artikel 15.

I henhold til direktivets artikel 15, stk. 2, anmoder Kommissionen i henhold til proceduren i artikel 10 i forordning nr. 1025/2012 om europæisk standardisering standardiseringsorganisationer om at udarbejde harmoniserede standarder for produkter.

I visse tilfælde kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der fastlægger tekniske specifikationer, der opfylder tilgængelighedskravene i tilgængelighedsdirektivet. Betingelserne følger af artikel 15, stk. 3, og vedrører de tilfælde, hvor der ikke i forvejen findes harmoniserede standarder eller hvor udarbejdelsen heraf er forsinket eller ikke accepteret af en europæisk standardiseringsorganisationer.

På den baggrund følger en bemyndigelse af lovforslagets § 14, stk. 2, hvorefter der kan fastsættes de regler, som er nødvendige for anvendelsen af gennemførelsesretsakterne om tekniske specifikationer.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 14, stk. 2.

UDKAST

Den foreslåede bestemmelse i § 52 henviser derfor til de regler om tekniske specifikationer, der om nødvendigt kan fastsættes administrativt med hjemmel i § 14, stk. 2.

Til § 53

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at skriftlig kommunikation til og fra kontrolmyndighederne om forhold vedrørende denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov skal foregå digitalt, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen fastsætter et generelt udgangspunkt om, at alle former for skriftlig kommunikation til og fra kontrolmyndighederne vedrørende tilgængelighedskrav m.v. skal foregå digitalt.

Det foreslås i *stk. 2*, at den relevante kontrolmyndighed kan undtage en borger eller virksomhed fra digital kommunikation, når særlige omstændigheder taler for det.

Med bestemmelsen i stk. 2 fastsættes en undtagelsesmulighed til stk. 1, idet den relevante kontrolmyndighed har mulighed for at undtage en borger eller virksomhed fra at kommunikere digitalt med kontrolmyndigheden. Undtagelsen kan anvendes, når særlige omstændigheder taler for det. I så fald kan myndigheden f.eks. tilbyde andre kommunikationskanaler, som den pågældende borger eller virksomhed har mulighed for at bruge.

Det foreslås i *stk. 3*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.

I overensstemmelse med udgangspunktet i dansk ret, herunder § 10 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere, jf. lovbekendtgørelse nr. 686 af 15. april 2021, fastsætter bestemmelsen, at en meddelelse anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren, klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren inden for deres respektive ressortområder kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation og om anvendelse af bestemte it-systemer og særlige digitale formater.

UDKAST

Bestemmelsen vedrører kommunikationsmåden i forbindelse med kommunikation til og kontrolmyndighederne om forhold, der vedrører denne lov og regler fastsat i medfør heraf.

Det kan på sigt blive nødvendigt at udvikle digitale løsninger, herunder selvbetjeningsløsninger til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør heraf.

Derfor foreslås det, at erhvervsministeren, klima-, energi- og forsyningsministeren og transportministeren hver især kan fastsætte nærmere regler herom administrativt. Anvendelsen af bemyndigelsen sker i overensstemmelse med de til enhver tid gældende regler om den danske nationale eID-løsning og den fællesoffentlige digitale infrastruktur.

Til § 54

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at en forbruger kan indbringe en sag for domstolene eller for den relevante kontrolmyndighed med henblik på at sikre, at denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.* at enhver med legitim interesse i at sikre, at bestemmelserne i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes, kan deltage i enhver retslig eller administrativ procedure ved domstolene eller den relevante kontrolmyndighed. Det foreslås i bestemmelsens *2. pkt.*, at den pågældende kan deltage på vegne af eller til støtte for den fysiske eller juridiske person.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* og *2* ikke finder anvendelse på udbudsprocedurer, der er omfattet af udbudslovens afsnit II og afsnit III, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015 med senere ændringer, eller bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015 om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 29, *stk. 3*. Bestemmelsen vedrører direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU, som i Danmark er implementeret i henholdsvis udbudsloven og bekendtgørelse om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

UDKAST

Udbudsreglernes håndhævelsessystem er særskilt reguleret gennem kontrol-direktiverne direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 og direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992, som ændret bl.a. ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændringer af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF og ved 2014-koncessionsdirektivet.

Kontroldirektiverne fastsætter en række minimumskrav til medlemsstater-nes klagesystemer. I Danmark er kontroldirektiverne implementeret ved lovbekendtgørelse nr. 593 af 2. februar 2016 om Klagenævnet for Udbud.

I betragtning af den eksisterende retlige rammer for retsmidler på de områ-der, der er omfattet af udbudslovens afsnit II og afsnit III og bekendtgørelse om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og ener-giforsyning, transport samt posttjenester, fastsættes det med stk. 3, at stk. 1 og 2, som vedrører håndhævelse, ikke finder anvendelse på udbudsprocedu-rerne.

Til § 55

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i § 55, at kontrolmyndighedernes afgørelser truffet efter denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Med bestemmelsen afskæres klageadgangen fra kontrolmyndighederne, som oplystes i lovforslagets § 45. Afgørelser, der træffes af Sikkerhedssty-relsen, Energistyrelsen, Transportministeriet, Trafikstyrelsen, Søfartssty-relsen og Forbrugerombudsmanden i medfør af denne lov eller regler fast-sat i medfør heraf kan således ikke indbringes for andre administrative myndigheder.

Til § 56

Området er ikke lovreguleret i dag.

Bestemmelsen følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 30, stk. 1, hvor-efter medlemsstaterne fastsætter sanktioner i tilfælde af overtrædelser af reglerne om tilgængelighed, og i øvrigt træffer alle nødvendige foranstalt-ninger for at sikre, at sanktionerne gennemføres.

UDKAST

Det fremgår endvidere af artikel 30, stk. 2, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Kommissionen skal underrettes om de vedtagne sanktioner og alle senere ændringer, jf. artikel 30, stk. 3.

På den baggrund foreslås det i *stk. 1*, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning straffes med bøde den, der overtræder bestemmelsens nr. 1-7.

Straffen for overtrædelse af lovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det foreslås i *nr. 1*, at den, der overtræder §§ 4 og 5, § 6, stk. 1 og 2, § 8, stk. 2 og 3, § 10, § 11, stk. 1, §§ 37-39 eller §§ 42 og 43, straffes med bøde.

Bestemmelsen medfører, at det gøres strafbart, at bringe produkter i omsætning eller levere tjenester, der ikke opfylder de relevante tilgængelighedskrav, som følger af forslagets bilag 1. Det gøres også strafbart, hvis den erhvervsdrivende, der har påberåbt sig fritagelsesmuligheden i forslagets § 7, stk. 1, ikke har oplyst kontrolmyndigheden herom eller ikke kan dokumentere at have foretaget en vurdering af, om overholdelse af tilgængelighedskravene indebærer en grundlæggende ændring af produktet eller tjenesten eller vil medføre en uforholdsmæssig stor byrde. Desuden gøres det strafbart, hvis den erhvervsdrivende ikke har opbevaret denne dokumentation i den fastsatte periode på 5 år efter den seneste tilgængeliggørelse af produktet eller seneste levering af tjenesten.

Bestemmelsen medfører også, at det gøres strafbart for tjenesteyderen, der har påberåbt sig fritagelse fra tilgængelighedskravene med henvisning til, at kravene medfører en uforholdsmæssig stor byrde for vedkommende, hvis den pågældende ikke fornyer sin vurdering af, om byrden ved opfyldelse af kravene er uforholdsmæssig stor, når tjenesten ændres, kontrolmyndigheden anmoder om det eller mindst hvert 5. år.

Det gøres derudover strafbart, hvis EU-overensstemmelseserklæringen ikke følger den model, der er fastsat i lovens bilag 6, eller i øvrigt ikke indeholder de nødvendige oplysninger. Endelig gøres det strafbart, hvis CE-mærkningen ikke er anbragt på produktet, inden de bringes i omsætning, eller hvis mærkningen ikke er anbragt korrekt.

UDKAST

Det foreslås i *nr.* 2, at den, der undlader at give kontrolmyndigheden oplysninger efter § 8, stk. 4, § 9, stk. 2, § 32, stk. 1, eller § 45, straffes med bøde.

Bestemmelsen medfører, at det gøres strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden den dokumentation, der skal foreligge, når en erhvervsdrivende foretager en vurdering af, at vedkommendes produkt eller tjeneste kan fritages fra at opfylde gældende tilgængelighedskrav. Ligeledes gøres det strafbart, hvis en mikrovirksomhed, der handler med produkter, undlader at give kontrolmyndigheden de oplysninger, som er relevante for virksomhedens vurdering om undtagelse fra tilgængelighedskravene.

Bestemmelsen medfører også, at det gøres strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden de oplysninger, som kontrolmyndigheden har skønnet nødvendige for at vurdere og kontrollere et produkts eller en tjenestes overensstemmelse med tilgængelighedskravene eller vurderingen af fritagemuligheden i forslaget § 7, stk. 1. Endelig gøres det strafbart, hvis den erhvervsdrivende, bortset fra tjenesteyderen, undlader at give kontrolmyndigheden oplysninger om de erhvervsdrivende, som den pågældende har leveret produkter til eller modtaget produkter fra.

Når kontrolmyndighederne anmoder om oplysninger i henhold til de anførte bestemmelser i lovforslaget, er oplysningerne af betydning for, at myndighederne kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedernes mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt eller tjeneste f.eks. er overensstemmende med reglerne eller kan undtages fra bestemte krav, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager kontrolmyndighederne ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndighederne i at udøve en effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt.

Hvis der opstår mistanke om, at oplysningerne ikke bliver udleveret, fordi de vil vise, at den pågældende har begået en strafbar handling, vil den foreslåede straffebestemmelse ikke kunne håndhæves, jf. § 10 i retssikkerhedsloven. Sagen må i stedet overgives til politiet til nærmere efterforskning.

Der henvises særligt til bemærkningerne til lovforslagets § 45.

UDKAST

Det foreslås i *nr. 3*, at den, der undlader at opfylde sine forpligtelser efter §§ 15-20, §§ 23-30 eller §§ 33-36, straffes med bøde.

Bestemmelsen medfører, at det gøres strafbart for den erhvervsdrivende, når den pågældende ikke overholder sine forpligtelser efter loven. Det betyder bl.a. at det er strafbart for fabrikanten og importøren, hvis de bringer produkter i omsætning, der ikke opfylder kravene i loven eller regler fastsat i medfør heraf, herunder krav til mærkning, overensstemmelsesvurdering, EU-overensstemmelseserklæring, brugsanvisning m.v. Det samme gælder for distributøren, hvis den pågældende gør produkter tilgængelige, som er i strid med kravene, f.eks. kravet om brugsanvisning på dansk eller kravet om CE-mærkning m.v., eller for tjenesteyderen, hvis den pågældende leverer en tjeneste, der ikke er i overensstemmelse med kravene, f.eks. krav om offentliggørelse af oplysninger, der forklarer tjenestens opfyldelse af tilgængelighedskravene.

Det foreslås i *nr. 4*, at den, der undlader at overholde sine forpligtelser i henhold til en fuldmagt efter § 22, stk. 1, straffes med bøde.

Bestemmelsen medfører, at det gøres strafbart for den bemyndigede repræsentant, hvis denne ikke overholder de forpligtelser, som er fastsat i fuldmagten, den pågældende har modtaget fra fabrikanten ved udpegelsen.

Med fuldmagten forpligtes den bemyndigede repræsentant til at udføre de opgaver for fabrikanten, som følger af fuldmagten. Hvis den bemyndigede repræsentant ikke overholder disse forpligtelser er det nærliggende, at vedkommende ligesom de øvrige erhvervsdrivende, jf. den foreslåede *nr. 3*, kan ifalde straf af bøde.

Det foreslås i *nr. 5*, at den, der hindrer kontrolmyndigheden i at få adgang efter § 46, stk. 1, straffes med bøde.

Bestemmelsen medfører, at det gøres strafbart at hindre kontrolmyndigheden adgang til erhvervsmæssige lokaliteter eller transportmidler, hvor der kan findes produkter eller tjenester, som er omfattet af den foreslåede lovs anvendelsesområde.

Bestemmelsen kan ikke bringes i anvendelse i de situationer, der er omfattet af retssikkerhedslovens § 10.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 46, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 6*, at den, der undlader at efterkomme kontrolmyndighedens afgørelser efter denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov eller i øvrigt omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger dette, straffes med bøde.

Med bestemmelsen gøres det altså strafbart ikke at efterkomme kontrolmyndighedernes afgørelser. Det vil typisk være tale om afgørelser om at bringe uoverensstemmende forhold i orden, påbud om at stoppe salg af et produkt eller en tjeneste, eller påbud om at trække et uoverensstemmende produkt tilbage fra markedet.

Straffen for ikke at efterkomme kontrolmyndighedens afgørelser skal være med til at sikre en høj regelefterlevelse blandt de erhvervsdrivende. På den måde skal straffen også være med til at sikre effektiviteten i kontrollen med produkter og tjenester efter dette lovforslag. Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 48.

Det gøres samtidig strafbart, hvis man omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedernes kontrol eller forsøger på dette.

Det er en underliggende præmis for at bringe produkter i omsætning eller levere tjenester på det europæiske og dermed også det danske marked, at den erhvervsdrivende er villig til at samarbejde med kontrolmyndighederne og underlægge produktet eller tjenesten den fornødne kontrol. Det gælder for såvel den erhvervsdrivendes egen kontrol som myndighedernes kontrol. Det er således prisen for, at der ikke er krav om, at produktet eller tjenesten skal godkendes af en tredjepart inden det bringes i omsætningen eller leveres.

Lovgivningen bygger således på et princip om frihed under ansvar, hvor det alene er de erhvervsdrivende, som har ansvaret for at bringe produkter i omsætning eller levere en tjeneste, som lever op til kravene i lovgivning. Det er derfor helt essentielt, at erhvervsdrivende handler ansvarligt og lever op til denne forpligtelse. Det følger således også af tilgængelighedsdirektivets artikel 7, stk. 9, 2. pkt., at fabrikanten efter anmodning fra myndigheden skal samarbejde med myndigheden om enhver foranstaltning, der træffes for at afhjælpe manglende opfyldelse af kravene. Lignende bestemmelser findes for importøren i artikel 9, stk. 9, 2. pkt., for distributøren i artikel 10, stk. 6, 2. pkt., og for tjenesteyderen i artikel 13, stk. 5.

UDKAST

Da en effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, er det nødvendigt, at der er en konsekvens forbundet med at modarbejde kontrollen. At gøre unddragelse af kontrollen strafbart skal være med til at dæmme op for, at enkelte erhvervsdrivende forsøger at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndighedens IP-adresse eller lave løsninger, der kan omgå et påbud om salgsstop.

Det foreslås i *nr. 7*, at den, der uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. artikel 30, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2008/765/EF af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering, straffes med bøde.

Det følger af artikel 30, stk. 2, i forordning nr. 765, at CE-mærkningen som gengivet i forordningens bilag II kun må anbringes på produkter, for hvilke der er fastsat specifikke bestemmelser om mærkning i Fællesskabets harmoniseringslovgivning, og må ikke anbringes på noget andet produkt.

Bestemmelsen foreslås anvendt, hvor en erhvervsdrivende har CE-mærket sine produkter, selvom de ikke opfylder lovens tilgængelighedskrav.

Bestemmelsen finder tillige anvendelse i de situationer, hvor hensigten med CE-mærkningen har været f.eks. økonomisk vinding, men hvor den, der har påsat mærket, har fulgt påbuddet om at fjerne mærket. I sådanne situationer vil mærkningen kunne straffes, uanset påbuddet er efterkommet.

Det foreslås i *stk. 2*, at i regler, der udstedes i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde.

Lovforslaget indeholder visse bemyndigelsesbestemmelser, herunder § 14, stk. 2, og § 32, stk. 2 og 3. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at der om nødvendigt kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af reglerne.

Det forventes bl.a., at lovforslagets § 32, stk. 2, vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse, hvori der fastsættes en regel om i hvor lang en periode, den erhvervsdrivende skal kunne identificere andre erhvervsdrivende, som den pågældende har leveret produkter til eller modtaget produkter fra. Det er nødvendigt, at der i en sådan bekendtgørelse også kan fastsættes straf af bøde, så overtrædelse behandles på lige fod med overtrædelse af lovens bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 3*, at selskaber m.v. (juridiske personer) kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Lovforslaget harmoniserer tilgængelighedskravene for produkter og tjeneste, som et stort antal forskellige virksomheder står for at producere, importere, distribuere og levere. Det er derfor afgørende for tilgængelighedsreglernes virkning, at juridiske personer kan ifalde strafansvar ved overtrædelse af reglerne.

Bestemmelsen medfører, at juridiske personer i lighed med fysiske personer kan straffes med bøde for overtrædelser begået med simpelt uagtsomhed.

Det foreslås i *stk. 4*, at *stk. 1-3* ikke finder anvendelse på udbudsprocedurer, der er omfattet af udbudslovens afsnit II og afsnit III, jf. lov nr. 1564 af 15. december 2015 med senere ændringer, eller bekendtgørelse nr. 1624 af 15. december 2015.

Den foreslåede bestemmelse følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 30, *stk. 5*. Bestemmelsen vedrører direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU, som i Danmark er implementeret i henholdsvis udbudsloven og bekendtgørelse om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester.

Udbudsreglernes håndhævelsessystem er særskilt reguleret gennem kontrol-direktiverne direktiv nr. 89/665/EØF af 21. december 1989 og direktiv nr. 92/13/EØF af 25. februar 1992, som ændret bl.a. ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændringer af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF og ved 2014-koncessionsdirektivet.

Kontrol-direktiverne fastsætter en række minimumskrav til medlemsstaternes klagesystemer. I Danmark er kontrol-direktiverne implementeret ved lovbekendtgørelse nr. 593 af 2. februar 2016 om Klagenævnet for Udbud.

Klagenævnet for Udbuds reaktions- og sanktionsmuligheder er fastsat i kapitel 5 i lovbekendtgørelse nr. 593 af 2. februar 2016 om Klagenævnet for Udbud.

I betragtning af den eksisterende retlige ramme for retsmidler på de områder, der er omfattet af udbudslovens afsnit II og afsnit III og bekendtgørelse om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester, fastsættes det med *stk. 3*, at *stk. 1-3*, som vedrører sanktioner, ikke finder anvendelse på udbudsprocedurerne.

UDKAST

Til § 57

Det foreslås i § 57, at loven træder i kraft den 28. juni 2022.

Det følger af tilgængelighedsdirektivets artikel 31, stk. 1, at medlemsstaterne senest den 28. juni 2022 skal vedtage og offentliggøre de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, og at Kommissionen skal underrettes herom.

Det fremgår af artikel 31, stk. 2, at de nødvendige love og bestemmelser skal anvendes fra den 28. juni 2025.

I overensstemmelse med artikel 31, stk. 1, er det nødvendigt, at lovforslaget vedtages, stadfæstes og kundgøres senest den 28. juni 2022 for at Kommissionen kan modtage rettidig underretning om reglerne.

Det forslås i § 57, at lovforslaget træder i kraft den 28. juni 2022.

Til § 58

Området er ikke lovreguleret i dag.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven finder anvendelse på produkter og tjenester, som bringes i omsætning eller leveres fra den 28. juni 2025, jf. dog *stk. 2-4*.

Bestemmelsen gennemfører tilgængelighedsdirektivets artikel 31, stk. 2, hvorefter de love og bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af tilgængelighedsdirektivet, skal anvendes fra den 28. juni 2025.

Bestemmelsen medfører, at den 28. juni 2025 bliver den afgørende skæringsdato for, hvornår både produkter og tjenester som udgangspunkt skal være i overensstemmelse med lovforslagets tilgængelighedskrav. Der følger en række undtagelser til udgangspunktet, jf. nærmere nedenfor om *stk. 2-4*.

For så vidt angår markedsføringen af tilgængelige produkter fra den 28. juni 2025 er sondringen mellem at gøre et produkt tilgængeligt på markedet og bringe et produkt i omsætning afgørende. Produkter, der er bragt i

UDKAST

omsætning på EU-markedet før den 28. juni 2025 uden at være i overensstemmelse med lovforslagets tilgængelighedskrav, vil således fortsat kunne gøres tilgængelige på markedet uden at være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Nye produkter vil dog ikke lovligt kunne bringes i omsætning fra den 28. juni 2025, hvis ikke produkterne lever op til tilgængelighedskravene.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 11 og 12, og de specielle bemærkninger hertil.

Det foreslås i *stk. 2*, at tjenesteydere, der leverer tjenester ved hjælp af produkter, som lovligt er anvendt til levering af tjenester før den 28. juni 2025, fortsat kan levere tilsvarende tjenester ved hjælp af de pågældende produkter indtil den 28. juni 2030.

Bestemmelsen gennemfører tilgængelighedsdirektivets artikel 32, stk. 1, 1. afsnit, hvoraf den nævnte overgangsperiode følger.

Bestemmelsen vedrører levering af tjenester, hvor der anvendes produkter til leveringen. Det gælder f.eks. [eksempel].

Det følger af tilgængelighedsdirektivet bilag I, afdeling III, litra a, at tilgængeligheden af produkter, der anvendes til at levere tjenester, skal sikres. Dette indebærer, at produkter, der anvendes til at levere tjenester omfattet af tilgængelighedsdirektivet, skal være i overensstemmelse med de relevante tilgængelighedskrav i direktivets bilag I, afdeling I og II.

Der henvises til pkt. 3.2.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Formålet med bestemmelsen i *stk. 2* er således at forhindre, at tjenesteydere fra den ene dag til den anden tvinges til at udskifte et stort antal fungerende produkter, der anvendes til at udbyde eksisterende tjenester.

Virkingen af bestemmelsen vil være, at produkter, der lovligt er anvendt til at levere tjenester før tilgængelighedskravenes ikrafttræden den 28. juni 2025, fortsat kan anvendes til levering af tjenester uden at produktet bringes i overensstemmelse med tilgængelighedskravene. Overgangsperioden gælder indtil den 28. juni 2030, hvorefter produktet skal bringes i overensstemmelse med tilgængelighedskravene eller erstattes af et andet overensstemmende produkt, hvis tjenesten fortsat skal leveres ved hjælp af et produkt.

UDKAST

Det er en forudsætning for at være omfattet af overgangsperioden i stk. 2, at tjenesteyderen anvender det pågældende produkt til at levere den samme eller en tilsvarende tjeneste, der kan sidestilles hermed. Den fortsatte anvendelse af uoverensstemmende produkter til levering af tjenester i perioden fra 28. juni 2025 til 28. juni 2030, gælder således ikke i de tilfælde, hvor et produkt efter den 28. juni 2025 anvendes til at levere en anden tjeneste end den samme tjeneste eller en tilsvarende tjeneste, som produktet blev anvendt til at levere før den 28. juni 2025.

Det foreslås i *stk. 3*, at aftaler om levering af tjenester, som er indgået før den 28. juni 2025, kan fortsætte uændret, indtil de udløber, eller senest indtil den 28. juni 2030.

Bestemmelsen gennemfører tilgængelighedsdirektivets artikel 32, stk. 1, 2. afsnit.

Bestemmelsen vedrører levering af tjenester, hvor der ikke anvendes produkter i forbindelse med leveringen. Det gælder for eksempel [eksempel].

Formålet med bestemmelsen er ligesom i stk. 2 at give tjenesteydere tilstrækkelig tid til at tilpasse sig tilgængelighedskravene. Med bestemmelsen i stk. 3 fastsættes dermed en undtagelsesmulighed til bestemmelsen i stk. 1. Undtagelsen indebærer, at kontrakter om tjenester kan fortsætte uændret og uden at tilgængelighedskravene overholdes, hvis dette er aftalt mellem kontraktparterne.

Kontrakterne kan fortsætte uændret indtil de udløber eller under alle omstændigheder indtil den 28. juni 2030, hvor alle aftaler om levering af omfattede tjenester skal opfylde tilgængelighedskravene.

Det foreslås i *stk. 4*, at selvbetjeningsterminaler, jf. § 1, stk. 1, nr. 1-3, som lovligt er anvendt til levering af tjenester før den 28. juni 2025, forsat kan anvendes til levering af lignende tjenester indtil slutningen af terminalernes økonomiske levetid og senest 20 år efter deres ibrugtagning.

Bestemmelsen gennemfører tilgængelighedsdirektivets artikel 32, stk. 2, der lader det være op til medlemsstaterne at fastsætte en overgangsordning for selvbetjeningsterminaler omfattet af tilgængelighedsdirektivet, der går videre end den generelle 5-årige overgangsordning for produkter, der som nævnt ovenfor til stk. 2 følger af artikel 32, stk. 1, 1. afsnit.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 4 udvider således undtagelsen i stk. 2. I lyset af selvbetjeningsterminalers generelle priser og livslange cyklusser findes det i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 101 hensigtsmæssigt at udnytte muligheden for en længere overgangsordning for sådanne produkter.

Det er en forudsætning for anvendelsen af bestemmelsen, at den pågældende selvbetjeningsterminal bruges til at levere den samme tjeneste eller en lignende tjeneste efter den 28. juni 2025, hvor overgangsperioden er startet. Selvbetjeningsterminaler, der efter den 28. juni 2025 anvendes til at levere andre former for tjenester end før, skal derfor være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene.

Ved anvendelse af selvbetjeningsterminalerne indtil udløbet af deres økonomiske levetid forstås, at overgangsordningen i stk. 4 ikke længere finder anvendelse, hvis terminalen udskiftes som følge af f.eks. skade, almindelig slid eller manglende it-understøttelse.

Under alle omstændigheder skal selvbetjeningsterminaler omfattet af stk. 4 udskiftes senest 20 år efter ibrugtagning. Dermed skal enhver selvbetjeningsterminal være i overensstemmelse med tilgængelighedskravene fra den 28. juni 2045.

Til § 59

Til nr. 1

Området for alarmcentralernes behandling af alarmkommunikationer er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

I overensstemmelse med den generelle samfundsudvikling inden for teknologi og kommunikation er det naturligt, at slutbrugere gives mulighed for også at kommunikere med alarmcentralerne på anden vis end via traditionelle telefonopkald, f.eks. via SMS, video eller andre former for kommunikation.

Udviklingen afspejles også i EU-lovgivningen, hvori begrebet alarmkommunikation er indført med teledirektivet. Ejere af elektroniske kommunikationsnet og udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester kan herefter forpligtes til at give slutbrugere adgang til alarmcentralerne også

via andre kommunikationsformer end taleopkald. Teledirektivets bestemmelser om alarmkommunikationer er implementeret i teleloven.

Endvidere følger det af tilgængelighedsdirektivet, at alarmcentralernes besvarelse af alarmkommunikationer skal ske ved brug af de samme kommunikationsmidler som modtaget, nemlig ved brug af synkroniseret tale og tekst (herunder tekst i realtid) eller, hvis der leveres video, tale, tekst (herunder tekst i realtid) og video synkroniseret som totalkommunikation. Dette skal ske for at imødekomme behovene hos personer med handicap og maksimere den forventede brug af alarmkommunikationer til alarmcentralerne blandt personer med handicap.

Det foreslås derfor, at justitsministeren efter forhandling med forsvarsministeren og sundhedsministeren kan fastsætte nærmere regler om minimumskrav til alarmcentralernes behandling af alarmkommunikationer. Reglerne kan bl.a. indeholde en pligt til at understøtte specifikke alarmkommunikationer og at sikre informationsudveksling mellem alarmcentralerne og beredskabstjenesterne, herunder gennem etablering af nødvendig teknisk infrastruktur.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Området for beredskabstjenesternes behandling af alarmeringer fra alarmcentralerne er ikke lovreguleret i dansk ret i dag.

I overensstemmelse med den generelle samfundsudvikling inden for teknologi og kommunikation er det naturligt, at slutbrugere gives mulighed for også at kommunikere med alarmcentralerne på anden vis end via traditionelle telefonopkald, f.eks. via SMS, video eller andre former for kommunikation.

Udviklingen afspejles også i EU-lovgivningen, hvori begrebet alarmkommunikation er indført med teledirektivet. Ejere af elektroniske kommunikationsnet og udbydere af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester kan herefter forpligtes til at give slutbrugere adgang til alarmcentralerne også via andre kommunikationsformer end taleopkald. Teledirektivets bestemmelser om alarmkommunikationer er implementeret i teleloven.

Endvidere følger det af tilgængelighedsdirektivet, at alarmcentralernes besvarelse af alarmkommunikationer skal ske ved brug af de samme kommunikationsmidler som modtaget, nemlig ved brug af synkroniseret tale og tekst (herunder tekst i realtid) eller, hvis der leveres video, tale, tekst (herunder tekst i realtid) og video synkroniseret som totalkommunikation. Dette skal ske for at imødekomme behovene hos personer med handicap og maksimere den forventede brug af alarmkommunikationer til alarmcentralerne blandt personer med handicap.

Foruden krav til alarmcentralernes behandling af alarmkommunikationer, jf. lovforslagets § 2, nr. 1, er det afgørende for en effektiv behandling af borgers alarmkommunikationer til alarmcentralerne, at nye krav til alarmcentralerne som følge af tekniske udviklinger og muligheder også kan gøres gældende over for beredskabstjenesterne.

Der foreslås derfor, at justitsministeren efter forhandling med forsvarsministeren eller sundhedsministeren kan fastsætte nærmere regler om minimumskrav til beredskabstjenesternes behandling af alarmeringer fra alarmcentralerne. Reglerne kan bl.a. indeholde en pligt til at understøtte specifikke alarmeringer og alarmkommunikationer ved alarmcentralernes videregivelse af alarmkommunikationer og sikre informationsudveksling mellem alarmcentralerne og beredskabstjenesterne, herunder gennem etablering af nødvendig teknisk infrastruktur.

Der henvises i øvrigt til pkt.3.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 60

Området er ikke lovreguleret i dag.

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale gyldighed.

Det foreslås i § 60, at loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Direktivets bilag I [tilgængelighedskrav for produkter og tjenester]

Bilag 2

Direktivets bilag II [vejledende ikkebindende eksempler på opfyldelse af kravene i bilag I]